

PADANJE V TEMO

TEK K SVETLOBI

POTOVANJE V TEMO PEKLA
IN SVETLOBO NEBES

Jim Isakson

PADANJE V TEMO TEK K SVETLOBI

**Potovanje v temo pekla
in svetlobo nebes**

Jim Isakson

Naslov izvirnika: Falling Into Darkness, Running To The Light

Avtor: Jim Isakson

Kontaktne informacije:

E-naslov: jim@jimisaksonministries.com

Spletna stran: www.jimisaksonministries.com

Facebook: New Life Ministries – Jim Isakson

Facebook: Jim Isakson

Za uporabo ali reprodukcijo katerega koli dela te knjige je potrebno pisno dovoljenje avtorja, razen za kratke citate v kritičnih recenzijah ali člankih.

Copyright ©2025 Jim Isakson

Prevod: Marjan Šavli

Lektoriranje: Helena Škrlep

Pregled besedila: Barbara Hojkar Šavli

Priprava besedila: Marjan Šavli, marjan.savli@gmail.com

Naslovnica: Jim Isakson Ministries

Založnik: Marjan Šavli in Barbara Hojkar Šavli, Mestni trg 11, Škofja Loka

Leto izida 2026, 1. elektronska izdaja

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 268036099
ISBN 978-961-96911-7-5 (samozal. M. Šavli, ePUB)
ISBN 978-961-96911-8-2 (samozal. M. Šavli, PDF)

BREZPLAČEN IZVOD – NI ZA PRODAJO

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz

Svetega pisma Kralja Jakoba (SloKJV), <https://slokjv.si>

Knjiga je objavljena na spletni strani:

<https://slokjv.si/knjige/>

**PADANJE V TEMO
TEK K SVETLOBI**

**Potovanje v temo pekla
in svetlobo nebes**

Jim Isakson

Kazalo

Posvetilo.....	6
Komentar.....	7
Priporočila.....	8
Predgovor.....	15
1. poglavje SPOZNAJTE ISAKSONOVE.....	18
2. poglavje KAKO SE JE VSE ZAČELO.....	27
3. poglavje VRATA V PAST TEME.....	34
4. poglavje TEK K SVETLOBI.....	44
5. poglavje TRENING ZA PRIHODNOST.....	53
6. poglavje ŽIVEL BOŠ!.....	61
7. poglavje POGLED V PRETEKLOST.....	71
8. poglavje NOVA SMER.....	79
9. poglavje ZAKAJ JAZ? ZAKAJ PEKEL?.....	87
10. poglavje MISLI O TEŽKIH TEMAH.....	97
11. poglavje NEKAJ POUČNIH LEKCIJ.....	105
12. poglavje BAHANJE S SVETIM DUHOM.....	110
13. poglavje KRISTUSOVO TELO, VSTANI!.....	175
O avtorju.....	180

Posvetilo

Z veliko ljubeznijo in hvaležnostjo se zahvaljujem svojim staršem, Johnu in Caroline, ki sta mi s krščanskim zgledom dala usmeritev in duhovno podlago; svoji družini, brez katere potrpežljivosti in podpore ne bi mogel živeti; duhovnim mentorjem, bratom in sestram v Gospodu, ki so me vodili, spodbujali in oblikovali v to, kar sem danes. To pa so: moj brat John in njegova žena Betty, Everette in Dorothy Johnston, Richard Peterson (pastor Pete), Rodney Lensch, Tim Ehrke, Steve in Mary Lindow, Lloyd Selby, pastora Vern in Mary Peltz ter številni neimenovani verni duhovni učitelji, ki so mi z leti posredovali Njegovo resnico in maziljenje.

Velika hvala in blagoslov tistim, ki so finančno prispevali k nastanku te knjige in tako posadili »seme«⁴ za Njegovo kraljestvo: Rudyju in Darlene Peltz, Patricku in Beryl Beaulieu, Bryanu in Diane Schwartz, Seanu in Laurie Queen ter Patricku in Alvini Peters.

Komentar

Verjamem, da je eden glavnih razlogov, zakaj me je Gospod navdihnil, da zapišem, kar sem videl, slišal in doživel kot petnajstletnik, prebujenje našega razumevanja ali dojetanja prave definicije odrešitve, krščanstva, ponovnega rojstva ali vernika. Vse to so izrazi, ki se v veliki meri uporabljajo za opis odnosa z našim nebeškim Očetom, Svetim Duhom in Jezusom Kristusom iz Nazareta. V ZDA so ankete pokazale, da 80 % Američanov verjame v Boga. Kaj točno to pomeni? V najboljšem primeru so ponovno rojeni, v najslabšem pa morda le verjamejo, da nekje tam zunaj obstaja Bog.

Ko berete to knjigo, upam, da boste prišli do istega zaključka kakor jaz, da nam naše razumsko znanje o Bogu ali preprosto obiskovanje cerkve ne more dati popolnega zaupanja v resnično odrešenje. Naše odrešenje je odvisno od spreobrnjenja našega srca, da smo »ponovno rojeni«, kakor je zapisano v Janezu 3,3, in verjamemo, da je Jezus Kristus Božji Sin, ki je umrl na križu in je bil ponovno obujen v življenje, kakor je navedeno v Rimljanih 10,9–10.

Med mnogimi drugimi dokazi so: popolna sprememba našega življenja, sadovi in darovi Duha, učenje hoje v Njegovem miru, ljubezni, veselju in še mnogo mnogo več. Ali se imenujem ponovno rojeni vernik ali ne, ne bi smelo temeljiti na »religiji«, ampak na mojem odnosu z Njim. Vprašal bi se: »Koliko sem postal podoben Njemu? Ali sem se naučil brezpogojno LJUBITI, kakor to počne On? Kaj delam, da bi izpolnil Njegov načrt za svoje življenje? Ob koncu življenja pa: kaj sem storil za razširitev Njegovega kraljestva na tej zemlji?« To so dobra vprašanja, ki si jih moramo zastaviti vsi. Ste si jih vi že?

Priporočila

Najprej najpomembnejše: značaj. Ker imam čast, da lahko že petindvajset let imenujem Jima za svojega zelo dobrega prijatelja, potrjujem, da iz njega ves čas izžareva resnična in ljubeča Kristusova narava. Tisto, kar ta človek razglaša, je brez DNA (Devine Nature Attitude – odnos božanske narave) Jezusa Kristusa, ki odzvanja v značaju človeka, le malo vredno, če sploh kaj.

Ta knjiga ima veliko vrednost. Jim opisuje nadnaravno izkušnjo smrti in življenja z Jezusom Kristusom iz osebnega odnosa. Jezus je postal in je zdaj za vedno njegov Odrešenik. Odkupil nas je s ceno svojega življenja in Jim opisuje bistvo in globino tega razodetja. Molim, da vas ta knjiga navdahne, da se popolnoma predate, ko spoznate svoje padanje v temo in veselje teka k Jezusovi luči.

Steve Lindow
His Beloved Ministries
Denver, Kolorado

Jima Isaksona poznam že več kot štirideset let. V tem času sem večkrat služil skupaj z njim. Drugim služi na ravni, kakršno sem redko videl ali o kateri sem redko slišal od zelo redkih posameznikov. Videl sem, kako je Gospod Jezus po Jimu storil nekaj neverjetnih čudežev.

Pred več kot tridesetimi leti sem se soočal z operacijo na odprtem srcu. Jim je prišel v motel, kjer sem bival, v bližini bolnišnice, v katero sem bil naslednje jutro sprejet. Name je položil roki v Jezusovem imenu ter mojemu srcu in telesu ukazal naj bosta ozdravljena. Sveti Duh je prišel name in bolečina je takoj izginila. Takoj sem bil ozdravljen. Specialist, ki me je naslednji dan pregledal, ni imel razlage za to, kar se je zgodilo. Naslednje jutro sem dobil potrdilo, da sem zdrav, navkljub vsem testom, ki so mi jih naredili v bolnišnici v mojem domačem mestu. Od takrat nisem imel več nobenih težav s srcem.

Poznam še druge, ki jih je Gospod ozdravil po Jimovem služenju, med njimi tiste, ki so trpeli za rakom, inzulinsko odvisnim diabetesom, in otroke z luknjo v srcu. Služenje, ki ga je Bog dal Jimu, je edinstveno. Če boste imeli priložnost biti na srečanju, na katerem služi Jim, vas bo Gospod resnično blagoslovil!

Tim Ehrke
Božji služabnik
Tyler, Minnesota

Z Mary pozna Jima že več kot petindvajset let. Naše poznanstvo se je začelo kot odnos med kolegi, ki služimo Bogu. Razvilo se je v skupno delo za Boga in zraslo v tesno prijateljstvo. Jima sva dolgo časa opazovala v različnih okoliščinah, zato ga pozna precej dobro.

To govorim, da potrdim njegove izkušnje in trditve v zvezi z izkušnjo, ki jo je imel kot mlad fant. Nikoli nisva bila priča, da bi si Jim kaj izmišljal, pretiraval ali olepševal. Je iskren, neposreden in zaupanja vreden človek. To je pomembno, ker je toliko ljudi, ki delijo tovrstne izkušnje, da se sprašujemo: ali govorijo resnico? Potrjujeva – iz najine perspektive je Jimov dogodek resničen in je napisan iskreno.

Ta knjiga je dragulj iz nebes, ki človeštvu pomaga razumeti malo več o tem, kaj se zgodi, ko po fizični smrti zapustimo svoja telesa. To knjigo močno podpira in priporoča.

Vern in Mary Peltz, pastorja
Word of Life Ministries in The Bridge Outreach
Princeton, Minnesota

Z ženo sva imela srečo, da sva Jima poznala več kot desetletje, in v tem času sva iz prve roke videla neverjetno delo Boga v njegovem življenju in skozi njegovo življenje. Če bi moral Jimovo službo povzeti z odlomkom iz Svetega pisma, bi bila to Iz 61 in Lk 4,18. Jim je resnično živel po teh besedah. Prinašal je dobro novico tistim, ki so imeli zdrobljeno srce, svobodo ujetnikom in upanje tistim, ki so bili v stiski.

Skozi Jimovo poslušnost Svetemu Duhu smo bili priča neštetim čudežem, ozdravitvam in osvoboditvam. Slišali smo močna pričevanja ljudi, katerih življenja so se spremenila, ker je bil Jim pripravljen, da ga Bog uporabi. Njegova vera je bila preprosta, a globoka: verjel je, da Bog lahko stori nemogoče, in vedno znova smo videli, da je ta vera obrodila sadove.

Jim je pustil neizbrisen pečat na našem življenju in življenju mnogih drugih. Vpliv njegovega služenja se še naprej širi in se dotika ljudi, ki jih morda nikoli ni srečal. Zahvaljujemo se Bogu za leta, ki smo jih preživeli z Jimom, za zgled, ki nam ga je dal, in za način, na katerega ga je Gospod uporabil, da je razodel svojo ljubezen in moč.

Bog naj bo slavljen za Jimovo življenje in zapuščino.

Lloyd & Mariela Selby
Preroško služenje
Houston, Teksas

Izkusil sem veliko delovanj Svetega Duha in videl vse čudeže, kar si jih lahko zamislim. Imel sem privilegij, da sem v zadnjih 20 letih služil na treh celinah. Hodil sem z nekaterimi najbolj maziljenimi Božjimi služabniki, vendar je Jim Isakson nekaj posebnega!

Poleg učinkovitega maziljenja, ki se v njegovem življenju izraža v nadnaravni ljubezni in ozdravljenjih, ima Jim izjemno natančen preroški dar. Imel sem privilegij, da sem njegove individualne preroške besede prevedel vsaj sto ljudem v Sloveniji, ki sem jih že prej poznal, in besede so bile res podrobne in natančne. Bilo je kakor gledati film, v katerem je Jezus govoril ljudem, hkrati pa je bila Božja moč tako silna, da so se njihova življenja spremenila, telesa ozdravila in srca obnovila. Naše cerkve po Jimovem obisku niso bile več iste. Jaz nikoli ne bom več isti.

Ko boste brali to knjigo, pričakujte, da bo vaša duhovna lakota po več zadovoljena, in zaupajte Bogu, da vam bo dal več. Več moči, več avtoritete in več razumevanja.

Klemen Vidic
pastor/evangelist
Ljubljana, Slovenija

Če ste kdaj doživeli dogodek, ki je spremenil vaše življenje, boste razumeli vpliv, ki ga bo ta knjiga imela na tiste, ki jo bodo prebrali. Jim razgrne ganljivo in življenje spreminjajočo pripoved o tem, kaj se mu je zgodilo kot mlademu najstniku in kako ga je to popeljalo na pot življenja, ki je za vedno zaznamovalo njegovo usodo kot človeka in Kristusovega služabnika.

Ta knjiga se močno priporoča vsem, ki še vedno omahujete med veličastnim večnim življenjem ter večno temo pekla in žalosti.

Mary Lindow

Mednarodni svet za preroško mentorstvo

Denver, Kolorado

»*Padanje v temo. Tek k svetlobi*« je več kot le močno pričevanje. Je vabilo k temu, kar Jezus imenuje obilno življenje. Jim je Svetemu Duhu dovolil, da bralca popelje v srečanje z Jezusom, ki se bo pokazalo kot večja lakota po Bogu. Občudujem Jimovo srce in njegovo strast za nebeško kraljestvo.

Bryan Schwartz, motivacijski govornik

pastor, nekdanji igralec NFL za Jacksonville Jaguars 1995–2000

Na straneh knjige *Padanje v temo* morete odkriti spoznanja, skrite zaklade modrosti in orodja, ob katerih se lahko učite, rastete in to delite z drugimi. Ko berete Jimovo življenjsko zgodbo, se zavedate, da je bil običajen človek. To se dotakne večine nas, ker vemo, da smo tudi mi povsem običajni ljudje. Jim nam pripoveduje o lastni izkušnji pekla z vsemi njegovimi grozotami in mučenjem, pa tudi o nasprotnem, ko je bil v Jezusovi navzočnosti, v kateri je izkusil mir in svetlobo. Po tej izkušnji je spoznal svoje prihodnje poslanstvo in darove.

Njegova zgodba je navdih in izziv za vse nas, ne glede na to, kje na poti spoznavanja Boga smo. Jim je človek, ki zdaj živi v sadu in služenju temu, kar je doživel pred mnogimi leti. Spodbujam vas, da ko berete to knjigo, razbirate in sprejemate sporočilo, ki je vsebovano na teh straneh, in prevzimate odgovornost, da storite tisto, kar je Bog določil vsakomur od nas. Resnično smo bili poklicani in pooblašteni, da gremo in izpolnimo Veliko poslanstvo.

Alvina Peters

zastopnica, New Life Ministries

Steinbach, Manitoba, Kanada

Predgovor

Strah me je prevzel in nisem imel pojma, kje sem in kaj se je zgodilo. Zadnje, česar sem se spominjal, je bilo, da sem bil doma, v prvem nadstropju, v postelji svojih staršev. Toda zdaj sem se po dolgem spanju zbudil na neznanem kraju. Bil sem v hladni, sterilni sobi, sam. Kje sem bil?

Presenečen nad svojim položajem sem ugotovil, da sem v nekakšni postelji. Začel sem opazovati sobo. Pogledal sem levo, potem desno in opazil nekaj omar in umivalnik. Bila so tudi vrata, ki so vodila na hodnik. Neposredno pred posteljo, v kateri sem ležal, sem videl televizor, pritrjen na steno. Desno od mene so bili stoli, kavč in okno. Zunaj je bila popolna tema. Koliko je ura? Kje sem? V bolnišnici? Če sem v bolnišnici, zakaj? Zmeda se je povečala, ko je moj um poskušal dojeti okolico. Kako sem prišel sem? Nisem čutil telesne bolečine. Nisem imel simptomov bolezni. Toda kje sem?

Medtem ko sem se trudil razumeti svoj položaj, sem imel ravno dovolj časa, da sem se spraševal, kako sem prišel sem. Bil sem popolnoma zmeden. Potem pa se je začelo dogajati nekaj neverjetnega in zastrašujočega. Ko sem iz postelje strmel v strop, sem nenadoma začutil rahlo trzanje in potem se je strop začel premikati, vedno bližje in bližje k meni. Zdelo se mi je, da se spušča k meni, a nekaj trenutkov pozneje sem uvidel, da se premikam jaz! Čeprav neverjetno, sem v resnici jaz lebdel in se premikal proti stropu!

Čas se je zdel ustavljen, vendar je moj um dirjal in poskušal dojeti vse, kar se je dogajalo. Ne vem, koliko časa je minilo, a v nekem trenutku sem ugotovil, da sem bil približno en meter nad posteljo in se počutil, kakor da ležim na ravni površini ali nekakšni deski. Nato se je deska pri mojih stopalih počasi nagnila, zaradi česar sem zdrsnil navzdol do vznožja postelje in na tla. Takoj sem se obrnil in začel ogledovati posteljo, na kateri sem pravkar ležal.

Sprva nisem videl vse postelje, ampak samo njen konec, ki je bil poleg mene. Ko pa so se moje oči osredotočile na posteljo, sem pod odejo razločil obliko telesa. Videl sem stopala. Postopoma se je oblikovala tudi preostala slika. Za stopali še kolena, boki, ledja, ramena in glava. Glava ... bila je moja glava. Na blazini je bil moj obraz! To sem bil jaz! Toda če sem bil jaz tisti v postelji, kaj sem potem delal stoječ ob koncu postelje? Kako sem lahko stal in gledal samega sebe, ki je ležal v bolniški postelji? Tisoče misli in vprašanj je začelo preplavljati moj um. Takoj ko sem na telesu v postelji prepoznal svoj obraz, BUM! Kakor da bi se pod menoj odprla vrata v past teme, sem padal navzdol, navzdol, navzdol. Padal sem v temo.

1. poglavje

SPOZNAJTE ISAKSONOVE

Bili smo družina rančarjev. Pravzaprav bi nas verjetno najprej imenovali kmetje in šele nato rančarji. Nekateri ljudje ne razumejo razlike. Na splošno so rančarji tisti, ki redijo živino, kot so govedo in konji, s poudarkom na govedu. Kmetje pa obdelujejo zemljo in se preživljajo z gojenjem pridelkov.

Živeli smo v jugovzhodni Južni Dakoti, obkroženi s kmetijskimi zemljišči. Temna, ilovnata zemlja je zagotavljala, da je bilo koruze, fižola, pšenice in ovsu v obilju. Očetova predstava o uspehu je vključevala raznolikost, zato smo imeli živino in pridelke – oboje različnih vrst. Imeli smo 120 glav goveda, od 10 do 50 konj ob katerem koli času in okoli 50 svinj, ki so dvakrat letno skotile približno 500–600 prašičkov. V nekem trenutku smo imeli v lasti skoraj 400 hektarov zemlje, ki je bila razdeljena na kmetijska zemljišča in pašnike. Pridelovali smo koruzo, sojo, pšenico, nekaj ovsu ter lucerno in seno za živino. Soja je bila denarno dober pridelek, ki smo ga prodajali lokalnemu kmetijskemu skladišču, prav tako pa smo tam prodajali presežek koruze, ovsu in pšenice, ki jih nismo potrebovali za krmo živine.

Moj ded John je prišel v Ameriko iz Norveške okoli leta 1880. Ko je bil star dvajset let, je z ladjo prispel na otok Ellis Island v New Yorku. Njegova domovina je tedaj preživljala težko obdobje. Bilo je veliko pomanjkanje delovnih mest, družinske kmetije pa so bile izredno majhne. Po norveški tradiciji je kmetijo podedoval najstarejši sin, medtem ko so se morali

mlajši sinovi preživljati sami. Ko je od sorodnikov, ki so emigrirali, slišal o politiki ameriške vlade, da ponuja 65 hektarov zemlje tistim, ki so bili pripravljene na njej zgraditi dom, se je odločil, da je čas za avanturo.

Preživetje v novi deželi

Dedek John Braa je svoj priimek pozneje spremenil v Isakson, saj je bilo ime njegovega očeta Isak. Da bi se asimilirali z Američani, je bila za nekatere Skandinavce tradicija, da so k očetovemu imenu dodali »son«. Torej, moj dedek John Isakson je pristal na Ellis Islandu v New Yorku in se z vlakom odpravil v Sioux City v Iowi, nazadnje pa prispel v Južno Dakoto. Kupil je voz, ki sta ga vlekla dva konja, in zaloge, ki so mu zadostovale, da je preživel, dokler ni sam zaslužil za življenje na zemlji, ki jo je začel imenovati dom. Zakon o naselitvi je določal, da če si lahko ogradiš zemljo, na njej vzrejaš živino, zgradiš hišo in gospodarsko poslopje ter tam prideluješ poljščine, ti ta zemlja v treh do petih letih pripada brezplačno in brez obveznosti. In tako si je prislužil zemljo v Ameriki za svojo prihodnjo družino, vključno z mojim očetom.

Sprva so se priseljenci osredotočali na preživetje. Na kmetiji si potreboval govedo, krave za molžo, prašiče, konje in včasih tudi kokoši ali koze. Od živine si pridobil meso, mleko in jajca – osnovna hrana za preživetje. Da pa bi preživela živina, je tudi potrebovala nekaj pridelkov in seno. Za obdelovanje zemlje, da obrodi, si potreboval konje. Tak je bil krog preživetja prvih naseljencev.

Soočanje z izzivi

Moj oče Johnnie se je rodil 4. maja 1912 na kmetiji blizu Corsice, majhnega kraja južno od mesta Mitchell v Južni Dakoti. Ko je bil še zelo mlad, je prva svetovna vojna povzročila pomanjkanje hrane. Okoli leta 1920 je vsa država doživela gospodarski razcvet, vendar je kmalu zatem prišlo do suše in prašnih viharjev, ki so iz večine ravninskih držav ZDA odpihnili dragoceno

kmetijsko zemljo, izsušeno zaradi dolge suše. Ker se je to nadaljevalo leto za letom, ni bilo mogoče ničesar več pridelati. Vsa poljščina je propadla zaradi pomanjkanja dežja. Zaradi pomanjkanja hrane je poginila tudi živina. Mnogi ljudje so se morali preseliti, sicer bi tvegali, da umrejo skupaj z živino. Očetova družina je z neprestanim delom in verjetno tudi z veliko molitvami obdržala družinsko kmetijo, vendar so morali nekateri zdravi fantje oditi in poiskati delo, kjer koli so ga našli. Oče je nekoč odšel na sever, da bi pobiral krompir v dolini reke James v jugovzhodni Severni Dakoti. Pozneje je odpotoval v jugovzhodno Južno Dakoto, blizu Beresforda/Alcesterja v okrožju Union, kjer je najprej delal na kmetiji svoje starejše sestre in njenega moža, pozneje pa je živel in delal za bližnjega soseda.

Starši moje mame, John in Nellie Simpson, so nekaj časa živeli v tej regiji z družino osmih hčera in enega sina. Kmetijsko življenje v začetku 20. stoletja ni bilo lahko, saj je zahtevalo veliko napornega dela, da so ljudje preživeli. Tako so moji stari starši po očetovi in materini strani prihajali iz podobnih okolij, ki so vključevala dolge delovnike in težko delo.

Moj oče in mama

Medtem ko je oče delal južno od Beresforda blizu Nore, je obiskoval luteransko cerkev Roseni, kjer je spoznal mojo mamo, Caroline Alythia Ruth Simpson. Poročila sta se 1. januarja 1940 in začela kmetovati. Kot poročno darilo je dedek John namenil mojemu očetu dva konja in štiri krave. Očetov brat Alfred mu je podaril nekaj piščancev, da sta imela sveža jajca. Šele nekaj let pozneje je oče lahko kupil traktor z jeklenimi kolesi, saj je bilo gumijastih pnevmatik malo – še posebno med drugo svetovno vojno.

Te hude izkušnje so iz mojega očeta naredile trdega in neizprosnega človeka, ki je ignoriral bolečino in nikoli ni obupal. Bil je deloholik. Vedno si je prizadeval, da bi preskrbel svojo družino, tudi v težkih časih. Ko se je poročil in začel kmetovati

na 32 hektarjih, je imel štiri mlečne krave, dve svinji, dva konja in nekaj piščancev. Ko se je delno upokojil, je to majhno kmetijo razširil v kmetijsko-rančarsko gospodarstvo z okoli 400 hektarji.

Oče je veliko delal sam in isto je pričakoval od svoje družine in vseh, ki so delali zanj. Nikoli ni nikogar prosil, naj stori nekaj, česar ni storil sam, in njegovo načelo je bilo, da če je on nekaj naredil, lahko tudi ti. To je vključevalo delo od sončnega vzhoda do sončnega zahoda, kadar je bilo potrebno, zlasti med sezono sajenja (pomlad) in žetve (jesen). Pogosto se je šalil, da dela le polovico dni, kar je pomenilo po dvanajst ur! V resnici je bila večina dni poleti mnogo daljša. Z mamo sva mu večkrat rekla, da mora imeti oči mačke, da lahko vidi in dela v temi. Večinoma sva namigovala, da je za naju že preveč temno, da sva lačna in si želiva večerje. Oče se je samo nasmehnil. Večkrat je rekel: »Preprosto se dobro počutiš, ko opraviš delo!« In res se je pogosto dobro počutil.

Poletja v Južni Dakoti so lahko precej vroča in vlažna. Vsi vemo, da gnoj živine smrdi, vendar je pri prašičih nekaj, kar še bolj draži in je precej ostrejše. Zato se je oče poleti, ko je veter pihal v napačno smer in si začutil vonj iz prašičjega hleva, vedno šalil in rekel: »To je vonj denarja!« No, vsaj večino let.

Moja čudovita mama

Moja mama Caroline je bila čudovita. Prijazna, milostljiva in počasna v jezi je bila popolna blažilna cona med mojim delovnim očetom in nami otroki. Vedno je bila usmiljena, a prepričan sem, da je imela oči, kakor večina mamic, tudi na zadnji strani glave, saj je vedno vedela, kaj počnemo, tudi ne da bi nas gledala. Oče je bil zaposlen z velikim kmetijskim gospodarstvom, ki je v nekaterih letnih časih potrebovalo ekipo najetih delavcev. Ker je bilo večino dela fizično napornega, je bila hrana nujna. Lačna ekipa ne bi delala dobro. Takrat je bilo običajno, da je delodajalec nahranil delavce, zato je naloga, da jih nahrani, pripadla moji mami. Na kmetiji smo, ko smo delali

dolge, naporne ure, jedli šestkrat na dan. Imeli smo tri glavne obroke, pa tudi »obede« ob okoli 9.30 in 16.00 ter nato še enkrat ob »času za novice«, ki je bil ob 22.00, ko je bilo že preveč temno za delo. Vsak dan se je začel zgodaj z zajtrkom po molži krav okoli 6. ure zjutraj. »Kosilo« je bilo opoldne ali malo pred tem. Večerja pa je bila, ko si končal, kar si delal, ko se je stemnilo! Kmečki ljudje so večerni obrok vedno imenovali večerja, opoldanskega pa kosilo.

V zadnjih 40 letih je naša družina živela predvsem v mestu in sem se nerad prilagodil opredelitvi lunch/dinner (kosilo/večerja) namesto izrazov dinner/supper (kosilo/večerja), s katerima smo odraščali, da bi se izognili zmedi. Še vedno se mi občasno zgodi, da se zmotim in večerni obrok imenujem supper (večerja). To navadno sproži nekaj draženja glede mojega podeželskega porekla s strani nekaterih mojih prijateljev. A jim takoj vrnem in jim povem, da poskušam biti le natančnejši v smislu Svetega pisma. Pogosto se namrščijo, zmedeno obrnejo glavo in rečejo: »Kaj?« Zato jim pojasnim, da je imel Jezus v Novi zavezi zadnji večerni obrok s svojimi učenci dan pred križanjem. Kako se je imenoval? Zadnja večerja (supper)! Njihov odgovor je običajno: »Aha, res je!« Čeprav se strinjajo, še vedno ne verjamem, da bi mestni ljudje spremenili svoje navade!

Tako je bila mama večino dni zaposlena v kuhinji in je veliko časa posvečala pripravi kosil, večerij in poznih večerij, da je nahranila delavce. Njihovi obroki niso bili skromni. Tudi kosila so vključevala poln sendvič, nekaj sladkega, kot so piškoti ali kos torte, dobro močno, vročo kavo ali hladno pijačo in še polovico sendviča, če si ga lahko pojedel dovolj hitro, da si dohitel očeta, ki je odhajal iz hiše, da bi dokončal dnevno delo. Delo smo si poskušali urediti tako, da smo bili ob času obrokov blizu hiše, vendar je morala mama hrano pogosto prinašati na polje, če je bilo potrebno. Nikoli pa nisem slišal, da bi se pritoževala. Preprosto je vse pripravila ... oj, kako je bilo dobro! Ni ga boljšega od dobre stare kmečke hrane! Meso, krompir, zelenjava, sladica, vsega v izobilju. Vedno je bilo zraven tudi polnomastno mleko, sveže namolzeno tisto

jutro. Presenetljivo je, da se ne spomnim debelih kmetov v tistem času, vsaj ne v svoji družini.

Kljub vsemu kuhanju je mami nekako uspelo vedno pomagati tudi drugim, občasno celo očetu na kmetiji. Čistila je hišo, pripravljala hrano, nakupovala, likala in krpala naša oblačila, včasih pomagala pri gospodinjskih opravilih in seveda pri domačih nalogah, molila z menoj, brala Biblijo z menoj (in očetom), mi občasno dala nekaj dodatnih dolarjev, ko sem imel zmenek, in večinoma čakala, da sem prišel domov. Do drugega letnika srednje šole (1968) mi je celo strigla lase. Do takrat je bila to predvsem kratka frizura z aparatom za striženje. Edina stilistična odločitev pa je bila nastavitev števila dva, tri ali štiri na aparatu za striženje. Ko sem bil v srednji šoli, so postali priljubljeni Beach Boys, Beatles in Monkees in nenadoma je bilo konec mokrih, »naoljenih« časov. Podjetji Brylcreem in Butch, ki sta izdelovali olje za lase, sta šli v stečaj. Prišla je doba suhega videza in dolgih las in mamina kratka frizura ni bila več v modi.

Takrat so obstajale brivnice za moške in saloni za ženske. Če je moški želel sodobno frizuro, pa brivnica ni več zadostovala. Niso mogli narediti prehoda. Kaj naj torej stori sodoben moški? Da bi dobil spodobno frizuro, si je moral zatisniti nos, se ponižati in stopiti v frizerski salon, ki je bil prej namenjen samo ženskam. Se sprašujete, zakaj zatisniti nos? Zaradi vonja kemikalije za trajne! Bilo je je dovolj, da se mi je zavrtelo v glavi. In ne sprašujte me, kakšne poglede so mi namenjale dame pod sušilniki za lase!

Otroški spomini in Lady

Eden mojih najljubših načinov preživljanja časa v otroštvu je bilo jahanje konj, ki je v mojih najzgodnejših spominih zavzemalo pomembno mesto. Imeli smo kobilo po imenu Lady. Bila je dobra delovna kobila, vendar se je zavedala razlike, ko jo je jahal otrok, in se je temu primerno umirila. Moji bratranci so nas občasno obiskali. Nekateri so živeli v mestu in niso imeli konj, vendar so radi jahali. Kot majhni otroci smo se lahko hkrati

usedli na konja trije ali štirje in jahali po pašniku do potoka Brule Creek. Ko je spomladi poplavljal, je odnesel del pobočja. Na tem mestu je bila približno 1,2 do 1,5 metra debela plast zbite prsti, pod njo pa pesek, tako da je bil ta prostor podoben plaži. Tu je bilo dno potoka iz trdega peska in smo ga lahko prečkali s konji, motocikli in včasih celo s traktorjem.

Ko sem bil starejši, sem užival v dresiranju konj za vodenje in jahanje. Prej ali slej med urjenjem ugotoviš, da so tla zelo trda in da imajo mladi konji veliko energije. Ko je bil konj privajen uzdi in smo se pripravljali na jahanje, sem ga privezal na zadnji odbijač pickupa in se odpeljal približno pol milje po cesti, nato pa sem se obrnil in vrnil. Najprej smo konja vodili v koraku, nato v kasu in na koncu v galopu, pri čemer smo prilagajali hitrost, da je bil konj na koncu vožnje izčrpan. Nato smo se usedli nanj in ga začeli učiti, kako se obnašati z osebo na hrbtu, pri čemer smo ga, kadar je bilo mogoče, trenirali na zoranem polju z mehкими tlemi, da ni bilo pretrdo, če te je vrgel s sebe.

Obiskovanje cerkve

Naša družina je obiskovala luteransko cerkev Roseni, podeželsko cerkev s približno 300 člani. Vsako nedeljo jo je obiskala približno polovica članov, verjetno okoli 90 % kmetov ali upokojenih kmetov, preostalih 10 % pa so bili ljudje, ki so živeli v okolici, delali pa v mestu. V začetku so pridige potekale v norveškem jeziku, šele v 20. ali 30. letih, ko je začelo obiskovati cerkev več vernikov, ki niso govorili norveško, so prešli na angleški jezik. Večina ljudi je bila pridnih, poštenih kmetov, ki so imeli, tako kakor moj oče, globoko zakoreninjeno zavest o pomembnosti produktivnosti. Preživeli so prašne viharje, pa tudi veliko gospodarsko krizo in postali trdni ljudje, ki so jih utrdili življenje in okoliščine.

Naše tipične nedeljske maše so se začele ob 11. uri in končale točno opoldne. Po tem končnem času si lahko nastavljal uro in moja mama je to tudi storila. Skoraj vsako nedeljo smo za kosilo jedli pečeno govedino. Pečico je nastavila tako, da je bila

pečenka pripravljena ob 12.15, saj je vedela, da bomo točno takrat prišli domov! Maša je bila vsako nedeljo enaka, potekala je po istem vrstnem redu, spreminjale so se le pesmi, ki smo jih peli, biblijski odlomki in pridiga. Vsako nedeljo ob 9.45 smo imeli nedeljsko šolo. Petnajst minut uvodnih vaj in obvestil in tako naprej, potem pa smo se odpravili v razrede. Ob 10.55 smo imeli molitev v zakristiji za bogoslužje. Ob 11.00 smo imeli tisto, kar smo imenovali molitev laikov, potem pa se je začelo redno bogoslužje. Pridiga je običajno trajala od deset do dvanajst minut, potem pa je bil čas, da gremo domov na pečeno govedino!

Ker sta moja starejša brata obiskovala Augustana Academy v Cantonu v Južni Dakoti, zasebno internatno šolo, ki je bila nekaj ur stran, so bili edini otroci, s katerimi sem se lahko igral, tisti iz osnovne šole ali cerkve. Ko je zazvonil zvonec in se je maša končala, smo vsi v trumi planili na prosto, da smo se pet minut lovili in tekali naokrog, preden smo se naložili in odšli domov. Večina nas fantov je govorila o športu, razpravljala o tem, katere tekme bodo tisti dan in kdo bo zmagal. Če je bilo poletje, smo govorili o naši naslednji tekmi softbola. Organizirali so cerkveno ligo in v njej smo igrali nekaj let, vendar je bila naša ekipa premočna in večina drugih cerkva je obupala, zato se je cerkvena liga razpustila. Pozneje smo igrali v mestnih ligah in bili tudi tam zelo uspešni. Večino let smo osvojili ligaški pokal.

Oče in mama nista niti enkrat razpravljala o tem, ali bom hodil v cerkev ali ne; to je bilo samoumevno. Če je bila nedelja, sem šel, ker »je nedelja in v nedeljo gremo v cerkev«. To je bilo to! Vsi smo hodili tja vsak teden, razen ko smo bili na počitnicah ali ko je snežilo; sicer ni bilo izjem. Če so bila vrata za bogoslužje odprta, smo bili tam. Ko sem bil majhen, sem celo hodil na sestanke Ladies Aid in pomagal razdeljevati pesmarice! Vsako poletje sem skupaj z večino otrok iz naše okolice hodil na počitniško biblijsko šolo, ki je trajala dva tedna. Občasno sem na naših mesečnih sestankih Luther League pel solo.

Moja krščanska dediščina

Mama in oče sta bila ponovno rojena kristjana. Pogosto sta govorila o Jezusu in o tem, kako zelo ga vsi potrebujemo. Naša družina je običajno imela kratko pobožnost ob zajtrku, še posebno ob sobotah. Prebiralimo Sveto pismo in molili, res sem v njunih življenjih lahko videl Božjo ljubezen. Mama je igrala klavir in po hiši veliko pela krščanske pesmi, jaz pa sem poslušal in pel z njo. Med odraščanjem so me naučili, da če si bil kot dojenček krščen, prejel obhajilo in redno obiskoval cerkev, si bil tako rekoč »notrik«. Bil si rešen, in ko si umrl, si šel v nebesa.

Tradicija ali odnos?

V nedeljski šoli so poučevali številne čudežne zgodbe iz Biblije o tem, kako je Bog pomagal svojemu ljudstvu, Izraelcem. V Novi zavezi sem zvedel, da je poslal svojega Sina Jezusa, da svet reši greha. Poznal sem večino cerkvenih naukov o Bogu, vendar nikoli nisem naredil koraka, da bi ga povabil v svoje srce. Menil sem, da je to za ljudi, ki niso člani Cerkve. Ker sem bil vse življenje član Cerkve, nisem pomislil, da je potrebno še kaj drugega. To so me naučili moji duhovni voditelji. Med bogoslužjem sem vedno sledil natisnjenim molitvam, toda ko sem bil v težavah in potreboval pomoč, sem poleg tega večinoma izgovarjal kratke molitve.

To je bilo povsem običajno, tipično življenje ameriškega kmečkega otroka, zato niti malo nisem bil pripravljen na dogodek v tisti zimi.

2. poglavje

KAKO SE JE VSE ZAČELO

Zima leta 1967 v jugovzhodni Južni Dakoti je bila, kar kmetje imenujemo »odprta zima«. Naša sezona pridelave in žetve se je začela že konec aprila, ko smo pripravili zemljo, sledilo je sajenje v maju, okopavanje in obdelovanje v juniju in juliju, po potrebi škropljenje v avgustu, nato pa žetev konec oktobra ali v začetku novembra. Medtem ko je večino zim snežilo že novembra in je sneg ležal na tleh še marca, je bilo tisto leto zelo malo snega in temperature so bile za naše območje zelo mile. S kmetovskega ali rančarskega vidika je bilo to zelo dobro, saj se je naša živina lahko pasla in pridobila dodatno krmno, kot so koruzni storži in pozna trava z vseh naših koruznih njiv. Običajno smo imeli 160 do 200 hektarov koruze ali fižola, in ker smo žetev opravljali samo oče, mama in jaz, smo si vsako leto zastavili cilj, da bo vse narejeno do zahvalnega dne. Tako smo navadno končali, preden je začelo močno snežiti in je postalo hladneje in nestanovitno, in bili smo veseli, da je bila žetev pospravljena. Še ena stvar, za katero smo bili resnično hvaležni pri zahvalni večerji.

Vsako zimo smo govedo spustili na njive, da je popaslo vse izgubljene koruzne storže, ki so padli s stebel zaradi vetrovnih neviht ali pa so bili spregledani med žetvijo, zlasti v »končnih vrstah« in po kotih njiv. Šele leta 1975 smo kupili kombajn, tako da so bili ti »koruzni storži« vse od takrat stvar preteklosti. Toda ko se je približeval božič leta 1967, je bila večina naših koruznih njiv že počiščena. Oče je zato poiskal druge kmete v okolici, ki bi nam dali v najem svoje koruzne njive. Našel je njivo približno pet milj stran, toda ker kmet sam ni imel živine, so bile ograje v slabem stanju in del dogovora je bil, da jih bomo za govedo popravili.

Soočanje z izzivom

Če ste se kdaj vozili po podeželskih cestah, ste morda opazili, da v jarkih raste veliko trave. Tako je bilo zelo pogosto tam, kjer smo živali. Imeli smo okoli trideset krav pasme Holstein za molžo in okoli 120 plemenskih krav. Da ne bi zapravljali, sem moral govedo vsako poletje gnati ob cestnih jarkih. Najprej sem moral preveriti, ali so vsa vrata ob cesti zaprta, in se prepričati, da ob ograjah ni pretrganih žic. Ker sem govedo gnal sam, sem moral vse živali spraviti v eno smer. Zato sem jih spravil na cesto, jih pustil, da so se umirile in se pasle ob njej, nato pa sem se jim prikradel za hrbet, da sem se znašel pred čredo, in jih tako lahko obrnil, ko so prišle do konca podeželske ceste. Imeli smo približno slab kilometer ograje blizu kmetije in še približno toliko od tam naprej.

V mladih letih sem govedo pasel peš, nato s kolesom, pozneje pa z motociklom – Hondo Super 90. Bil sem tako ponosen na tisti mali motocikel! Oče mi ga je kupil, ko sem bil star približno trinajst let. Kakšen podvig je bil priti okoli črede na cesti in vse do drugega konca, ne da bi govedo prestrašil! Na makadamskih cestah ni bilo veliko prometa, vendar mislim, da je bilo včasih nadležno za tiste, ki so vozili mimo, ker so morali upočasniti hitrost in paziti, da ne zadenejo krav ali povozijo kravjih iztrebkov!

To posebno gonjenje goveda se je začelo leta 1967, dan po božiču. Z okna sem videl jasno sonce, zrak na verandi pa je bil topel. Ker nisem poznal vremenske napovedi in sem bil pameten petnajstletnik, sem menil, da bo za ta dan zadostovala lahka jopa s kapuco. Kakor po navadi je bil oče prvi na poti v poltovornjaku in zapiral vsa vrata ob cesti, da govedo ne bi zašlo na napačno območje ali njivo. Ker smo se odpravljali na novo njivo, govedo ni vedelo, kam gre, vendar je bilo lačno in se je zdelo, kakor da ve, da je vsak kraj boljši od tistega, kjer je bilo poprej.

Naše zimsko kosmate, rjave in bele herefordske ter črno-bele angus krave so bile tisto jutro pisana družčina, njihov dih pa se je v mrzlem zraku kadil iz toplih nosov. Pri gnanju goveda je eden

od izzivov delo z različnim temperamentom goveda. Vsaka krava je imela svoj značaj. Na čelu črede so vodje, krave tipa A. Vedno so nestrpne, da pridejo na cilj in se hitreje premikajo. Potem so bile krave z značajem tipa D, ki so se sprehajale, uživale v potovanju, se potikale na koncu črede, si vzele čas, se hranile s travo v jarkih in uživale v novopridobljeni svobodi na poti. Pri gnanju živine na ranču s polnim delovnim časom se ta proces imenuje ›vozi in vleci«. Vaša naloga je, da vse zaostale živali držite skupaj in ne pustite, da se čreda preveč raztegne. To bi lahko povzročilo težave, na koncu pa izgubo nadzora.

Edinstvena ekipa

Tu se je izrazilo timsko delo. Ko se je govedo pomikalo proti novemu pašniku, je mama vozila z avtomobilom in z njim gnala nekatere počasnejše živali, medtem ko sem jaz jahal svojo najljubšo kobilu ›Lady«, da sem nadzoroval svoj del črede. Naša naloga je bila, da zamudniki ne bi preveč zaostali. Buster, zvest pastirski pes, jih je lovil in grizel v pete. Na ukaz ›sig'em« se je z vso močjo zapodil za tako živaljo in že ob zvoku šumečega ›s« se je približal, pripravljen na boj in grizenje v pete. Z avtomobilom, konjem Lady in psom Busterjem smo ohranjali čredo skupaj in v gibanju.

Kmalu po odhodu na pot so se s severozahoda pripeljali temni nevihtni oblaki in začela se je spuščati rahla megla. Imeli smo malo več kot 120 glav goveda in potovali smo 3,5 km daleč, zato je ta premik trajal kar nekaj časa. Ko smo prispeli na cilj, se je megla sprevrgla v sneg, ki ga je spremljal močan veter. Svojo jopo s kapuco sem si zapel tesneje, vendar je kmalu postala mokra in mi ni dajala nobene toplote ali zaščite pred vremenskimi vplivi. Niti toplota konja, na katerem sem jahal, mi ni prinesla nobenega udobja. Ko se je potovanje končalo, sem bil do kosti premražen, zato sem Lady snel sedlo in uzdo, ji usmeril nos proti domu in jo udaril po zadnji plati. Poznala je pot domov v konjski hlev, kjer sta jo čakala krma in seno. Željan, da najdem toplo zatočišče pred snegom in vetrom, sem skočil v poltovornjak, vklopil gretje in nastavil ventilator na najvišjo hitrost. Drgetal sem od mraza in

svoje rdeče roke držal nad grelnimi loputami, da bi jih ogrel, in počel sem vsemogoče, da bi vrnil vanje nekaj toplote.

Ko sva z mamom prispela domov, je takoj opazila, da je nekaj narobe in da se prav gotovo ne počutim dobro. Da bi me ogrela, me je poslala naravnost v posteljo s skodelico piščančje juhe z rezanci. Izčrpan in prehlajen sem zaspal ter se zbudil šele naslednje jutro. Takrat sem imel vročino in se počutil še slabše kakor prejšnji dan. V postelji bi ostal dlje, a sem moral vstati, da sem šel na stranišče. Ko sem opravil, sem odprl vrata in pogledal v kuhinjo, kjer sem videl mamu, kako sedi za kuhinjsko mizo z bratom Johnom in njegovo ženo Betty ter njunim prvim otrokom Aaronom, starim le dva tedna. Pravkar so se vrnili iz vojaškega oporišča Lackland Air Force Base v San Antoniu v Teksasu, kjer je izbruhnila epidemija spinalnega meningitisa. Nenadoma sem začel padati naprej in omedlel. Moj zadnji spomin je bil, da sem z nosom padel na preprogo.

Pet dni pozneje

Naslednje, česar se spominjam, je, da sem se čez približno pet dni zbudil v bolnišnici Sioux Valley Hospital v sobi 357. Zdelo se mi je, kakor da sem se predramil iz dolgega spanca. Moja družina mi je pomagala zapolniti spominske vrzeli tistih dni. Nekatere podrobnosti so namerno izpustili zaradi mojega grdega vedenja in izražanja. Moje stanje se je čedalje bolj slabšalo. Moji simptomi so bili podobni simptomom nekoga, ki ima hudo gripo ali prehlad, vendar ko se je moja temperatura dvignila nad 38,9 °C in naprej naraščala, so se odločili poklicati lokalnega zdravnika, ki je takrat še opravljal hišne obiske. Zaradi omejenih možnosti testiranja in predvsem zaradi tega, kar je zdravnik lahko nosil v svoji mali črni torbici, mi je predpisal injekcijo penicilina, čudežnega zdravila tistega časa, ki je lahko pozdravilo skoraj vse. Žal je moje stanje v tistem dnevu postajalo vse slabše.

Povišala se je mi je temperatura in po besedah moje mame sem začel »govoriti v blodnjah«, pri čemer sem počel tudi nenormalne stvari. Ko mi tedaj kaj ni šlo po načrtih, sem izrekel

besede, ki jih mama ni slišala še nikoli prej! To ni bilo značilno zame, zato sta moja starša ponovno poklicala na pomoč zdravnika. Zelo hitro je ugotovil, da me ne more ustrezno zdraviti doma, in vendar mi je dal še eno injekcijo penicilina in naročil mojim staršem, naj me odpeljejo v bolnišnico.

Ne vem, kako je mama to storila, ampak me je oblekla; oče je pripeljal avto in kmalu smo bili na poti v bolnišnico Sioux Valley Hospital v Sioux Fallsu, Južna Dakota (danes je to Sanford Medical Center). Le nekaj kilometrov severno od doma sta mama in oče srečala Johna, Betty in Aarona. Prišli so na obisk, da bi videli, kako mi gre. Mama mi je pozneje povedala, da sem med vožnjo postajal otrdel in tog, moja gibljivost je bila omejena. Ob tako visoki vročini nisem imel pojma, kaj počnem. Splezal sem celo na zadnji sedež avtomobila in nato še višje, v majhen prostor ob zadnjem oknu, kjer sem ostal večino poti. Običajno je pot do Sioux Fallsa trajala kakih 45 do 50 minut, vendar sem prepričan, da oče tisti dan ni omejeval hitrosti avtomobila.

41 °C vročine

Ko smo prispeli v bolnišnico, se je moja vročina še povečala, na 41 °C, spremljali pa so jo otrplost in drugi posebni simptomi. Glede na moje poslabšano stanje sta se zdravnika Rossing in Johnson odločila za punkcijo hrbtenice. V idealnih okoliščinah se taka punkcija opravi, ko pacient leži popolnoma mirno, saj je to občutljiv poseg. Glede na pripoved svojih staršev o prejšnjih vragolijah sem prepričan, da nisem pri tem niti malo sodeloval. Medicinske sestre so mi s pet centimetrov širokimi usnjenimi trakovi zvezale zapestji in nogi, ki so jih nato privezale na posteljo. V nekem trenutku so mi rjuho ovile celo okoli pasu, ker sem se, da bi se osvobodil, tako močno zviljal gor in dol.

Diagnoza

Lumbalna punkcija je pokazala, da imam bakterijski meningitis, zelo nalezljivo in pogosto smrtno okužbo. Tekočina v hrbtenjači je običajno precej prosojna, moja pa je bila gosta in kremaste barve, kar je kazalo na hudo okužbo. Tako so me izolirali v sobo na

koncu hodnika. Vsakič ko je kdo stopil vanjo, je moral nositi masko, haljo, kapo in copate. Ko je odšel, jih je moral sleči in vreči v košaro na hodniku pred vrati, da so jih očistili in razkužili. Skrbeli so, da se okužba ni razširila na druge bolnike ali družinske člane.

Dva dni, preden sem zbolel, smo praznovali božič s Simpsoni, maminim delom družine. Da bi bili na varnem, so moji najbližji družinski člani ter vsi strici, tete in bratrance po Simpsonovi strani morali popiti gosto mlečno zmes, da se nobeden od njih ne bi okužil s to strašno boleznijo. Pozneje so me bratrance dražili zaradi groznega okusa tega zdravila. Izvedel sem tudi, da je mama v bolnišnici dobila kavč in bila v moji sobi 24 ur na dan. Oče je imel opravila na kmetiji in je bil z mano, kolikor je le mogel. Zdi se, da krave, konji in prašiči ne prenehajo jesti zgolj zato, ker imaš nujen primer. Življenje gre pač naprej.

Ugašajoče upanje

Tudi danes zdravniki nimajo zdravila ali čudežnega napoja za zdravljenje spinalnega meningitisa. Njihovo glavno orožje so močni odmerki antibiotikov, prisilno dajanje tekočin in ledeni obkladki, s katerimi poskušajo znižati temperaturo bolnika. Ker je moja bolezen že napredovala, zdravniki družini niso dali veliko upanja glede mojega okrevanja. Po nekaj dneh brez izboljšanja in po vztrajanju visoke vročine so zdravniki prosili mojega očeta in mamo, naj stopita na hodnik, kjer so lahko zasebno razpravljali o stanju. Dr. Rossing je opisal tipičen potek bolezni, simptome, ki sem jih imel, in verjetni izid. Po petih dneh, z mojo kartoteko in vitalnimi statističnimi podatki v rokah, je ocenil, da imam 50-odstotno možnost preživeti noč. Povedal jima je tudi, da bom zaradi poškodb, ki jih je bolezen najverjetneje že povzročila mojim možganskim celicam, verjetno ostal, če bom preživel, v vegetativnem stanju.

Lahko si predstavljate, da taka prognoza žalujočim staršem ne daje veliko upanja, in ne morem si zamišljati, kakšna čustva sta doživljala moja mama in oče. Le nekaj dni prej sem bil povsem normalen in smrt je bila zadnja stvar, na katero bi pomislil. Pri

petnajstih letih se je moje življenje komaj začelo. Prepričan sem, da je moj oče upal in sanjal, da bom sledil njegovim stopinjam kot kmet. Nekaj let prej je kupil kmetijo tik ob našem domu, verjetno v zamisli, da bom tam nekoč živel in vzgajal svojo družino. Zdaj se sprašujem, kakšne so bile njune misli, če sta si vsaj za sekundo poskušala predstavljati življenje s sinom v vegetativnem stanju. Ko je zdravnik odšel, in ker poznam svojo mamo, si lahko predstavljam, da je rekla: »Oh, Johnnie, moramo moliti!«

Prepričan sem, da je visoka raven stresa v zadnjih štirih dneh močno vplivala na njuna čustva in celo na njuni telesi. Mama je z menoj prenočevala v bolnišnici in spala na kavču. Kdo ve, koliko ur je dejansko spala in kakšen je bil njen počitek v teh dolgih nočnih urah! Čeprav se sam ne spominjam, je družini pozneje povedala, da se je neke noči zbudila in me videla stati ob postelji. Raztrgal sem enega od usnjenih trakov, ovitega okoli roke, in nadaljeval z razvezovanjem nog! Stal sem ob postelji in ravno osvobajal drugo roko, ko se je mama zbudila in poklicala medicinsko sestro, da me je spet položila v posteljo.

Negotova prihodnost

Ta zadnja noč – tista, ko so zdravniki mojim staršem povedali, da ni več upanja – je bila drugačna od vseh drugih. Zdravniki in družina so končno prepričali mamo, da gre domov z mojim najstarejšim bratom Bobom in njegovo ženo Karen, ki sta živela v Sioux Fallsu. Tako bi se, ker je bila popolnoma izčrpana, v pravi postelji vsaj eno noč lahko dobro naspala. Sprašujem se, ali je morda celo zdravnik predlagal, da tisto noč ne bi bila v bolnišnici. Morda je vedel, da bi bilo v primeru smrti družinskega člana najbolje, da ne bi bila tam. Morda zdravnik ni hotel, da bi mama doživela stres, ker bi prva odkrila, da sem umrl, če bi se to zgodilo. Ne glede na to, ali bi novico o sinovi smrti prejela po telefonu ali bi ji jo nekdo povedal osebno, bi bila dovolj travmatična. Po drugi strani pa je bila morda Božja previdnost tista, ki je poskrbela, da sem bil sam, ko sem se odpravil na to globoko in temno potovanje v dolino smrtne sence.

3. poglavje

VRATA V PAST TEME

Ne vem, ali ste kdaj imeli izkušnjo, ki je bila nekoliko nenavadna, a se je zdela tako resnična, da niste bili prepričani, ali so bile sanje ali pa se je res zgodilo. Potem ko sem doma na kmetiji omedlel in se pet dni pozneje zbudil v neznani sobi, sem se tako počutil. Sredi te zmedene negotovosti nisem imel pojma, da se bodo stvari spremenile še bolj!

Kakor sem že povedal, ko sem se »zbudil« v bolnišnici, nisem zaznal nobene bolečine ali simptomov bolezni, vendar sem bil zelo zaskrbljen, kje sem. Ležal sem v neznani postelji in to ni bila naša hiša. Ko sem pogledal po sobi od leve proti desni, sem opazil omare in umivalnik na svoji levi. Za njimi so bila vrata na hodnik. Neposredno pred posteljo je bil televizor, pritrjen na steno. Na svoji desni sem opazil nekaj stolov, kavč in okno na zunanji steni. Decembra 1967 je bila zunaj popolna tema, zato nisem mogel ugotoviti, ali se je bližalo jutro ali je bil večer.

Še vedno ležeč v tej postelji na tem tujem kraju, kjer sem se znašel, sem strmel v strop, medtem ko je moj um poskušal dojeti okolico. Nenadoma sem začutil rahlo tresenje, nato pa se mi je zdelo, da se strop čedalje bolj približuje. Presenečen sem poskušal ugotoviti, kaj se dogaja. Iz moje perspektive sem mislil, da se strop spušča k meni, ker je bilo to edino, kar je bilo smiselno. Ko pa se je gibanje nadaljevalo, sem spoznal, da lebdim in se pomikam proti stropu! Ko sem bil približno meter nad posteljo, se mi je zdelo, da sem na ravni površini ali deski, ki se je ob mojih stopalih nagnila navzdol, tako da sem se lahko spustil na tla ob postelji. Takoj sem se obrnil in začel gledati posteljo, še vedno zmeden zaradi tega, kar se je dogajalo.

Ko sem pogledal posteljo, iz katere sem pravkar vstal, sem pod odejo zagledal telo. Moje oči so se ustavile pri stopalih in se pomaknile navzgor preko kolen, bokov in ramen, dokler nisem zagledal obraza osebe v postelji. Nisem mogel verjeti svojim očem in sem bil bolj zmeden kakor kadar koli prej. To je bil moj obraz! To sem bil jaz!

Osupel nad prizorom pred seboj sem pomislil: »Če je bilo v postelji moje telo, kaj potem počnem tukaj zunaj? Kako je mogoče, da sem tukaj, ob vznožju postelje, če je moje telo tam?« Mojo glavo je preplavljalo mnogo misli in vprašanj. Čeprav je v takem trenutku težko razumeti minevanje časa, se mi je zdelo, da ko sem prepoznal svoj obraz in svoje telo v postelji ... BUM ... je bilo, kakor da sem padel skozi loputo v tleh. Dol, dol, dol ... Padal sem v temo, kakršne še nikoli nisem doživel. Bilo je, kakor da me je ta tema v celoti pogoltnila!

Tema me je pogoltnila

Kaj se je dogajalo? Kam sem šel? Šele pred nekaj trenutki sem se zbudil v bolniški sobi v tretjem nadstropju, zdaj pa sem padal – ampak kam? In zakaj? Strašen, grozen strah me je začel obvladovati, ko sem padal nižje in nižje, dlje in dlje v temo. Ne morem povsem opisati groze, ki sem jo občutil. Medtem ko sem še naprej padal, nisem vedel, kam grem, vendar se mi je zdelo, da traja nekaj časa do tja, ker je bilo po mojem občutku padanje neskončno dolgo. Ko sem pogledal navzgor, sem videl, da je nad mano svetleje, vendar je bila pod mano samo tema. Tema, tako gosta in tako resnična, da je ni mogoče opisati!

Moja bojazen je, ko sem padal v temo, narasla na raven, ki je presegala vse, kar sem doslej poznal. Ko sem pogledal na levo, se mi je zdelo, da je pred mano neskončno morje teme. In na desni so moje oči videle enak strašljiv prizor! Ravno ko sem mislil, da tema ne more postati še temnejša in strah še hujši, se je to zgodilo! Iz strahu in razočaranja sem začel kričati: »Kam grem? Zakaj sem tu?« Moji kriki in vprašanja so se odbijali od teme okoli mene. Ni bilo odgovora. Ni bilo odziva. Ni bilo

potešitve, da je kdo sploh slišal moje krike. Samo padal sem v temo. Globlje in globlje.

Z vsakim trenutkom se je položaj še poslabšal. Padal sem v svet teme in preveval me je strah, kakršnega še nikoli nisem občutil. Kot otrok sem se bal teme, ko so moji starejši bratje odšli na zasebno srednjo šolo in sem moral sam spati v zgornjem nadstropju naše hiše. Takrat so se vrata moje spalnice odpirala proti steni. Preden sem zaspal, sem mnogokrat opazil, da so se začela zapirati sama od sebe. Po približno desetih minutah so se počasi spet odprla, dokler niso bila ob steni. To me je vedno prestrašilo in v moji glavi potrdilo teorijo o strahu, ki naj bi se skrival v sencih! To se je dogajalo vedno znova in me popolnoma prestrašilo. Tako zelo, da zgoraj nisem več hotel spati sam! Kako to lahko razložiš, še posebno otroku?

Ko sem bil starejši, sem opazil, da je bil za vrati radiator in da je, kadar se je pozimi vklopila peč, v sobo pihal vroč zrak, ki je vrata delno zaprl. Ko je peč nehala greti, se je radiator ohladil in vrata so se počasi odprla, dokler niso bila spet ob steni. To pojasnjuje dogajanje. Toda to, kar se mi je dogajalo zdaj, je bilo povsem drugačno in še strašnejše! Bilo je, kakor da grem nekam, kamor si ne želim iti, in strah mi je govoril, da se ne bom mogel vrniti! Strah se je iz moje glave razširil v želodec. Bilo je podobno občutku vožnje po ledu, ko nenadoma začneš drseti v jarek, ali vožnje z drvečim vlakcem smrti, ki se spušča in dviga, medtem ko drvi po progi. Potem je trenutek, ko se ti nekaj spusti v globino tvojega trebuha in te zgrabi. Nekateri ljudje v takem primeru kričijo, drugi od strahu otrpnejo in niso sposobni odreagirati. Jaz sem se počutil ujet nekje med obojim.

Travmatičen, prežemajoč strah me je dušil, me obdajal kot težka, mokra odeja. Brezupnost je kmalu dodala olja na ogenj. Bil sem popolnoma sam in nikogar ni bilo, ki bi mi pomagal, nikogar, ki bi me pomiril, da bo bolje. Nisem izbral tega potovanja in zdelo se mi je, da nad njim nimam nobenega nadzora.

Moje pesti so se razpirale in zapirale, medtem ko se je spust nadaljeval, brez izhoda. Čutil sem popolno osamljenost, brez možnosti vrnitve ali pobega. To je bila bitka z neznanim sovražnikom, ki me je pustila šibkega, brez obrambe in popolnoma ranljivega. Ni bilo telesne bolečine, le grozljiv, mučen strah, ki je preveval vsak del mojega telesa. »Ali sem mrtev?« sem se vprašal. Toda to je bilo nemogoče, kajne? Imel sem misli. Imel sem spomin. Vedel sem, kdo sem, in videl vso temo, ki me je obdajala. Bil sem star samo petnajst let; kako naj bi bil mrtev? Čeprav nisem imel nadzora nad tem, kar se je dogajalo ali kam sem šel, je morala obstajati druga razlaga. Nekako nisem mislil, da bi se ob smrti moral tako počutiti.

Še naprej sem se spuščal. Globlje in globlje v neznano, v temo. Ko sem se potapljal globlje in globlje v temo, sta se strah in občutek brezupa še povečevala, tako da me je strah skoraj ohromil. Kaj se je dogajalo z menoj? Kam sem namenjen?

Kje sem?

Končno sem dosegel tisto, kar je bilo očitno dno te »dvigalu podobne teme«, in prvi del moje poti se je končal, vendar le zato, da se je začel še eden. Pogledal sem v daljavo in komajda prepoznal nekaj, kar je imelo videz nekakšnih stavb. Območje je bilo polno teh stavb brez oken, visokih od tri do pet nadstropij. Vse je bilo temno in senčno, skoraj kakor da je celotno območje ovito v meglo. Ko sem gledal okolico, sem se nenadoma zgrozil, ko sem opazil, da se mi iz teme približuje nekakšno bitje. Iz njega je izžarevalo zlo, tako temno, da si nisem upal niti pogledati v to smer. Čutil sem, da je bilo visoko od 2,5 do 3 metre. Bil sem otrpel, negiben in prestrašen. Še naprej sem strmел naravnost predse, ko se je bitje približevalo, in niti mišice nisem mogel premakniti.

V svojem kratkem življenju sem doživel različne stopnje strahu. Nekatere kratke, nekatere daljše, vendar intenzivnost strahu, ki sem ga čutil, ni bila primerljiva z ničimer, kar sem kdaj poznal. Tukaj in zdaj pa sem bil tako poln strahu, da nisem mogel

kričati oziroma vpiti. Počutil sem se kot ujetnik strahu. Nisem mogel vpiti, ostal sem otrpel na mestu, medtem ko se mi je približevalo to grozno bitje, ki je bilo videti kakor demon smrti. Niti z besedami ne morem opisati vseh hudobij tega bitja, ki se mi je približevalo. Seglo je proti meni, da bi me zgrabilo za desno roko. Nekako sem vedel, da pobeg ni mogoč. Odprl sem usta, da bi zakričal, vendar iz ust ni bilo glasu. Le bolečina, ki sem jo čutil globoko v duši. Kot neprosvoljnega ujetnika me je ta stvar odvedel v ogromno stavbo, veliko približno kakor nogometno igrišče. Postavil me je v veliko, krsti podobno škatlo, ki je bila ravno dovoljšna, da sem šel vanjo, nato pa jo je postavil ob steno. Zamegljeno sem videl druge ljudi, moške in ženske, v škatlah, podobnih moji. In kolikor sem lahko videl, so bili razvrščeni ob steni. Nekaj ni v redu, sem pomislil. To se meni ne more dogajati. Star sem samo petnajst let. Pred seboj imam še veliko življenja! Nisem še pripravljen umreti. Pred seboj imam še veliko življenja! Imam sanje in vizije za mnoga prihodnja leta. Sanje, ki vključujejo ženo, družino, sanje o življenju, kakršno koli že bo! Ampak ne to, ne tukaj v tem zaporu! Nekako moram pobegniti. Moral sem pobegniti!

Pogledal sem vse druge, ki so bili prav tako ujetniki. Jokali so, a večinoma so bili mirni. Kaj je z njimi? Zakaj ne poskušajo pobegniti? Kdo ve, kako dolgo so že tam? Morda so tudi oni poskušali pobegniti, a brez uspeha. Zato sem se z vso močjo boril, vlekel z rokami, brcal z nogami, da bi se rešil iz te kletke.

Beg v strahu

Te škatle so bile zapori, grobovi ujetništva, iz katerih ni bilo videti izhoda. A moral sem poskusiti. Končno, morda zaradi molitev ljudi doma, ki so prosili zame pri Bogu, ali iz kakšnega drugega razloga, mi je uspelo prebiti se iz te škatle, ki je bila kakor zaporniška celica. Pobegnil sem skozi vrata, še vedno obdan s temo in meglo, kjer sem komaj kaj videl pred seboj. Ker sem vedel, kaj je za mano, sem tekel, kolikor sem mogel – ne da bi me zanimalo, kam grem, samo da bi se čim bolj oddaljil od tam.

Medtem ko sem tekkel po ozkih ulicah med visokimi stavbami, sem občasno zamegljeno lahko videl malce pred seboj. Čeprav imam še vedno vprašanja o tej izkušnji, lahko le domnevam, da so bila to druga skladišča za mnoge duše v prehajanju. Medtem ko sem poskušal pobegniti, me je preganjal demon smrti. Vsaka ulica, po kateri sem tekkel, vsak ovinek, ki sem ga pretekkel, me je izdal, saj sem kmalu zaslišal za seboj njegove korake. Tekel sem, kolikor sem mogel, skozi meglo in moja edina misel je bila, ne se pustiti ujeti.

Slepa ulica

Nazadnje sem stekel po ulici, ki se je izkazala za slepo. Ni bilo več poti. Ko sem se obrnil, sem videl, da demon smrti prihaja bliže in bliže, da bi me ponovno dobil pod svoj nadzor. Zaprl sem oči, da ga ne bi videl od blizu, in stisnil zobe, čakajoč, da me bo bitje ponovno zajelo.

Nenadoma sem opazil, da se dogaja nekaj povsem drugega. Takoj ko sem zaprl oči, sem začel lebdeti. Ko pa sem jih odprl, sem začel padati. Ker sem se strašno bal padca in biti ujetnik, sem imel oči zaprte, dokler nisem bil približno petnajst metrov nad tlemi. Ne vem, kaj me je spodbudilo k temu, vendar sem se odločil, da bom za nekaj trenutkov poskusil zapreti oči, nato pa jih hitro odpreti, da bi videl, kam grem. Ko sem dosegel neko višino nad stavbo, sem se samodejno premaknil čez streho, tako da sem lahko na njej stal. Zdaj se mi je zdelo, da sem na drugem ravnem nivoju tega peklenskega kraja. Ker nisem vedel, kam naj grem, sem spet začel teči. Kjer koli je bilo bolje kakor biti ponovno ujet s tem peklenskim demonom.

Neskončna tema

Demonsko bitje me je še naprej lovilo, prišlo mi je do nekaj centimetrov blizu, nato je iztegnilo roko, jaz pa sem ponovno odlebdel iz njegovega dosega. Med to strašljivo igro mačke in miši sem nenehno naletel na nove dele tega podzemnega

zapora. Zaradi teme, mraka in megle je bila vidljivost zelo omejena, vendar sem čutil, da ta prostor nima meja ali razdalj. Samo nadaljevalo se je in nadaljevalo. Nižavje brez izhoda se je valilo skozi meglo. Zunaj stavb ni bilo videti nikogar, zato sem lahko le domneval, da so bile to skladiščne površine za ljudi, ki so umrli ali so bili vsaj na prehodu med tem življenjem in naslednjim. Stavbe so se nadaljevale, vrsta za vrsto, vrsta za vrsto. In ni bilo videti konca!

Muka obžalovanja

Demon smrti me je ponovno zgrabil in začel vleči nazaj v drug zapor: še eno temno stavbo. Težka, velika, jeklena vrata so škripala na tečajih, ko me je grobo vrgel noter. Komaj sem se dvignil na noge, saj nisem bil več sam – soba je bila polna ... polna drugih ljudi. Iz tistega malo, kar sem lahko razločil v temi, je bilo to mesto kakor ogromna kupola, tako polna ljudi, da si komaj lahko naredil majhen korak, ne da bi se zaletel v nekoga. Bilo je kakor morje ali množica ljudi, ki so vsi ječali in stokali od bolečine. Vsi so nosili črne halje s težkimi kapucami, ki so jim zakrivale obraze. Če si podrobno pogledal pod kapuco nekoga, da bi videl njegov obraz, je ta oseba zakričala od groze. »Pusti me pri miru, pusti me pri miru!« Doživljali so bolečino in agonijo, vendar to ni bila telesna bolečina; bila je skrajna bolečina obžalovanja.

Čutil sem potrebo, da se premaknem z ene strani sobe na drugo, kar je bil počasen proces v tem strašnem morju nekdanje človečnosti. Kadar stokanje tistih okoli mene ni bilo preveč glasno, sem občasno lahko slišal nekoga govoriti. Govorili so o vseh stvareh, ki bi jih morali storiti ali bi jih lahko storili, pa jih niso. Ujeti v večnost, so se nenehno zavedali, da niso dokončali ali dosegli vsega, kar bi morali. Mnogi so izrazili obžalovanje za stvari, ki bi jih mi šteli za majhne ali nepomembne, vendar so te na videz majhne, a sebične odločitve za vedno spremenile njihova življenja.

Odločitve, o katerih so govorili, niso bile vedno med pravim in napačnim, ampak so se pogosto nanašale na to, kako so ravnali z ljudmi. Ali so bili prijazni? So bili vljudni? Bi morali ravnati drugače? Pogosto se je zdelo, da je uboga duša obžalovala, kar bi morala storiti, a ni storila. Dejanja prijaznosti, ki jih nikoli ni bilo, dobra dela, ki niso bila nikoli dokončana, čeprav so dobili vzgib, kaj bi morali storiti – vse to so zdaj postale puščice mučenja na tem strašnem kraju.

Na neki točki so vsi obžalovali, da niso sprejeli Jezusa za svojega Gospoda. Odlašali so in tisočkrat uporabili izgovore, dokler ni zmanjkalo časa. Zdaj je bilo brezupno prepozno.

Še ena priložnost?

Vsakdo je klical po ponovnem poskusu. »Tokrat bom storil prav. Daj mi samo še eno priložnost.« »Zdaj sem pripravljen. O Gospod, tokrat bom to storil.« Iz teme in občutka obžalovanja so dajali obljubo za obljubo, da bodo tokrat storili prav, a brez uspeha. Nekako sem vedel, da so imeli v svojem življenju na zemlji že tisočkrat priložnost, da storijo »prav«, a so se odločili drugače in zdaj bodo z neznosno bolečino preživeli večnost v obžalovanju teh napačnih odločitev.

Zdelo se mi je, da so mi govorili tudi drugi demonski vplivi, ki so še povečevali moje muke. Ni jim bilo treba opominjati me na vse napačne odločitve, ki sem jih sprejel, saj so mi mnoge kar same prišle na misel. Vendar se mi je zdelo, da jim je to prinašalo nekakšno zadovoljstvo. Ob vsakem obžalovanja vrednem spominu, bodisi v obliki besed bodisi vizije, so veselo kričali, ko so videli mojo bolečino in nelagodje. Kakor jastrebi, ki letijo nad glavo, so se izmenično približevali, da bi udarili. Vsakič ko sem se skremžil od bolečine in ko je bolečina za trenutek popustila, je prišel nov val spominov. Lahko sem le domneval, da so vsi drugi doživljali enako mučenje kakor jaz.

Medtem ko sem bil v tej gosti množici ljudi, sem se še naprej prerival skozi in poskušal priti na drugo stran. Nisem vedel in

me tudi ni zanimalo, kaj bom našel tam. Hotel sem samo stran od tod, kjer sem bil. Vsi drugi so počeli enako. Ni bilo pretoka ljudi, ki bi šli vsi v eno smer, ampak se je vsak premikal neodvisno od drugih. Nekateri so začeli hoditi v eno smer, potem pa so se obrnili in šli v drugo. Zdelo se je, da nimajo namena, da ne poskušajo priti do kakšnega cilja, ampak da so prisiljeni v brezmiselno početje. Stokanje je povzročalo neprestan hrup. Vsak glas v morju ljudi je ječal, da bi izrazil bolečino, globoko žalost in občasno pekočo bolečino. Vendar je kazalo, da je nesmiselno jokati, saj se je zdelo, da se vsak zaveda le svojega lastnega bitja.

Nadaljeval sem pot naprej, poskušal priti na drugo stran, v upanju, da bo tam bolje, morda celo, da bom našel pot za pobeg. Končno sem zagledal nekaj, kar je bilo videti kakor zid. Vsakič ko sem mislil, da sem pobegnil, sem se znašel na drugem območju, na prostranih območjih, polnih temne brezupnosti in mraka, v slepih ulicah, ki niso vodile nikamor. Ko sem zaman iskal vrata, sem spoznal, da je to le še ena slepa ulica in da spet nimam kam iti. Naslonil sem se na steno in se za trenutek ustavil, da bi si opomogel in zbral moči. Brezup je bil tu otipljiv. Zdelo se je, da nihče nima upanja na pobeg, ampak so bili vsi obsojeni na to, da kot brezupni zombiji tavajo po prostoru.

Znani glasovi

Ko sem stal obrnjen proti steni, sem nenadoma začel slišati znane glasove. Moja mama, oče in družina so jokali, med jokom pa sem slišal njihove molitve. Molili so za moje ozdravljenje, prosili, naj ne umrem, ampak živim. Stena je postala prosojna kakor motno steklo ali zamrznjeno okno in videl sem svojo družino s sklenjenimi rokami, ki je molila z vso vero, ki jo je lahko zbrala. Bili so tudi drugi, ki jih nisem prepoznal, ljudje, ki so iz molitvene verige ali od družinskega prijatelja morda slišali za mojo bolezen. Kakor koli že, te molitve so se dvigale v nebesa in Oče jih je slišal. Nekako sem v duhu videl, da so bile kakor dim ali para, ki se dviga višje in višje. Mamo sem slišal reči: »Jezus, izročila sem ti tega sina. Zdaj pa poskrbi zanj in ga ozdravi.«

Roke sem položil na steno in jim kriče odgovarjal v upanju, da me bodo slišali in rešili, a brez uspeha. Zdelo se je, da sploh niso opazili, da jih gledam in kličem.

Obkrožen, a sam

Počasi se je ta prizor izgubil in spet sem bil sam. Sam? Da, kljub vsem ljudem, ki so se v tej temni ječi gibali okoli mene, sem se počutil sam. Nobeden me ni tolažil, poslušal mojih strahov ali mi pomagal razumeti, kaj se dogaja. Nikogar ni bilo, s katerim bi se lahko dogovoril za pobeg iz tega kraja. A ko sem slišal molitve svetih, sem za trenutek začutil spodbudo, iskrico upanja v tem kraju obžalovanja in potrnosti.

Obrnil sem se in se ponovno spustil v množico ljudi, ki me je obdajala. Nadaljeval sem s potiskanjem drugih na stran, ne meneč se za njihov brezup in jok, ter pospešil korak in iz hoje prešel v tek. Ko sem pridobil hitrost, sem se tudi dvignil na višjo raven, z glavo nad množico. Iz te nove perspektive sem našel novo upanje za svojo svobodo.

Moja stopala so občutila, kakor da sem ponovno na kmetiji, na blatnem dnu potoka Brule Creek. To blato, ki je bilo napol glinasto, se je lepilo na celotno stopalo in me obtežilo, da sem se lahko le plazil. Ko sem se pomikal naprej in višje, se je povečal tudi zagon. Moj duh je kričal, kar je vedel – da ne bi smel biti tukaj. Moje življenje se je šele začelo in pred seboj sem imel še vse življenje. Vedel sem, da ne morem ostati tam. Moja usoda ni bila na tem groznem mestu, zato sem se z vsemi močmi trudil, da bi se izvlekel.

Vse hitreje in hitreje, višje in višje sem se dvigal, dokler se moje telo ni popolnoma osvobodilo lepljive množice. Ko sem prišel nad njo, je bilo, kakor da sem vstopil v hiperprostor in odletel v drugo območje. Vsi ljudje so izginili, ni bilo več agonije preteklosti. Bilo je, kakor da sem letel skozi strop in stene stavbe ter se vrnil na prosto. Takoj ko sem bil zunaj, sem čutil, da me lovijo. Zato sem spet začel teči.

4. poglavje

TEK K SVETLOBI

Srce mi je razbijalo v prsah, ko sem tekkel, kolikor sem mogel, moja stopala pa se niso nikoli dotaknila tal. Nato sem v daljavi zagledal šibko svetlobo. Bila je visoko nad menoj, kakor zvezda na nočnem nebu, komaj vidna, a vendar zagotovo tam sredi velike teme. Pritegovala me je k sebi in vodila moje korake. Kam sem šel? Pojma nisem imel. Vedel sem le, da mora biti bolje kakor tam, kjer sem bil. Vzpenjal sem se višje in višje, prečkal sem ogromne prostore, pod katerimi se je zdelo, da je vse več stavb, skladišč za ujetnike. Zvok stokanja in kričanja, ki je bil neprekinjen od takrat, ko sem bil na kraju obžalovanja, je začel pojemati in se oddaljevati. Ko sem se približeval svetlobi ter nekako pridobival hitrost in višino, je tudi tema začela pojemati.

Iz teme v svetlobo

Svetloba je postajala vse svetlejša in obsežnejša, počasi je izpodrivala temo. Postalo je jasno, da ta svetloba ni bila kakor žarnica, ampak kakor žarek svetlobe, ki je padal name. Svetloba me je udarila v obraz in čutil sem, kako je zadela moje telo. Ko sem se počasi dvigoval iz popolne teme, so se mi oči slepile, vendar je bilo to prijetno – čudovito. Nenadoma sem se vprašal, ali je to to? Ali me vodijo iz tega kraja mučenja, kraja, ki se je zdel kakor pekel? Kaj se je res dogajalo? Kam sem se vzpenjal? Je bil to moj način pobega? Moja pot do svobode in nazaj k nekakšnemu normalnemu življenju? Z iskrico upanja v srcu sem še naprej tekkel k svetlobi.

Še vedno ni bilo odgovorov, vendar je bila to dobra sprememba in nisem hotel, da se konča. Vztrajal sem, šel naprej, dokler nisem opazil, da ne tečem več k tej svetlobi. Dejansko me je ona vlekla k sebi! Kmalu se nisem več naprezal; preprosto sem se dvigal višje in višje.

Brezupnost, strah in bolečina so končno začeli popuščati. Pritisk na prsih se je zmanjševal. Moj um je spet dobival jasnost. Sprememba lokacije je bila podobna vožnji z dvigalom po več nadstropjih. Prvi premik navzgor občutiš kakor težo ali majhno gravitacijsko silo, ko pa dosežeš največjo hitrost, je skoraj tako, kakor da se ne premikaš. Včasih se celo sprašuješ: Ali se sploh premikam? Ali smo se ustavili? Potem pa dosežeš svoje nadstropje in občutiš, kako se dvig in lahkotnost dvigala zmanjšujeta, gibanje navzgor pa se končno ustavi.

Čudovita bela stavba

Svetloba, ki je obsevala moje oči, je sčasoma začela pojemati in v daljavi sem lahko videl neko zgradbo. Ta velika, bleščeča bela stavba je bila prva, ki sem jo zagledal na svojem potovanju, in bila je polna oken. Ugotovil sem, da stojim ob njej.

Takoj ko so moja stopala stopila na tla, je strah popustil. Vsa moja pozornost je bila usmerjena na vhodna vrata te stavbe. Vleklo me je bližje in bližje in z vsakim korakom me je prevevalo vedno več miru. Želel sem vedeti, kaj je ta stavba in kaj je v njej, zato sem nadaljeval pot proti vhodnim vratom. Hodil sem ob stavbi, dokler nisem prišel do nekakšne verande, podobne lepi verandi v južnem slogu. Bolj ko sem se bližal glavnim vratom, tem bolj sta izginjala strah in muka. Zato sem nadaljeval pot. Temna preteklost je zdaj popolnoma izginila in povsod je sijala svetloba. Vendar je bilo nekaj čudnega in potreboval sem nekaj časa, da sem ugotovil, kaj je to – nikjer ni bilo senc! Svetloba je prihajala z vseh strani, ne le iz enega vira. Mir in upanje sta začela napolnjevati moje bitje. Namesto strahu sem čutil pričakovanje in upanje. Nadaljeval sem pot

proti popolnoma belim, okrašenim dvojnimi vhodnim vratom. Čudno je bilo, da vrata niso imela kljuk ali ključavnic.

Ta stavba je bila hiša v južnem plantažnem slogu s prednjim nadstreškom ali verando. Bila je neverjetno lepa. Streho nadstreška so podpirali štirje beli stebri, do nadstreška in vhodnih vrat pa so vodile tri stopnice. Čeprav sem hitel, da bi videl, kaj je notri, sem, ko sem prišel do stopnic, nekaj časa stal tam in se prepustil čudovitemu miru, ki mi je bil tako dragocen po tem, kar se mi je zdelo kakor več ur strahu. Nikoli prej nisem čutil ničesar podobnega. Preplavilo je moje celotno bitje in pomladilo mojo dušo.

Še vedno me je vlekelo k vratom, zato sem pot nadaljeval. S kotičkom očesa sem lahko videl, da sem šel mimo nekoga, ki je sedel na verandi v visokem, neoporečnem lesenem stolu. Verjetno sem bil tako osredotočen na to, da pridem do stopnic in vstopim v to čudovito mesto, da sem šel mimo, ne da bi ga opazil. Obrnil sem se malo bolj na desno in ponovno pogledal. Ali je mogoče? Ali je res mogoče? In potem sem spoznal, kaj vidim. To je bil On! Bil je Jezus!

Gledal sem ga

Njegovi lasje so bili temno rjavi, dolgi in valoviti. Vse okoli njega je bilo v popolnem redu. Nosil je belo obleko, ki mu je segala do gležnjev. Preko desnega ramena in po levi strani pasu je imel temno vijoličen pas. Toda tisto, kar je njegovo oblačilo naredilo edinstveno, je bilo, da je bilo videti kakor živo. Lahko in svilnato na otip se je premikalo, bleščalo in iskriло po vsem telesu, medtem ko je sedel tam v popolnem miru in me gledal.

Leta pozneje, ko sem podal svoje pričevanje, so me vprašali, kaj je bila najopaznejša Jezusova lastnost tisti dan, ko sem ga videl. Moški, ki mi je zastavil to vprašanje, je prav tako imel izkušnjo življenja in smrti na operacijski mizi v bolnišnici. Tudi on je videl Jezusa in me je dejansko preverjal, da bi ugotovil, ali je bila moja izkušnja lažna ali ne! Zato sem mu rekel: »To je enostavno,«

sem odgovoril: »Njegove oči.« Bile so kakor ognjeni plameni. Na prvi pogled bi mislil, da je ogenj zastrašujoč, a ni bil. Jezusove oči so bile kakor ogenj, toda bile so tople in vabljive.

Iz njegovih oči je s takšno intenzivnostjo izžarevala ljubezen, da me je prevzela. Bilo je, kakor da sem se pred njim topil. Bil sem popolnoma očaran od njegove prisotnosti in nisem mogel odvrniti pogleda od njega. Čutil sem, da je moje življenje pred njim popolnoma razkrito, kakor da lahko vidi vse o meni. Poznal je moje dobre, slabe in grde strani. Poznal je mojo preteklost, vsa moja dejanja in neverjetno je bilo, da me je kljub vsemu, kar je vedel, še vedno ljubil! Ljubezen, ljubezen, ljubezen. Več ljubezni, kakor sem jo kadar koli izkusil. Več, kakor sem lahko prenesel ali sprejel. Takšna brezmejna ljubezen. Več, kakor sem se počutil vrednega. Nato me je moški, ki je zastavil vprašanje, pogledal in rekel: »Da, videl si ga!«

Skupaj s to neopisljivo ljubeznijo je prišlo tudi sprejemanje. Med tem norim potovanjem sem občutil vse značilnosti zavrnitve – osamljenost, izolacijo, bolečino – vse se je hitro in popolnoma stopilo. Mučen strah, ki sem ga občutil še pred nekaj trenutki, je izginil. Ni bilo več pomembno, da nisem vedel, kje sem in kaj se dogaja. Tema je izginila in toplota te popolne svetlobe me je obdajala in nisem hotel, da se konča. Zdaj je bilo vse drugače. Bil sem v njegovi prisotnosti in v njegovi prisotnosti je polnost veselja, popolnost in MIR! Ogromni valovi njegovega miru so preplavili mojo dušo. Kakšen veličasten trenutek. Tako veličasten, da ni besed, ki bi ga lahko opisale v človeških izrazih. Želel sem si, da se nikoli ne bi končalo.

Popoln mir

Tam sem stal, tri metre od Jezusa. Bil sem popolnoma miren. Ne vem, kako dolgo sem tam stal, ampak v nekem trenutku je začel govoriti. Slišal sem njegov glas, vendar nisem razumel, kaj je govoril. Ko je govoril, so besede prihajale iz njegovih ust in dejansko plavale po zraku. Videl sem jih. Bile so kot stare

šeststranske igrače, s katerimi smo se igrali kot otroci. Videl sem samo črke, ki so tvorile besede, ki jih nisem razumel. Plavale so v zraku proti meni in se nekako začele vtiskati v moje srce. Še in še je govoril, tridimenzionalne kocke besed pa so še naprej prodirale v moje srce. Bilo je, kakor da so se stopile v meni, vsaka pa je povečala moj mir. Mislim sem, da sem že v miru, a z vsako besedo je mojo dušo preplavilo še več miru in vedno znova sem bil napolnjen. Upanje in radost sta se vrnila k meni. Počutil sem se, kakor da sem bil na novo opremljen in da se je moj um spremenil, da sem mislil tako, kakor je mislil On. Čeprav moj um ni razumel ničesar, je moj duh razumel in vse sprejel.

Razumevanje

Potem je Jezus prenehal govoriti in njegove zadnje besede so priplavale do mene in stopile v moje srce. Ko se je zadnja beseda usedla, se je zaslišal zvok knjige, ki se je zaprla. Bam! Končano. Ko je Jezus spet začel govoriti, sem razumel, kaj je govoril. »Skupaj povejva 23. psalm,« je predlagal. Kakšno olajšanje! Razumel sem ga – in 23. psalm sem znal na pamet! Kot otrok sem se ga naučil na počitniški biblijski šoli. Jezus je izbral psalm, ki sem ga poznal! Kako strašno bi mi bilo, če bi izbral kakšen odlomek, ki ga ne bi poznal? V tem okolju je imel psalm zame večji pomen, kakor sem ga poznal kadar koli prej. To je čudovit psalm, ki pripoveduje, da je Jezus naš pastir, da nas oskrbuje in varuje.

Psalm 23,1–6 pravi: Gospod je moj pastir, ne bom trpel pomanjkanja. Napravljaja mi, da se zlekнем na zelenih pašnikih. Vódi me ob mirnih vodah. Mojo dušo obnavlja. Zaradi svojega imena me vódi po stezah pravičnosti. **Da, čeprav hodim skozi dolino smrtne sence, se ne bom bal nobenega zla, kajti ti si z menoj;** tvoja šiba in tvoja palica me tolažita. Pred menoj pripravljajaš mizo, v prisotnosti mojih sovražnikov. Mojo glavo maziliš z oljem, moja čaša prekipeva. Zagotovo me bosta dobrota in usmiljenje spremljali vse dni mojega življenja in v Gospodovi hiši bom prebival na veke.

Leta pozneje sem svoje pričevanje delil z drugim moškim, ki je bil v službi za Gospoda že okoli 30 let. Z mano je delil, kaj so po njegovem mnenju pomenile besede, ki so stopale v moje srce, in 23. psalm, četrta vrstica. Verjel je, da je Jezus v mojem srcu preroško govoril o moji prihodnji usodi. Prav tako je dejal, da verjame, da mi teh besed ni bilo dano razumeti, da bi tako iskal svojo usodo pri Bogu in se mu približal, da bi ga našel, tako kakor zahteva od vseh nas, da to storimo. Nadaljeval je: »Jim, če opaziš, je četrta vrstica opisovala, kar si doživljal v tistem trenutku, ko si šel skozi dolino smrtne sence.« Ko mi je to povedal, mi je bilo popolnoma jasno in moje srce je to potrdilo!

Ko sva končala znani psalm, je Jezus vstal, mi podal roko in rekel: »Pridi, greva noter.« Še vedno presenečen in nekoliko v šoku sem se strinjal. Ko se je približal, sem se obrnil, da bi še enkrat poskusil stopiti po stopnicah do dvojnih vrat na sprednji strani stavbe. Za mano se je zbrala množica ljudi. Poslušali so Jezusa in mene, ko sva se pogovarjala. Pogledal sem čez množico in videl ljudi vseh narodnosti in etničnih skupin: temnopolte, svetlopolte, z modrimi očmi, rjavimi očmi, nizke in visoke, Hispance, Azijce in druge, ki jih nisem prepoznal. Spraševal sem se, kaj počnejo tukaj in v tem trenutku.

Nepričakovan vsiljivec

Nato je v ozadju množice izbruhnil nemir. Videl sem nekoga, ki je povzročal veliko razburjenja in poskušal pritegniti pozornost vseh in stran od Jezusa. Njegovo moteče vedenje je pritegnilo tudi mojo pozornost, ko se je približeval in približeval, premikal od zadaj proti prednjim vrstam množice. Ko se je približal, sem videl, da je nosil kostum, ki je spominjal na kostum dvornega norca. Imel je smešen trikotni klobuk v več barvah, ki se je ujema z njegovo srajco, in puhaste hlače. Kostum je bil iz zelenega, oranžnega, rdečega in modrega materiala, ki je spominjal na sijoč saten.

Ponosen je plesal in skakal skozi množico ter s svojim glasnim glasom pritegnil pozornost. Vsi so se obrnili, da bi gledali, kako se premika in približuje ospredju. Dvigal je glas, uporabljal visoke in nizke tone. S svojimi dejanji in hrupom je namigoval: »Glejte me. Poglejte me. Pomemben sem!« Ni se menil za ljudi. V svojem neizprosнем pohodu proti sprednjemu delu množice jih je porival in odrival s poti.

Približno na polovici poti do verande, kjer sva še vedno stala z Jezusom, se je nenadoma z velikim pompom in dramatičnostjo obrnil. Nato je hitro potegnil nekaj izpod svojih oblačil. Videti je bilo skoraj kakor nož, velik približno 5x5x10 cm. Kako se je razkazoval s tem predmetom! Ustavil se je, ga dvignil v višino oči, da so ga vsi lahko videli, in ga začel odpirati kakor švicarski vojaški nož z različnimi vrstami rezil. Imel je več funkcij in delov – ravne in križne izvijače, odpirac za steklenice, klešče, celo ključ. Tudi škarjice, odpirac za steklenice, zobotrebec, pilico za nohte, pinceto, ključavnico ... kar si lahko zamislite, je ta predmet, ki ga je vihtel v zraku, imel. Ko je izvlekel vse te njegove dele, je bil predmet velik približno kakor melona.

Vsakič, ko ga je obrnil, da bi pokazal drugo funkcijo, ga je obrnil loveč svetlobo, tako da je zasijal in se v svetlobi lesketal pred našimi očmi. Nenadoma sem se zavedel, da so se ljudje začeli bati tega, kar je imel, in tega, kar je nameraval storiti s predmetom. Nekako smo vedeli, da bi si vsak, ki bi poskušal vzeti to nagrado, škodil, saj bi ga predmet porezal, če bi se ga poskušal dotakniti. Vedeli so, da bi ga morali temu dvornemu norcu verjetno iztrgati, saj ga ne bi izpustil kar tako. Ljudje so od časa do časa zajeli sapo, ko je svojo igračo začel potiskati proti njihovim obrazom in ko je videl njihovo reakcijo, je pred njimi vreščal in tulil.

Pogledal sem nazaj k Jezusu. Dogajanje je opazoval mirno, brez skrbi. Ni spregovoril. Samo gledal je. Zdelo se je, da je bolj opazoval naš odziv kakor to, kar je počel ta dvorni norec. Ko sem svojo pozornost spet usmeril na norca, je stal tik pred menoj in držal svoj bleščeči predmet, pri čemer je vsaka

izboklina na njem odbijala svetlobo. V tistem trenutku nisem čutil strahu, saj sem vedel, da je Jezus prav zraven mene. Nekako sem vedel, da morata ta stvar in norec izginiti. To ni bilo mesto, kamor bi spadala. Norec je povzročal, da je izginil mir, ki so ga imeli ljudje pred njegovim prihodom.

Dovolj je dovolj!

Zato sem se odločil. Dovolj je dovolj! Ta incident je bil neprimeren in je motil naš čas. Prav ko sem hotel »tisto« zgrabiti, je iz množice stopil naprej moški in se dvornemu norcu približal od strani. Hodil je odločno in brez strahu pred tem, kaj se mu lahko zgodi, če se sooči z norcem. Vedel je, da je lahko nevarno in se lahko poškoduje, vendar ga to ni ustavilo. Odločno je stopil do norca in mu z enim udarcem izbil nagrado iz rok na tla. Nato jo je pobral in jo kot pokal za mlade vrgel tako močno, da se je slišalo, kako je zapiskalo po zraku. Izginila je v temo in ni je bilo več!

Moški se je obrnil, da bi me pogledal, in z grozo sem ugotovil, da je bil to moj zemeljski oče, Johnnie! Očetove roke so bile zelo velike zaradi vsega fizičnega dela, ki ga je opravil v življenju, zdaj pa so bile prekrite s krvjo, vse razrezane. Pogledal sem mu v oči in brez besed sem vedel, da je bil tam zame in da ni potreboval nobene pohvale ali povzdigovanja za to, kar bi vsak ljubeč oče storil za sina.

Sprva je bil to eden od mnogih zanimivih vidikov, ki so me navdajali z radovednostjo in iskanjem njihovega polnega pomena. Morda je bilo prepoznanje mojega očeta bolj simbolično, vendar me je dejansko varoval in ščitil s svojimi molitvami in posredovanjem na zemlji veliko bolj, kakor sem se takrat zavedal. Morda pa je kot moj zemeljski oče simboliziral mojega nebeškega Očeta.

Nemočen zapeljivec

Zdaj sem postal pozoren na tega vsiljivca, dvornega norca. Prišlo je do spremembe. Od vrha njegovega klobuka do njegovega koničastega nosu sem lahko opazil, da je izgubil ves zagon. Prej je bil napihnjen in bahav, zdaj pa brez moči, izpraznjen in poražen. Niti ni več poskušati pritegniti nikogaršnje pozornosti. Bil je nemočen in ljudje so v trenutku začeli mrmrati in se pritoževati nad njegovo prisotnostjo. Zdaj je bil pravi vsiljivec brez vsakršnega upanja, da bi ljudi zavedel s svojimi lažnimi močmi. Rekli so mu, naj gre, naj odide in jih pusti pri miru. Obrnil se je in osramočen odšel. Če bi imel rep, bi ga imel med nogami kakor umazan pes, kakršen je bil. Odšel je in izginil iz vidnega polja. Vsi so si oddahnili in vzdušje je spet postalo mirno in spokojno.

Naša pozornost se je zdaj usmerila na Jezusa. Na obrazu je imel nasmeh. Po mojem mnenju je bil precej ponosen na to, da je bil dvorni norec poražen in odstranjen. Ni rekel niti besede, ampak po izrazu na njegovem obrazu sodeč, mislim, da bi vsem rekel: »Bravo, fantje!«

5. poglavje

TRENING ZA PRIHODNOST

Ko je bil dvorni norec poražen in odstranjen, me je Jezus prijel za roko in stopila sva na verando. Spet sem se začel spraševati, kaj je v tej stavbi. Zunaj je bila tako lepa. Pomislil sem, da mora biti cerkev. Cerkev, v kateri je morda živel Bog? Začela sva hoditi proti dvojnim vratom, ki so se pred nama samodejno odprla, kakor da bi naju videla prihajati! Danes se to morda ne zdi nič posebnega, ampak kolikor se spomnim, takrat, leta 1967, še nismo imeli avtomatskih vrat. Zdelo se mi je, da je bilo vse, kar sem videl, kar se je zgodilo, nova, enkratna izkušnja, ki je v meni vzbudila veliko vprašanj in zmede, še posebno ker sem bil star petnajst let.

Pred nami je bilo še več presenečenj. Tisti dan, ko smo prestopili prag te bele hiše v južnem plantažnem slogu, so se tla spustila za tri stopnice navzdol v nižje ležeč prostor, širok okoli 21 m, ki se je pred nama raztezal približno 30 m v dolžino. Neverjetno je bilo, da nisva stopila dol, ampak sva lebdela nad tlemi, ne da bi se naprezala! Jezus me je držal za roko, in dokler sem bil z njim, nisem imel strahov ali skrbi, očitno lebdenje oziroma letenje ni bil noben problem.

Ko sva se približevala sprednji strani stavbe, sem pod nama lahko videl vrste stolov. Ne kakršnih koli stolov – bili so zložljivi stoli! Pričakoval bi, da bi bilo v tako lepi stavbi, kakršna je bila ta, lepše pohištvo. Saj veste, udobni stoli, morda vsaj z nekaj oblazinjenja! Toda ti kovinski zložljivi stoli so bili goli. Ko sem pogledal naprej, sem lahko videl oder, za tri stopnice dvignjen od tal. Na njem je stal govorniški pult, zelena tabla za pisanje s

kredo na eni strani in ob steni še en izvrsten stol z visokim naslonjalom, podoben tistemu na verandi. Bila je zelo preprosta postavitvev, a pomenljiva. Ko vstopiš v sobo z odrom, običajno predvidevaš, da se bo zgodilo nekaj posebnega. V zraku je bilo čutiti pričakovanje in ravno sem hotel ugotoviti zakaj.

Plavala sva nad odrom in se nazadnje ustavila ob govorniškem pultu. Jezus me je postavil neposredno za govorniški pult, obrnjen proti vrstam stolov in vhodnim vratom. Nato se je usedel na stol z visokim naslonjalom tik za menoj. Nenadoma nisem bil več tako miren, kakor sem bil še trenutek poprej! Zakaj? Moje misli so hitele sto km/h. Kaj sem počel za tem govorniškim pultom? Ljudje na tem mestu običajno govorijo. Govorijo množici ljudi, imajo govore! Uf! To me je popolnoma prestrašilo. V moji glavi so se začeli pojavljati spomini na moj drugi letnik, na predmet govorništva z gospo Grace Kennedy. Kakšna grozljiva izkušnja. Zakaj, se sprašujete? Ha, naj vam povem!

Spomini na predmet govorništva

Ni bila moja učiteljica tista, ki mi je povzročila grozno izkušnjo, saj je bila ona pravzaprav ena mojih najljubših učiteljic. Videlo se je, da resnično želi poučevati in da je v tem dobra. Pri predmetu govorništva so bili vsi dovolj prijazni, vendar je bilo le nekaj otrok, ki si jih lahko imenoval za tesne prijatelje. Ne pozabite, da sem obiskoval enoprostorsko podeželsko šolo od 1. do 8. razreda in predmet govorništva je bilo strašen! Tipična naloga pri tem predmetu je potekala nekako takole: ko si bil na vrsti, si moral seči v prazno okroglo posodo na učiteljičini mizi, iz nje potegniti majhen list papirja in tri minute govoriti o temi, ki je bila napisana na njem. Zavest, da bom kmalu na vrsti, me je navdajala s strahom. V mislih sem si že predstavljal, kako se otroci smejiijo mojemu cincanju, moji nerodnosti – pravzaprav strahu. Zakaj sem tako razmišljal? Ker so se tistim nesrečnim prvoizbranim žabcem, ki so bili pred menoj, smejali in posmehovali – in jaz sem bil naslednja žaba na vrsti!

Ko je prišla vrsta name, sem stopil do učiteljčine mize, izvlekel list papirja, ga obrnil in prebral svojo temo: vezalke za čevlje. Vsaj temo sem poznal. Uporabljal sem jih vsak dan. Obstajajo različne vrste, slogi, nameni, barve in tako naprej ... Toda ali mislite, da bi se lahko spomnil česar koli od tega? Seveda ne! Ali pa bi lahko govoril nekaj o ocvrtih vezalkah za čevlje! Toda ali bi lahko oblikoval in sestavil stavek, ki bi imel kakršen koli smisel v zvezi z obema vrstama vezalk? NE, ne, ne! Ustnice so se mi osušile, jezik se mi je prilepil na nebo, kolena so se mi začela tresti, postal sem rdeč kakor kuhan rak, soba se mi je nekoliko zameglila in vse, kar sem lahko pomislil, je bilo: »Zakaj sem pred uro popil toliko vode?« Bil sem v strašnem stanju. Nihče se mi ni posmehoval, vendar mi ni bilo niti malo prijetno in še danes se tega spominjam, kakor bi bilo včeraj!

Za govorniškimi pultom

Torej, spet sem bil za govorniškimi pultom in Jezus me je postavil tja. Moj um je hitel k mislim o mojih preteklih neuspehih pri govorjenju. Toda ni bilo veliko časa, da bi se ukvarjal s tem, ker so se v ozadju sobe dogajale druge stvari. Pogledal sem proti dvojnimi vratom in v eni vrsti je vstopilo več ljudi. Hodili so po hodniku do sprednjega dela in nato pred govorniški pult, pred tistega, za katerim sem stal. Zdaj sem se počutil nekoliko nelagodno. Od kod so prišli? Kaj so tam počeli? Predvideval sem, da so to ljudje, ki so bili zunaj z dvornim norcem. Ampak zakaj so prišli noter? Zakaj so stali tam in gledali vame?

Prva oseba, ki je vstopila v sobo in je bila prva v vrsti, je bila hispanska dama, morda v svojih štiridesetih, s črnimi lasmi, rjavimi očmi in ruto na glavi. Zaradi nečesa je bila videti zaskrbljena. Ko sem jo pogledal, je takoj spregovorila o vseh svojih težavah. Začela je z družinskimi težavami, nato pa prešla na finančne in druge težave, ki jih je prestala. Najprej sem poslušal z zanimanjem. Potem sem se začel spraševati: »Zakaj mi pripoveduje te stvari? Kako bi ji sploh lahko pomagal?« Imel sem dovolj lastnih težav, s katerimi sem se moral spopasti.

Nisem jih potreboval še več! Pravkar sem dobesedno šel skozi pekel. Strah, groza in smrt so bili še pred nekaj trenutki na mojem pragu. Zdaj pa sem prišel na mirno mesto in nenadoma moram poleg svojih reševati še njene težave. Kaj se dogaja? To seveda zveni resnično sebično, strašno sebično, ker tudi je! Ne pozabite, da sem bil star komaj petnajst let in da so moji možgani v tisti starosti komaj delovali! Vse te misli in vprašanja so mi v nekaj sekundah preplavili um. Potem je prenehala govoriti in me pogledala, kakor da bi hotela reči: »No, kakšen je odgovor?« Seveda ji nisem imel kaj povedati. Kakšen neroden trenutek! Med tem dogodkom je bila moja zadnja misel: »Gospa, če iščete nekaj biserov modrosti, ki bi jih izrekel za vas, ste nedvomno prišli na napačno mesto! Star sem petnajst let. Naivno gledam na duhovne stvari. Še nimam veliko življenjskih izkušenj in večino časa razmišljam samo o sebi!«

Šepetajoče besede

Takrat se je zgodilo. Zaslišal sem glas, ki je prihajal izza mene, z desne strani. Nekdo mi je šepetal v uho in mi dajal vse odgovore na težave te ženske. Pomislil sem: »No, kako naj ji to povem?« Brez nadaljnega razmišljanja sem stopil k tabli, vzel kredo in začel pisati tisto, kar sem ravnokar slišal, da mi je glas rekel. Ko sem nehal pisati, sem se obrnil, se vrnil na oder in pokazal na tablo. Ženska je potrebovala nekaj časa, da je prebrala vse, kar sem napisal. Videl sem, kako se je njen izraz spreminjal, medtem ko je brala besede, napisne na tabli. Potrnost je počasi izginjala in na njenem obrazu se je pojavila svetloba. Ko je prebrala, kar sem napisal pred nekaj trenutki, se ni mogla več zadrževati! Roke je dvignila proti nebu, se nekajkrat zavrtela in zaklicala: »To je to, to je to! To je odgovor na moje probleme!« Bila je tako srečna, da ni vedela, kaj naj stori. Z dvignjenimi rokami je vedno znova vzklikala in po sobi plesala do glavnega prehoda. Plesala, se vrtela in vzklikala je vse do dvojnih vrat, dokler je nismo več slišali!

Nalezljiva radost

V sobi so se razlegali vzkliki veselja. Ženska je bila tako srečna, da je svojo srečo prenesla še na druge. Jaz sem še vedno poskušal razumeti, kaj se je pravkar zgodilo. Nikoli nisem videl takšnega obnašanja v nobeni cerkvi, ki sem jo poznal. Je bilo to v redu? Je bilo to dovoljeno? Moja prva misel je bila, da je bila to neka nora ženska! Obrnil sem se, da bi pogledal Jezusa, in spet je bil podoba popolnega miru. In vedel sem, da je bil to njegov glas, ki sem ga slišal v ušesu. Jezus mi je povedal odgovore na težave te ženske, ker jo je tako zelo ljubil. Ni hotel, da bi živela v strahu, pomanjkanju in potrnosti, temveč v miru, ljubezni in veselju, da bi imela življenje in da bi ga lahko imela vobilju.

Moški, ki je bil naslednji v vrsti, je prišel do odra. Bil je vitek in visok, s temnimi lasmi in očmi, oblečen v modre kavbojke in karirasto srajco. Tudi on mi je začel pripovedovati o vseh svojih težavah. Spet sem se v mislih ujel: »Kako bom pomagal temu moškemu? Ne vem, kaj naj mu rečem. Imam svoje težave, s katerimi se moram spopasti.« V mislih sem ponavljal iste izgovore kakor prej. Ponovno se je zgodilo. Kako je to mogoče? In kaj se je zgodilo potem? Da. Nad desno ramo sem zaslišal nekoga, ki mi je povedal odgovore. Tokrat sem vedel, da je bil Jezus. Zato sem šel k tabli, napisal odgovore in jih pokazal moškemu. Dvignil je roke, zavriskal od veselja, se zavrtel in odplesal skozi vrata, tako kakor je to storila ženska pred njim! Uau, še eden od teh norih ljudi. Radostno vriskanje je napolnilo sobo ... in bilo je nalezljivo!

Ponovno sem se postavil za govorniški pult in naprej je stopila naslednja oseba ter mi povedala svoje težave. Kakor prej sem poslušal, zapisoval in kazal na besede na tabli, sledil pa je enak odziv. Roke so dvignili proti nebu, zavriskali, se zavrteli in odplesali iz stavbe tako kakor vsi drugi. Zdaj se je pokazal jasen vzorec. Do tega trenutka je negotovost, ki sem jo nekoč čutil v bližini govorniškega pulta, izginila in pridobil sem več samozavesti. Neumni izgovori, ki so mi prej prihajali na misel, so začeli pojemati in nazadnje povsem izginili. Moji dvomi in

omahovanje so popolnoma izpuhteli, ko se je v meni vzbudil pogum za vsakogar in vsak problem. Bilo je izjemno!

Večje zaupanje

To se je nadaljevalo nekaj časa, in ko sem poslušal in zapisoval besede, ki mi jih je Jezus zašepetal za še deset ljudi, sem pridobival samozavest in se počutil kakor zrel, izkušen bojni konj, ki je kopal z nogami, da bi premagal naslednjo oviro! Vedel sem, da nisem bil jaz. Bil je Jezus, ki mi je dajal besede in modrost, da sem lahko prinesel njegovo življenje, obilo življenja v življenje vseh teh ljudi. Zelo sem bil vesel, ko sem videl, kako je izbruhnilo njihovo veselje! Bilo je tako čudovito in izpolnjujoče, da sem lahko vsem pomagal. Koliko ljudi je prišlo s težavami, sprašujete? Ne vem točno. Nehal sem šteti, toda verjetno jih je bilo med petdeset in sto. Vsako srečanje je bilo edinstveno in čudovito. Včasih smo skupaj jokali, včasih smo se skupaj smejali in vedno smo, skupaj z Jezusom ob naši strani, našli odgovor!

Besede ozdravljenja za vse

Ljudje so stali v vrsti in drug za drugim prihajali v ospredje. Drug za drugim so odpirali svoja srca in dovolili Gospodu, da odgovori na njihove molitve in ozdravi njihove rane v vseh delih njihovega življenja. Nihče ni bil spregledan. Za vsakogar je bil čas. Vsakič mi je Gospod v uho zvesto zašepetal odgovor, ki so ga lahko uporabili v svojih situacijah. In vsakič so se odzvali z veseljem, včasih s smehom ali petjem, včasih pa so jim po licih tekle solze. Vedno so dvignili roke, vzklikali in plesali vse do izhoda iz božje hiše!

Ko so bili vsi oskrbljeni in vrsta izpraznjena, sem pogledal navzgor. Strop in streha sta izginila in strmel sem v zvezdno nebo nad seboj. To lahko primerjam le s slikami vesolja iz teleskopa Hubble. Z našimi zemeljskimi očmi lahko prepoznamo sonce, luno in nepreštevne zvezde, ki utripajo v noči. Toda tisto, kar sem takrat videl, je bil pogled v vesolje. Nešteto zvezd ... resnično, nešteto galaksij, ki so sijale s takšnim sijajem in se vse

gibale v sinhroniziranem vzorcu, ki ga je lahko ustvaril in spravil v gibanje samo Bog. Bilo je čudovito in navdihujoče. V trenutku sem začel ceniti in sem popolneje razumel neskončnost vesolja, veličino Boga in kako majhni smo v primerjavi z njim. Bil sem presenečen nad mislijo, da ob takšnih čudežih ob njegovi zapovedi Sveto pismo pravi, da je njegovo oko na vrabcu, malem, nekako nepomembnem ptiču. Njegove pazljive oči pa so še celo bolj osredotočene na vsako osebo na zemlji. Kakšen čudež!

Bom preživel?

Ko sem bil v tem evforičnem stanju komunikacijskega prejemanja, so se nenadoma iz globine znotraj mene pojavile besede: »Ali bom preživel?« Bilo je, kakor da so skočile iz mene, preden sem jih sploh lahko ustavil. Obšle so moje možgane in tako hitro izletele iz mojih ust, da sem podvomil o njihovi veljavnosti. Kaj sem sploh mislil s tem, ko sem vprašal: »Bom preživel?« Kakšno noro vprašanje je bilo to? Zdaj sem bil živ, mar ne? Nisem čutil bolečine, nisem čutil strahu, čutil sem samo mir in radost. Zakaj sem to sploh vprašal? Počutil sem se normalno, bolje kakor normalno. Lahko sem videl, jasno razmišljal, komuniciral, hodil, tekkel in celo letel. Zdaj vem, da je to precej razširjena opredelitev »normalnega«, vendar je bilo v tistem okolju tako normalno kakor razmišljanje ali hoja. Čeprav sem razumel nekatere stvari, nisem v celoti dojel nove razsežnosti, ki sem jo doživljal.

Takoj ko sem si zastavil vprašanje: »Bom preživel?«, so se odprla dvojna vrata in v sobo je vdrl mini vrtinčast veter. Bil je kakor tornado, le da je bil visok približno dva metra in na vrhu širok 1,2 metra. Običajno je tornado temen, oblačen in strašen, ta pa je bil prosojen. Skozenj sem lahko gledal, celo med tem, ko sem opazoval vse gibanje njegovega vrtenja in obračanja. Takrat si tega nisem mogel razložiti, vendar se mi je zdelo, da je živ in da ima svojo lastno voljo, pa tudi namen. Imel je tudi neko lepoto. Ko se je gibal, je svetloba ob gibanju zunanjih robov utripala. Nisem se bal tega malega vrtinčastega vetra, čeprav se mi je vedno bolj približeval. Samo z začudenjem sem opazoval,

kako je prečkal sobo, ne da bi povzročil kakršno koli škodo, in s tako lahkoto stekel med stoli, kakor da ne bi obstajali. Niti malo jih ni poškodoval ali premaknil z mesta, kjer so stali.

Odgovor v vrtnčastem vetru

Vrtinec se je približal odru, prišel po stopnicah in začel lebdeti nad tablo. Prah krede, ki se je nabral kot ostanek po vseh odgovorih, napisanih in izbranih za vse ljudi, ki so se mi prej javili, je začel plesati po tabli, se premikati in teči po njej, dokler ni začel pisati črk! Prva črka je bila ›Y‹. Premaknil se je malce naprej na desno in naslednja je bila ›E‹. Nazadnje je prišla še črka ›S‹! Vsako črko posebej sem pogledal in pomislil: »Kaj to pomeni?« Ponovno sem se osredotočil na napisano in v odebeljenih črkah prebral besedo: YES! (DA!) Imel sem odgovor. Imel sem odgovor! Bom preživel?

DA! Zdaj se je vrtnčasti veter začel premikati s table, šel po stopnicah navzdol in skozi dvojna vrata, prav tako počasi in zlagoma, kakor je prišel. Dvojna vrata so se zaprla in jaz sem ostal na odru z odgovorom na svoje vprašanje, napisanim na tabli pred mano. Pisalo je DA!

Zdaj bi morda mislili, da sem bil, bi lahko bil ali bi celo moral biti navdušen in skakati od veselja, ampak nisem bil. Kar se tiče čustvenega vpliva, no, name ni imelo tega vpliva. Moja čustva so bila približno enaka, kakor če bi rekli, da je nebo modro in trava zelena. Na tako pomembno izjavo se nisem odzval. Preprosto sem pomislil: OK, kaj sledi? Bil sem popolnoma zadovoljen s tem, kar sem doživljal: molil sem za vse ljudi, bil sem z Jezusom v tem popolnoma mirnem okolju. Oh, bilo je tako izpolnjujoče! Še pred kratkim, ko sem bil ujet v temi, strahu, agoniji in grozi, bi izkoristil vsaka vrata za pobeg. Nisem vedel, kaj prinaša prihodnost. A zdaj je bilo drugače. Ni se mi mudilo, da bi šel in storil kaj drugega, medtem ko sem bil v Njegovi prisotnosti. Želel sem mu samo izkazati hvaležnost za vse, kar je storil zame. Bil sem zadovoljen in želel sem še malo ostati v Njegovi prisotnosti.

6. poglavje

ŽIVEL BOŠ!

Hvaležno sem gledal, kako je vrtinčasti veter odšel skozi dvojna vrata, potem ko je izrekel moj odgovor: »Da, živel bom.« Jezus ni okleval niti za trenutek. Odločno je stopil k meni, mi podal roko in rekel: »Pojdiva.« Brez obotavljanja sem položil svojo roko v njegovo in mu navdušeno sledil, da bi videl, kaj še bo. Nič ni nakazovalo, kam greva ali kaj bova počela, vendar sem soglašal! Ko sva skozi stranska vrata stopila iz stavbe, se je za trenutek vse zameglilo, kakor da bi nekdo uporabil eno od tistih prehodnih funkcij zabrisovanja in nato izostritve na filmskih kamerah iz 80. in 90. let. Ko se je slika spet izostrila, sem ugotovil, da stojiva pred stranskimi vrati še ene stavbe. Na tem mestu mi ni bilo nič znano. Ko sva vstopila, sem opazil, da je bilo tukaj podobno kakor v cerkvi, ki sva jo pravkar obiskala. Ljudje so stali in zapolnili vse vrste še ene cerkvene ladje, dvigovali roke v zrak, peli in slavili Boga. Nobeden ni imel pesmarice, vendar so vsi poznali besedila pesmi, ki so jih peli, in peli so z veliko radostjo!

Izkušnja slavljenja

Z Jezusom sva stopila do prve vrste blizu srednjega prehoda in se pridružila petju. Ta slog slavljenja je bil zame popolnoma nov, a izpolnjujoč. Slavljenje je moje celotno bitje preplavilo prav v globino duše. Dvignil sem roke tako kakor mnogi drugi. Kako osvežujoče! Tukaj ni bilo klopi kakor v moji domači cerkvi, ampak oblazinjeni stoli za ljudi, skupaj s preprostim odrom brez dovršenih ornamentov, vendar lepo okrašeno. Neki moški je vodil petje, za njim pa so bili drugi, ki so igrali na kitare,

klaviaturo in bobne. Bobni? Kitare v cerkvi? Bilo je drugače, vendar mi je bilo vseč in se mi ni zdelo neprimerno.

Ko se je slavljenje nadaljevalo, sem nenadoma opazil veliko sliko na steni, kjer je prej ni bilo. Bila je kakor ploščat televizor, pritrjen na steno, velik približno 1,8 m x 3 m, nekaj, česar še nikoli nisem videl, še zlasti ne leta 1967. Slika na zaslonu se je začela premikati. Pozorno sem gledal, pred mojimi očmi se je odvijal prizor za prizorom. Spraševal sem se, čemu in ali to lahko vidi še kdo drug! Kmalu je postalo jasno, da sem bil edini, ki je sliko lahko videl, in prizori so začeli pripovedovati zgodbo. Ko se je ta končala, je zaslon izginil.

Posebno sporočilo

Izkazalo se je, da je bil moški, ki je vodil slavljenje, tudi pastor te cerkve. Ko je glasba prenehala igrati, se je obrnil k meni in rekel skupnosti: »Vidim, da imamo danes zjutraj z nami obiskovalca, ki nam je prišel nekaj povedat. Ali bi prišli in to podelili z nami?« Za trenutek sem bil presenečen. Kaj bi jim lahko podelil? Pogledal sem Jezusa in rekel mi je: »Povej jim, kar si videl.« Vedoč, da misli na tisto, kar sem videl na zaslonu, sem se malo zdrznil. Globoko sem vdihnil, stopil na oder in začel pripovedovati, kaj sem videl na steni. Zdelo se je, da so spomini na srednješolske govorne nastope zbledeli, medtem ko sem samozavestno razlagal različne prizore oziroma epizode. Ko sem končal, mi je pastor rekel: »To, kar ste videli, so bili začetni dnevi naše cerkve, nato nekaj bolj aktualnih, sedanjih razmer, nazadnje pa ste potrdili nekaj naših načrtov za prihodnost, za katere je vedelo le nekaj ljudi. Kakšen blagoslov je to!«

Jezus mi je še enkrat podal roko in vedel sem, da je to znamenje za odhod. Opravičil sem se in ga pospremil skozi stranska vrata. Pozneje mi je Jezus povedal, da ljudje, ki sva jih obiskala, niso videli njega, ampak samo mene. »Ne skrbi, jaz bom s teboj,« mi je zagotovil. Ko sva odhajala skozi vrata, se je zgodilo isto kakor poprej: zameglitev in nato izostritev. Ko so se

moje oči spet osredotočile, sva bila sredi še enega cerkvenega srečanja. Pastor me je prepoznal kot obiskovalca s sporočilom in me prosil, naj ga jim povem. Ko sem tokrat podelil razodetje, ki sem ga prejel med slavljenjem, je nekaj ljudi pohitelo v ospredje in prosilo za molitev. Začel sem moliti zanje in slišal Gospodov glas, ki mi je šepetal odgovor na molitve vsake osebe, in tega sem nato delil z njimi. Ta oblika mi je bila zelo prijetna, saj je ustrezala temu, kar se je dogajalo na začetku. Potem ko sem zmolil za vsakogar izmed ljudi, ki so me prosili za molitev, sva ponovno odšla.

Božanska komunikacija

Včasih ko sva potovala skupaj, sem lahko slišal Jezusa, kako mi je govoril, in lahko sem se slišal, kako sem mu odgovarjal, ali kako sem govoril ljudem v molitveni vrsti, ali glede na situacijo, v kateri so bili. Včasih pa je Jezus gledal mene in jaz njega in zdelo se je, da preprosto veva, kaj drugi misli, želi in sporoča. Takrat ni bilo potrebe po izgovorjenih besedah, ni bilo časovnega zamika pri čakanju na odgovor, ni bilo nesporazumov ali nepravilnega poslušanja in ni bilo treba ponavljati izjav. Notranje sem se zalotil, da govorim: »Jezus, samo povej mi, kaj hočeš, da storim, in bom to storil!«

V naslednji cerkvi se je ponovilo isto. Tokrat sem, ko sem molil za ljudi, začel imeti videnja zanje osebno in ne le za cerkev kot skupino. Težko je opisati razodetja v mojih videnjih. Včasih so se nanašala na preteklost, včasih na sedanost, včasih pa na prihodnje dogodke. Pokazal mi je najbolj osebne boje, bolečine in poškodbe številnih ljudi, ki so jih izkusili. Pogosto so bile to stvari, ki jih niso povedali nikomur. Vendar so ta razodetja prišla, ne da bi jih osramotila ali jim povzročila dodatno bolečino. Kadar so osebe, za katere se je molilo, vedele, da mi Gospod pove stvari, za katere ne ve nihče drug, in mi je bilo dano razodetje, jih je to umirilo, češ da Bog ni pozabil nanje, da ve vse o njih in da niso sami. V njih se je porajalo upanje in večja vera, da prejmejo ozdravljenje in osvoboditev za svoje

življenje. Ko so dvignili roke k Bogu, je bilo veliko solz in včasih so padli na kolena in celo na tla. Odzivi ljudi – pravzaprav celotna izkušnja – niso bili podobni ničemu, kar sem kadar koli prej doživel v cerkvi. In ne pozabite, bil sem petnajstletni otrok – leta 1967! To je bilo res osupljivo! Kako čudovito in koristno je videti, kako se te drastične spremembe dogajajo tik pred našimi očmi! Ta prizor se je vedno znova ponavljal. Nova cerkev, razodetje med slavljenjem, podelitev, molitev in še več služenja.

Nekoč pa, ko sva prestopila prag vrat, da bi šla ven, se nisva takoj znašla v še eni cerkvi, ampak sem ugotovil, da stojiva na parkirišču. Pred menoj je stalo vozilo, kakršnega še nikoli nisem videl. Bil je velik bivalnik v barvi temno rjave čokolade. Zlati vrtinci so prekrivali stranske stene od vrha do dna. Ta tip vozila leta 1967 še ni bil razvit, zato nisem imel pojma, kaj je, le da je nekakšen velik avtobus!

Večina gostujočih skupin ali celo potujočih evangelistov je leta 1967 kupovala avtobuse Greyhound in jih prenavljala v bivalne prostore za daljše turneje. Zdaj seveda vem, da je šlo za sodobne avtodome. Ko sva stopila v notranjost, sva ugotovila, da je kakor dom na kolesih s kuhinjo, dnevno sobo, kopalnico, pogradi in tudi običajnimi posteljami! V vozilu je bila skupina ljudi, ki jih prej še nikoli nisem srečal, in očitno so bili »posadka«. Vsi so se zavzeto pogovarjali in razpravljali o zadnjem srečanju in o tem, kako je čudovito Gospod služil vsakemu posamezniku. Ne morem razložiti, kako se je vse zgodilo, saj je bilo tako lahko, z veliko radostjo in pričakovanjem, toda »posadka«, ki je že bila na vozilu, se je skupaj z Jezusom in menoj začela pripravljati na nov cilj. Zdelo se je tako naravno in iz naših pogovorov sem lahko razbral, da smo si bili zelo blizu, kakor družina, celo kakor bratje in sestre v Gospodu. Počutil sem se, kakor da sem stopil v stalno služenje skupine z dolgoletnimi izkušnjami. Svoje razmišljanje sem prilagodil in se z veseljem prepustil toku. Vse od takrat smo se namesto skozi vrata ene cerkve v drugo od mesta do mesta vozili in služili povsod, kamor smo prišli.

Nova ekipa

Obrazov ljudi, ki so sestavljali mojo novo ekipo, nisem prepoznal, vendar sem čutil, da smo družina ali vsaj bratje in sestre v duhu. V tem času Jezusa nisem več videl z očmi, vendar sem vedel, da je tam. Ko sem nekega dne v molitvi čakal v njegovi navzočnosti, sem ga ponovno slišal reči, kar mi je povedal že prej: »Ne skrbi, jaz bom s teboj.« In tako je tudi bilo. Pogosto sem med bogoslužjem čutil, da stoji ob meni tako kakor prej. Opazoval me je, poslušal in mi šepetal ter opazoval vse, kar se je dogajalo, s tistim velikim nasmehom miru in ljubezni na obrazu. Nekoč je rekel, da mi bo dodelil dva angela, ki bosta potovala z menoj. Enega za razodetje in enega za zaščito. Od takrat sta z menoj. Med molitvijo v vrsti včasih oklevam in ljudje me vprašajo zakaj. Povem jim, da čakam na več besed od angela.

Ne vem, koliko časa je minilo, vendar se je ta način služenja nadaljeval. Navdušenje ekipe je bilo vznemirljivo. Božja navzočnost je bila še naprej z nami in bila na voljo vsem ljudem, s katerimi smo prišli v stik. Odrešenja, ozdravljenja in osvobojenja so se dogajala v izobilju. Na vsakem služenju sta bila vedno navzoča veselje in mir. Kako izpolnjujoče je bilo to za nas! Potem pa se je končalo.

Soba številka 357

Nekega dne sem stopil skozi stranska vrata zadnje cerkve, kakor že stokrat prej, ter pričakoval, da se bom vkrcal v bivalnik in odpotoval v naslednje mesto. Toda tokrat je namesto tega sledil BUM! Ko sem prestopil hišni prag, se je vse spet razblinilo v meglo. Začutil sem gibanje, kakor da se odpravljam na potovanje, vendar je bil moj vid v najboljšem primeru zamegljen. Nato sem se z nežnim sunkom vrnil v svoje telo. Ležal sem v bolniški postelji, v isti sobi, ki sem jo pred časom zapustil. Pozneje sem izvedel, da je bila to soba št. 357 v bolnišnici Sioux Valley Hospital (preimenovani v Sanford Medical Center) v mestu Sioux Falls v Južni Dakoti. Bilo je okoli

poldneva. Skozi okno, ki je bilo prej temno in brez svetlobe, je prodirala sončna svetloba.

Ženska, oblečena v nekakšno medicinsko haljo, z mrežico za lase na glavi in masko na obrazu, je pristopila k moji postelji. Videl sem samo njene oči, vendar sem vedel, kdo je! Ko sem slišal njen glas, sem bil o tem prepričan. Bila je Karen, moja svakinja. Imela je izkušnje z zdravstveno nego in se je prostovoljno ponudila, da bo pazila name, medtem ko je moja mama tisto noč počivala na njihovem domu. Ko je prišla k meni, je imela s seboj podlago za pisanje, papir in pero. Ko je videla, da imam odprte oči, mi je začela zastavljati vprašanja. Bila so nenavadna vprašanja, čudna vprašanja ali vsaj tako preprosta vprašanja, da sem se spraševal, zakaj mi jih zastavlja. Še vedno sem bil rahlo omotičen, ker sem se pravkar vrnil v to sobo, posebno po tako intenzivni izkušnji, ki se mi je v tistem trenutku zdela bolj resnična od tega, da sem bil v tej sobi in da je ob moji postelji stala Karen.

Najprej me je vprašala, kako mi je ime in od kod sem. Nerad sem odgovoril in sprva mislil, da gre za nekakšno šalo. Situacija je bila nadrealistična in vse sem poskušal dojeti naenkrat. Ko je Karen zastavljala vprašanja, sem se spraševal, ali gre za nekakšno igro. Negotovo sem ji odgovarjal. Nato so prišla še druga vprašanja. Nazadnje sem odgovoril na eno, ki je sprožilo njen vznemirljivi odziv. Vprašala me je za rojstni dan mojega očeta Johnnieja. Ker sem vedno mislil, da je očetov rojstni dan pomemben datum, poleg tega da si spoštljiv sin in veš za te reči, sem ji hipoma povedal: »4. maja 1912.« Takoj je rekla: »V redu!« in v naglici odšla do telefona ter poklicala mojo mamo. Nekaj trenutkov pozneje je razburjeno dejala: »Mislim, da mu gre bolje!« Odložila je slušalko in za trenutek zapustila sobo, odpravila se je na hodnik do sestrške sobe, da jih o tem obvesti. Nato se je začel vrvež aktivnosti z medicinskimi sestrami. Preverjale so to in ono in tako naprej in znova in znova. Najprej krvni tlak, nato odvzem kri za dodatne preiskave, potem merjenje temperature in še in še vprašanj. Opazil sem,

da so bile nekoliko presenečene nad mojim napredkom. Takrat še nisem vedel za svoj prejšnji nekoristni in celo sovražni odnos v zadnjih petih dneh.

Začasna olajšava

Približno pol dneva se je zdelo, da so me bolečine zapustile. Morda je bil to čas, ki sem ga potreboval, da sem zbral misli o tem, kje sem, kaj se je zgodilo, nato pa se je začel boj za popolno okrevanje. Začelo se je z močnimi glavoboli, predvsem v čelu, nato se je bolečina razširila na celotno glavo. Meningitis napade tekočino v hrbtenici, pa tudi membrano, ki obdaja možgane, kar je bil vzrok glavobolov. Včasih so bili tako hudi, da sem se neprestano stresal, zato da bi odvrnil bolečine. To je trajalo tri dni.

Hkrati pa so bili zdravniki in medicinske sestre zdaj, ko sem bil že nekoliko buden in dejaven, zaposleni kot čebele, saj so me basali z zdravili, antibiotiki, penicilinom in zmerno mero protibolečinskih zdravil. Prvih 5 do 7 dni sem imel v sebi originalno iglo za infuzijo, kar je precej nenavadno. Moja leva roka je bila na opornici, da je bila ravna, medtem ko so me omejevali in poskušali imobilizirati. Kanila je delovala tako dobro, da je niso hoteli zamenjati, in vendar so to pozneje storili zaradi varnosti in preprečitve okužbe. Tako dolgo je bila vbodena, da imam od nje še danes trajno majhno brazgotino. Iglo so odstranili in poskusili z drugim mestom vboda na isti roki, nato na drugi roki in na vrhu roke. Vsakič so naredili približno 4 vbode, dokler niso šli na drugo mesto. Moje žile so se zaradi dehidracije sesedle, zato so zelo težko našli primerno žilo. Včasih sem se počutil kot poskusni zajček, na katerem so vadile sestre pripravnice! Sprva so veno lahko našli le zdravniki, pozneje, ko sem napredoval, pa so se žile povečale na normalno velikost. Takrat nisem mogel dobro požirati tablet, zlasti če so bile v velikosti in obliki nogometne žoge! (No, morda malce pretiravam, ampak res so bile velike tablete!) Osebje ni želelo vznemiriti mojih telesnih funkcij in povzročiti več težav z reakcijami na različna zdravila, zato so me nekaj časa skrbno nadzorovali.

Več zapletov

Zelo hitro se je pojavil dvojni vid. Ta seveda ni pomagal pri glavobolih in morda je bil celo del njihovega vzroka. Dvojni vid je trajal približno tri dni. Ti zapleti so zdravnikom omogočili odkriti, kakšno zdravljenje je treba izvesti, da bi spodbudili moje okrevanje. Prvih nekaj dni še ni bilo trde hrane, le juhe. In bil sem lačen! Za človeka s kmetije, ki je jedel meso in krompir, juha ni bila ravno dober obrok. Kje je bila mamina domača kuhinja, ko sem jo res potreboval? Seveda sem se malo pritoževal, da potrebujem pravo hrano, vendar so zdravniki vztrajali, da želodec in črevesje potrebujeta čas za prilagoditev po tako dolgi hibernaciji. Ko sem končno lahko jedel pravo juho in puding, sem bil navdušen. Med bivanjem v bolnišnici sem izgubil približno 9 kg. Danes se mi to ne zdi veliko, toda če sem bil s 57 kg postaven in vitek, je bilo znižanje na 48 kilogramov velika sprememba. Potreboval sem dva meseca okrevanja in mamine domače kuhinje, da sem spet pridobil težo. Pozneje sem izvedel, da je eden od manjših simptomov spinalnega meningitisa kožni izpuščaj, vendar takrat in ob vseh drugih stvareh, ki so se dogajale, to ni vzbujalo posebne pozornosti.

Nekaj dni pozneje se mi je ponovno dvignila vročina, zato so mi medicinske sestre hitro po telesu namestile mokre krpe sobne temperature, da bi mi jo pomagale znižati. Zame so bile kakor led! Končno se je dvojni vid umiril in lahko sem uporabljal televizor na steni z daljinskim upravljalnikom, zaradi česar sem se počutil precej posebnega. Z očetom sem se vedno šalil, da je imel daljinski upravljalnik že v petdesetih letih prejšnjega stoletja. Trdil je, da ga ni imel, ker so jih začeli izdelovati šele v 70. letih. Rekel sem, da to ni pomembno, ker sem bil jaz njegov daljinski upravljalnik! Ko sem bil v sobi, očetu nikoli ni bilo treba zamenjati kanala na televizorju. Tako ali tako sem imel več energije, kajne?

Na poti k okrevanju

Med bivanjem v bolnišnici je osebje skrbno spremljalo moje telesno okrevanje in opravljalo tudi teste možganskih aktivnosti. Začeli so mi dajati bralno gradivo in mi zahrbtno zastavljali vprašanja o včerajšnjih dogodkih, da bi preverili moj spomin in delovanje možganov. Preizkušali so tudi moje motorične sposobnosti. Medicinske sestre so iz pediatričnega oddelka prinesle igrače in sestavljanke ter mi med opazovanjem omogočile, da sem se z njimi igral. To se je kmalu končalo, ko sem prvič pravilno postavil vse sestavljanke ter se začel pritoževati in dajati sarkastične pripombe o tem, kako otročje so!

Končno sem spoznal dr. Rossinga in njegovega asistenta, dr. Jonesa. Seveda sta bila tam že ves čas, vendar ju nisem bil zmožen prepoznati ali celo vedeti, da sta tam. Dr. Rossing je povedal, da sta mi dvakrat, ko sem bil v slabem stanju, odvzela vzorec spinalne tekočine. Preden sem zapustil bolnišnico, so mi naredili še tretji odzem in se prepričali, da moja hrbtenjača ni več okužena. Dali so mi navodila, naj ležim na trebuhu, popolnoma mirno, medtem ko so mi v spodnji del hrbta zabodli iglo, da bi mi iz spinalnega kanala izsesali tekočino. Navodilo, naj »ostanem popolnoma miren«, je lahko izreči, ni pa ga vedno lahko upoštevati! Poleg časa, ki je potreben za izvedbo postopka, naj bi po spinalni punkciji ostal pri miru še dve uri, pri čemer naj bi me opazovala medicinska sestra, ki je bila z menoj v sobi in preverjala, da se res ne premikam. Ko so se mi misli začele jasni, sem se spraševal, kako sem se odzval na prejšnji dve spinalni punkciji – saj veste, ko sem bil privezan s štirimi usnjenimi trakovi in rjuho čez sredino telesa. Zdelo se jim je potrebno, da me omejijo, saj je obstajala velika verjetnost, da sem se v tistem času bojeval proti njim in NISEM dve uri mirno ležal. Lahko sem le domneval, da v takšnih razmerah z menoj bržkone ni bilo ravno enostavno delati.

Drugi teden

V drugem tednu hospitalizacije sem končno lahko stal in naredil nekaj korakov do kopalnice! Nato je sledil izziv hoje po hodniku do sobe medicinskih sester, ki je bila od moje sobe oddaljena dvajset metrov. K sreči mi je mama prinesla haljo. Te bolniške pižame ne pokrijejo vsega. Moj naslednji cilj je bil priti do dvojnih vrat tega krila bolnišnice, in ko mi je to uspelo, je bilo mojega bolnišničnega bivanja konec. Trije tedni so bili vsekakor polni dogodkov.

Prognoza dr. Rossinga

Dr. Rossing mi je pozneje povedal, da sem zelo srečen fant, saj sem preživel bakterijski spinalni meningitis. Omenil je zgodbe drugih, ki so bile v istem času objavljene v novicah in ki niso preživele. Eden od njih je bil mladenič, star približno petnajst let, iz Rapid Cityja v zvezni državi Južna Dakota. Bakterijski spinalni meningitis je zelo nalezljiv in smrtno nevaren. Večina jih ne preživi, razen če se zdravljenje začne takoj, kar pa se običajno ne zgodi, saj je bolezen v zgodnjih fazah zelo podobna prehladu in gripi. Ker sem bil prvih nekaj dni doma prav na podlagi te domneve, je bilo zelo dobro, da mi je dr. Shorgea iz Alcestra ob hišnem obisku preventivno dal dva penicilinska odmerka.

Po enaindvajsetih dneh odsotnosti je bilo res dobro biti doma! Iz nekega razloga se mi je vse zdelo nekoliko drugače. Pouk v prvem semestru sem končal pred božičem, vendar sem zamudil prve tri tedne drugega semestra. Ker še mesec dni nisem mogel obiskovati šole, sem od učiteljev dobil knjige in naloge za nove predmete, da sem se lahko učil doma. Vsi so mi bili zelo v pomoč in razumevajoči, kar mi je omogočilo, da sem opravil pouk v tretjem četrletju, namesto da bi ponavljal to stopnjo.

7. poglavje

POGLED V PRETEKLOST

Moje okrevanje se je nadaljevalo še nekaj mesecev. Nikoli nisem veliko govoril o tem, kar se mi je zgodilo, niti z otroki v šoli ne – dolgo časa niti z družino. Ko se je situacija nekoliko umirila, me je nekaj družinskih članov obiskalo v bolnišnici. Vsi so bili nekoliko presenečeni, da sem preživel in da sem zdaj pri zdravi pameti. Zato sem jim povedal, da sem videl Jezusa, da me je ozdravil in da sva potovala od cerkve do cerkve in molila za ljudi. Ko sem jim to povedal, sem videl, kako so zavrteli z očmi in se spogledovali med seboj, češ ali še vedno halucinira. Zato sem se odločil, da bom preostanek zgodbe obdržal zase in je ne bom povedal nikomur. Veliko stvari nisem razumel, zato sem prepričan, da so se tudi oni spraševali o marsičem. Danes lahko na internetu, na YouTubu, vidite veliko ljudi, ki delijo svoje izkušnje s smrtjo ali zunajtelesne izkušnje v nebesih in peklju, vendar leta 1967 nisem poznal nobenega takega.

Življenje je potekalo naprej, podobno kakor prej. Seveda sem bil hvaležen Gospodu, da je vrnil v moje telo življenje in mi dal drugo priložnost, da mu služim, vendar mi je šele nekaj let pozneje postalo jasno, kaj je hotel od mene.

Vse življenje sem obiskoval cerkev skoraj vsakič, ko so bila vrata odprta. Vendar se še nisem odločil, da bo Jezus moj Odrešenik in Gospod mojega življenja. V glavi sem vedel vse o Bogu, v srcu pa ne. Poznal sem dejstva, a nisem imel odnosa. Če se ozrem nazaj, se mi zdi, da bi moral živeti drugače. Storil sem toliko sebičnih napak in s svojimi dejanji prizadel toliko ljudi, da se sramujem večine tega življenjskega sloga, ki sem ga

imel v poznih najstniških in dvajsetih letih. Ne morem se vrniti in spremeniti tega dela svojega življenja, vendar mi je za tiste čase resnično žal in se želim opravičiti vsem, ki sem jih užalil. Prosim, da mi odpustite za to, kar sem storil takrat – in tudi za vse, kar je bilo vmes.

Odločitve

Zdi se, da bi bilo vse drugače, če bi imel duhovnega mentorja ali prijatelja, da mi bi lahko pokazal boljšo pot, ki bi ji lahko sledil. Takrat mi nihče ni ponudil pomoči, verjetno zato, ker nisem povedal veliko ljudem, kaj sem doživel v bolnišnici, ker sem se bal, da me bodo zavrnil in mislili, da sem nor. V tistih letih odraščanja in iskanja svojega mesta v življenju bi mi bila pomoč zelo dobrodošla. Namesto tega sem pogosto izbral lažjo pot, ki se je na koncu izkazala za težjo. Hvala Bogu, da sem končno resnično našel Jezusa in se nekaj let pozneje spreobrnil.

V naslednjih sedmih letih po okrevanju od spinalnega meningitisa sem večino časa živel tako, kakor sem se počutil. Bil sem precej normalen študent. V srednji šoli sem počel nekaj dobrih in nekaj manj dobrih stvari. Kakor večina otrok sem hodil na zmenke, na zabave, včasih pil in nekako končal srednjo šolo, ne da bi se preveč zapletel v težave.

Fakulteta ... razširil sem krila

Na fakulteti sem postopoma širil krila. Prvi semester sem živel zunaj kampusa z bratom Johnom in njegovo ženo Betty, drugi semester pa z drugim bratom Robertom in njegovo ženo Karen. Oba sta v času mojega šolanja na kolidžu Augustana (zdaj Augustana University) živela v mestu Sioux Falls v Južni Dakoti. Na začetku drugega letnika mi je nekdo ponudil odlično idejo – sobivanje z mojim bratrancem v stanovanju zunaj kampusa. Najino prvo stanovanje je bilo dvosobno v nadstropju takoj nad lastniki, kar se je odlično obneslo do nekega večera,

ko sva na zabavo povabila bratrance in sestrične. Zabava je bila ob 1. uri zjutraj preglasna, zato so naju vrgli ven. Kdo bi si mislil! Drugo stanovanje je bilo celo boljše in blizu kolidža. Po tistem smo zmanjšali število zabav. Selitev mi ni bila všeč. Študentska leta so vključevala malo študija, malo dela in tudi nekaj časa za »zabave«, ki so nas večinoma spravile v težave. V prvih dveh letih sem študiral matematiko, ki je vključevala linearno algebro, analitično geometrijo, infinitezimalni račun, trigonometrijo in druge zahtevne predmete, povezane z računanjem. Takrat sem užival v predmetih, ki jih je izbralo le malo drugih študentov, vendar je sčasoma moje zanimanje upadlo in sem več časa posvetil delu in zabavi, manj pa študiju.

Maja 1972 me študij ni več pritegnil in lotil sem se raziskovanja drugih možnosti. Takrat me je oče prosil, naj pridem delat na kmetijo. Načrtoval je, da bom začel z majhno plačo in videl, kako bo šlo. Takrat sem se sestajal z ljubkim dekletom po imenu Diane Osthus. Z zmenki sva začela, ko sem bil v drugem letniku srednje šole Beresford, nekaj časa sva bila »v stalnem razmerju« in se videvala še, ko sem obiskoval fakulteto. Ko se je moj drugi letnik na univerzi končeval, sem vedel, da je ona »tista prava« zame. Zato sem se odločil, da jo zaprosim za roko.

Zaroka

Nekega lepega večera v maju sem Diane peljal v restavracijo v najvišjem nadstropju z razgledom na mesto Sioux Falls. Tisti večer je tam nastopal poseben pevec, ki je igral na mandolino. Pristopil je k nama in nama ob najini posebni večerji, s katero sva proslavila najino prvo srečanje pred štirimi leti, zapel serenado. Medtem ko je bila Diane osredotočena na solista, sem segel po njeni levi roki. Previdno sem ji snel zlati prstan in ga zamenjal z zaročnim, ki sem ga imel skritega v žepu. Ko se je petje končalo, je vendarle opazila novi prstan in zajela sapo, nato pa so ji po licih začele teči solze. To sem razumel kot dobro znamenje! Za dan poroke sva določila 15. september 1972, poseben

dan za vse nas brate, saj je bil to Johnov rojstni dan in tudi obletnica mojega najstarejšega brata Roberta.

V tistem času se je veliko sinov vrnilo s študija in s svojimi starši postavilo podjetja, ki so se ukvarjala s kmetijstvom – nove kmetijske ideje so bile namreč v nasprotju s starimi, kar je obema generacijama povzročalo veliko preglavic. Vendar je šlo nama z očetom dobro. Postopoma sem začel kupovati lastno živino in stroje, saj so se stari stroji obrabili in smo jih odložili v gozdiček za rezervne dele. Stvari so šle tako dobro, da sva z očetom sčasoma postala partnerja v razmerju 50/50.

Iskanje ravnotežja

Prilagajanje na zakonsko življenje in delo na kmetiji je imelo svoje vzpone in padce. Niti Diane niti jaz se takrat še nisva osebno odločila, da bova sledila Jezusu, zato sva se ves čas trudila najti dobro ravnotežje med življenjem, službo, družino in najinim osebnim življenjem. Kot novoporočenec sem bil večinoma res sebičen. Oba sva živela po svojih željah in nazorih. Žal Bog v najinem življenju ni bil kaj prida pomemben. Nisva redno obiskovala cerkve. Mama je imela za naju v ponedeljek po navadi nežen opomin, ko nama je rekla: »V nedeljo smo vaju pogrešali v cerkvi.« Običajno sem zamrmral kakšen trapast izgovor in poskušal spremeniti temo.

Dan, ki je spremenil moje življenje!

Nato je prišel 12. julij 1975. To je bil dan, ki je za vedno spremenil moje življenje. Moj brat John in njegova žena Betty sta se spoprijateljila z Everettom in Dorothy Johnston iz Kalifornije. Spoznali so se na skupnem poslovnem potovanju na Portugalsko. Oba para sta že prej molila, da bi se med potovanjem po državi zblížala z drugim krščanskim parom, medtem ko sta potovala po Portugalski, in Gospod jima ga je priskrbel! Zdaj sta Johnstonova prišla v Južno Dakoto, da bi obiskala sina, ki je bil v letalski gardi Južne Dakote in

nameščen v Rapid Cityju. Everett je nekoč z Johnom delil svoje pričevanje o tem, kako je Gospod ozdravil njegove glasilke. Pred nekaj leti so mu jih med operacijo, ko je zdrsnil skalpel, skoraj prerezali na dvoje. Poleg tega, da je Everett izgubil življenjsko pomemben govor, je bil tudi solist v lokalni cerkvi, zato je bila nesreča zanj zelo uničujoča, dokler ga Gospod ni popolnoma ozdravil – omogočil mu je celo, da je spet lahko pel! John se je domislil, da bi Everett prišel in delil svoje pričevanje z menoj, saj imam tudi jaz svojo čudežno zgodbo Božjega ozdravljenja. Upal je, da mi bo srečanje z Everettom pomagalo videti Božjo milost in me spodbudilo, da mu zaupam kot svojemu Gospodu in Odrešeniku.

12. julij 1975 je bila sobota in žetev je bila v polnem teku. Ko so John, Everett in njuni ženi prispeli, sem bil na polju in zlagal oves v vrste. Za tiste, ki morda še nikoli niso slišali izraza »windrow«: to zlaganje v vrsto Wikipedia opredeljuje kot »vrsto pokošenega sena ali majhnih žitnih pridelkov, ki se sušijo, preden se stisnejo v bale, požanjejo ali zviijejo«. To je ključni čas v žetvenem obdobju, saj smo morali zložiti pridelek v vrste v pripravi na nadaljnjo obdelavo s kombajnom. Ko je oče prišel na polje in mi rekel, naj pridem na kosilo z gosti, sem se izgovoril, da sem preveč zaposlen. Ponudil mi je celo, da bo namesto mene opravil zlaganje v vrste, vendar sem sumil, da se nekaj dogaja, in nisem hotel biti del tega.

Dilema pokvarjenega stroja za zlaganje v vrste

Oče je šel domov in jim povedal mojo odločitev. V petnajstih minutah se mi je pokvaril stroj in obtičal sem na polju, ne da bi ga lahko popravil! Zdaj sem se moral ponižati in peš oditi približno 1 km nazaj domov, da bi dobil nekaj delov za popravilo. Ko sem se približal trgovini, me je oče videl prihajati in mi z veseljem ponudil, da bo sam naredil, kar je v njegovi moči, da popravi stroj, če bom le sedel h kosilu z našimi gosti. Tako sem popustil. Takrat je prišla tudi Diane, tako da smo se vsi skupaj zbrali za mizo. Med kosilom je Everett povedal, kako ga je Bog pred nekaj

leti čudežno ozdravil. Nato je vprašal: »Slišal sem, da te je Gospod rešil smrti, ko si bil star petnajst let. Ali mi lahko poveš kaj o tem?« Zdelo se mi je kot preprosta prošnja, vendar še nikomur nisem povedal celotne zgodbe, niti Diane ne. Ponovno so se mi vzbudili vsi pretekli spomini in čustva. Medtem ko sem na kratko povedal, kako mi je Jezus ohranil življenje, se mi je srce začelo ogrevati, ko sem se spomnil velike ljubezni nebeškega Očeta, ki me je rešil pred večnostjo v peklu. Vsa trdota mojega srca se je začela topiti. Razočaranje in jeza, ki sem ju hranil v sebi, sta se začela umirjati. Če sem se kdaj preveč približal Bogu, sem imel načrtovan način pobega ali kak izgovor, da sem lahko pobegnul. Toda tokrat je bilo drugače. Tokrat sem bil stisnjen v kot, vendar nisem čutil potrebe po begu. Samo sedel sem v prisotnosti Njegove ljubezni, ki me je nenadoma obkrožala in me povsem napolnjevala.

Ko sem končal s kratko različico svojega pričevanja, mi je Everett povedal nekaj, o čemer prej nisem nikoli razmišljal. Rekel je, da je moje pričevanje dokaz veličine Božje ljubezni, da zdaj nisem v peklu. Hmm ... Nikoli prej nisem tako razmišljal. Ampak bilo je res. Povsem mogoče bi bilo, da bi ostal na tistem groznem kraju in se nikoli več ne bi vrnil – tam bi lahko preživel večnost! Kakšna strašna realnost bi bila to.

Nato je rekel še nekaj, kar je vse spremenilo. Vprašal me je: »Ali razumeš, kaj ti je Bog razkril v času, ko si služil vsem ljudem v beli cerkvi z Jezusovimi besedami spoznanja?« »Besede spoznanja« je bil izraz, ki ga še nisem slišal. Spomnil sem se, da sem molil za ljudi, nisem pa imel pojma, kaj je mislil z besedami spoznanja. Začel mi je razlagati, da v 1. pismu Korinčanom, 12. poglavje, izvemo, da je ena od manifestacij Svetega Duha beseda spoznanja, ki je preprosto Gospodovo razodetje o nečem ali nekom. To je duhovno darilo, ki nam pomaga, da lahko močnejše in učinkoviteje molimo, celo za nekoga, ki ga nikoli nismo niti videli niti srečali. To je bilo zame nekaj novega. Nikoli prej nisem slišal nič podobnega in iskreno povedano se mi je zdelo nekoliko strašljivo. Njegovo naslednje vprašanje je bilo:

»Torej kaj si storil s temi darili? Kako si jih uporabil?« Hitro sem se spustil z oblakov. »Ahhh ... hmmm ... mislim, da nisem storil ničesar posebnega,« sem končno odgovoril. Hej, šele zdaj sem izvedel, kaj so! Do tega trenutka nisem vedel, da obstajajo tukaj na zemlji! Vprašal me je: »No, kaj boš zdaj naredil? Boš pustil, da ti dragoceni darovi Boga zarjavijo kakor star stroj, ker jih ne uporabljaš?« Za trenutek se je ustavil, nato pa sva nadaljevala razpravo o odgovornosti in drugih podobnih temah.

Nato je dejal, da ima Gospod klic za moje življenje. Bog je imel načrt, da bi tukaj in zdaj fizično naredil, kar sem videl, da delam z Jezusom. Gospod mi je v praksi pokazal način, kako to storiti. Uh, kakšna preobremenitev možganov! Še vedno sem se trudil, da bi se mi tista »beseda spoznanja« nekoliko vtisnila v um, zdaj pa je imel Gospod še klic za moje življenje? Glede na moje zelo omejeno razumevanje klica v služenje sem lahko pomislil le na pastolja, oblečenega v duhovniška oblačila ali misijonarja v najglobljem, najtemnejšem delu Afrike, kar mi ni bilo preveč všeč. Morda je to eden od razlogov, zakaj sem vsa ta leta »bežal« od Gospoda.

Trenutek odločitve

Nenadoma se je obrnil k meni in me vprašal: »Bi sprejel Jezusa v svoje srce kot svojega Gospoda in Odrešenika in bi ti bili odpuščeni tvoji grehi?« Hmmm ... Ko so te besede prišle iz njegovih ust, sem hitro začel iskati enega od svojih številnih izgovorov, zakaj zdaj ni pravi čas. Zgradil sem cel opečnati zid izgovorov! Kadar koli je postalo prevroče, sem izbral eno izmed opek z izgovorom za tisti dan. Tokrat je bilo drugače. Ko sem pogledal svoj ogromni zid izgovorov, so vsi izginili. Kakor zidovi Jerihe so se popolnoma pogreznili v zemljo, ne da bi pustili sled. Nobenega izgovora nisem imel, ki bi si ga lahko izbral! Obstal sem brez besed. Ni bilo druge izbire, kakor da rečem: »Da!« Nato sem se obrnil k Diane, ki je stala poleg mene, in jo vprašal: »Diane, bi tudi ti prosila Jezusa, naj vstopi v tvoje srce?« Še vedno se spominjam, kakor bi bilo včeraj. Pokleknila

sva ob kavču v dnevni sobi in oba prosila Jezusa, naj postane najin Gospod in Odrešenik.

Od tistega trenutka najini življenji nista bili več enaki – nista bili popolni in niti ne bosta, toda nenadoma sva se znašla na poti k izpolnitvi Božjega namena za najini življenji. Tistega dne sem resnično našel Očetovo ljubezen. Končno sva spoznala, da ima On za najino življenje načrt, in skupaj z Diane sva se odločila, da mu bova čim bolj sledila. Vesel pa sem, da mi takrat ni pokazal celotne slike, saj bi me morda preveč prestrašil, če bi vedel, kaj vse bo zahteval od naju. Tistega dne sva skupaj krenila po novi poti, ki je vodila do izpolnitve najinega namena, korak za korakom, dan za dnem. Naj vam o tem pripovedujem v naslednjih nekaj poglavjih!

8. poglavje

NOVA SMER

V poznih sedemdesetih in zgodnjih osemdesetih letih sem večkrat prebral in premišljeval Izaija 6,1–8. V osmi vrstici Gospodov angel zastavi Izaiju vprašanje: »Koga naj pošljem in kdo bo šel za nas?« Izaija odgovori: »Tukaj sem, pošlji mene.«

Moja iskrena zaveza

Ta opis v Bibliji mi je dolgo ostal v spominu in vsakič, ko sem prebral ta odlomek, sem v srcu čutil, da Gospod v teh vrsticah ni prosil samo Izaija, naj »gre«, ampak je prosil tudi mene. V nekem trenutku, ko je bil ta vtis neverjetno močan, sem odgovoril: »Tukaj sem, Gospod, pošlji tudi mene! Pojdem, kamor hočeš, da grem; storil bom, kar hočeš, da storim; rekel bom, kar hočeš, da rečem.« Bil sem malo presenečen, ko sem slišal te besede iz svojih ust – ne spomnim se, da bi jih kdaj prej kje prebral ali slišal, da bi jih izrekel kdo drug. Dejansko je bila to ponovna zaveza, da bom svoje življenje posvetil izpolnjevanju Gospodove volje, ne glede na to, kakšna bo cena.

Pred to zavezo sem v svojem krščanskem življenju doživel nekaj vzponov in padcev. Ne glede na to, ali sem bil žrtev »sovražnih napadov« ali pa sem samovoljno zdrsnil nazaj k prejšnjemu načinu življenja, na koncu nisem rasel in duhovno zorel, kakor bi moral. Nekako sem vedel, da obstaja nekaj več. Globoko v duhu sem čutil nenasitno lakoto po nečem več, lakoto, ki je vztrajala, čutil sem, da mi nekaj manjka, in odločen sem bil, da ugotovim, kaj je to!

Leta 1978 sem začel še bolj iskati Gospoda z duhovno polnim okusom in učenjem. V naših verskih krogih nisem veliko slišal o tem, zato sva se z Diane udeležila nekaterih srečanj krščanskih poslovnežev za življenje po evangeliju v naši okolici. Ljudje, ki so se udeležili teh srečanj, so bili navdušeni nad Jezusom, kar naju je resnično navdihnilo in spodbudilo, da sva želela vedeti več o tem z duhom izpolnjenem življenjskem slogu. To je bila za naju nova spodbuda, saj se je prej zdelo, da nama je sčasoma zmanjkalo gorečnosti ali moči. Tega sva imela dovolj in nisva želela nazadovati oziroma stagnirati. Bila sva odločena, da se bova bolj približala temu, kar je Gospod hotel za naju. Zato sva se 19. maja 1978 udeležila srečanja FGCB (Full Gospel Christian Businessmen) v Sioux Fallsu v Južni Dakoti, kjer je tisti večer vodil bogoslužje Rodney Lensch, luteranski pastor iz Minnesote. Izvedeli smo, da služi v veliki luteranski cerkvi v Minneapolisu in da je večina njegovih cerkvenih sodelavcev napolnjenih s Svetim Duhom. Ko je pridigal Božjo besedo, je moje srce prevevalo hrepenenje, da bi spoznal resničnost tega, o čemer je pridigal. Ko se ozrem nazaj na tisti večer, verjamem, da je bil to Božji zmenek za naju z Diane, ker je bil to prelomni trenutek najinih duhovnih življenj.

Vabilo v novo razsežnost

Ob koncu svojega govora je pridigar vprašal, ali je med nami kdo, ki bi želel biti napolnjen s Svetim Duhom z dokazom govorjenja v jezikih. Pojasnil je, da je Bog na binkoštni dan svojim ljudem dal sposobnost za močnejši in intimnejši odnos z Njim! Vedel sem, da je to tisto, kar mi manjka, in da moram to imeti! Zato sem se sklonil k Diane in jo prosil, ali bi me spremljala pri tej molitvi. Odgovorila je pritrdilno in odpravila sva se na še eno pustolovščino z Gospodom.

Pastor Lensch je razložil nekaj zelo preprostih korakov in molitev za prejetje Svetega Duha. Nato je na najini glavi položil roki. Ko je to storil, sem na glavi občutil toploto, nato pa vročino. Kmalu pa sem začutil, kakor da mi po glavi in vratu teče topla medena

snov. Ko je dosegla moj vrat in ramena, je bil moj vrat kakor mokra testenina in ga je bilo težko držati pokonci. Diane je že govorila v jeziki, jaz pa sem bolj ali manj mrmral zvoke in zloge, ki mi niso bili znani. Bila je intenzivna, nadnaravna izkušnja, ki nama je prinesla perspektivo, kakršne še nisva imela.

Globoko v sebi sem čutil novo toplino in več ljubezni do Gospoda kakor kadar koli prej. Bil je čudovito! V naslednjih nekaj tednih sem z velikim ognjem in gorečnostjo nadaljeval s tem novim nebeškim jezikom. Vsakič ko sem molil v duhu, sem na nov način občutil moč in prisotnost Gospoda na način, ki me je okrepil! Bil je čudovito! Ker lahko opravljaš več stvari hkrati in moliš med delom, sem molil in molil in molil! Vsak dan sem molil in se pogovarjal z Gospodom več ur.

Večja lakota

To je bilo zame popolnoma neverjetno! Ko sem bil prvič odrešen, se je vrnila močna lakota po Gospodu in še več. V duhu sem bil obnovljen z ognjem in gorečnostjo, po katerih sem hrepenel. Vedel sem, da potrebujem več pouka in usposabljanja na tem področju, zato sem začel kupovati knjige in kasete o življenju, izpolnjenem z Duhom. V svoj avtomobil, poltovornjak, traktorje, kombajn in celo v naše tovornjake sem namestil radio s kasetofonom. Čas sem izkoristil za poslušanje učnih kaset, medtem ko sem delal in molil v duhu. Rast in zrelost v duhu sta se v meni vedno bolj krepila. Vsak dan sem ure in ure molil v duhu, rezultati pa so bili neopisljivi! Vedel sem, da je bilo to zame popolnoma duhovno osvežujoče in poživljajoče, hkrati pa je topilo bolečine in rane, ki sem jih čutil v srcu.

Ta srečanja z Gospodom so se dotaknila tudi mojega srca, da bi mu bil bolj pokoren in naredil vse, kar je želel od mene. Božja ljubezen se je razlila vame na tako nov način, da se mi je včasih zdelo, da bom eksplodiral! Njegova prisotnost je bila tako močna, da sem jokal v osuplosti nad tem, da moj Bog, Stvarnik vesolja, preživlja čas z menoj. Potem pa me je

preplavila radost in smejal sem se in smejal, kajti kakor pravi Sveto pismo: »V tvoji prisotnosti je polnost radosti!« Ko se je to zgodilo, je bilo zame nerazložljivo, a veličastno. Včasih se je zdelo, kakor da je Jezus ali eden od njegovih angelov prav z mano, tako resnično. Več ur sva se družila in pogovarjala. Zastavil sem mu veliko vprašanj in dal mi je veliko odgovorov! To nas je pripeljalo do tistega dne leta 1982, ko me je Gospod slišno nagovoril v kabini mojega traktorja. Vse te stvari so delovale skupaj, kakor da bi postavljali koščke sestavljanke, in so naju pripravljale, da se vrneva v šolo, toda tokrat sva se odpravila v svetopisemsko šolo za poučevanje in usposabljanje v Njegovo slavo in za širjenje Njegovega kraljestva.

Preidimo na 5. maj 1982, ko sva se z Diane pripravljala na odhod za konec tedna, da bi se z drugim parom iz najinega rojstnega mesta udeležila seminarja za služenje. Seminar je bil tridneven – četrtek, petek in sobota – in v nedeljo naj bi se vrnila. V naglici, da se čimprej odpraviva na pot, sem poskušal opraviti vsa dela na kmetiji, da bi lahko odšel na to kratko potovanje, ko sem v trgovini zaslišal zvonjenje telefona. Na liniji je bil Al Scott, čigar domače svetopisemske tečaje sem obiskoval. Rekel je, da sta z ženo Judy molila in čutila, da bi morala priti k nama. Ker sva z Diane že odhajala iz mesta, sva se z njima dogovorila, da prideta na večerjo naslednji ponedeljek zvečer.

Nove naloge

Ko je prišel ponedeljek, 10. maj, sem bil v polni pripravljenosti za sajenje koruze. Odpravil sem se na prvo njivo s svojo sejalnico IH (International Harvester) Air-Blow, naloženo s koruznimi semeni in vsem, kar je bilo potrebno, da bi koruzo tisti dan posadil na čim več hektarjev. Ko sem se pripravljal na prvo vožnjo po njivi in sem pogledal nazaj na sejalnico, sem iz kabine nenadoma zaslišal besede: »To bo zadnje leto, ko boš obdeloval to zemljo.« Prestrašil sem se in se obrnil, da bi videl, kdo je to rekel, saj sem besede razločno slišal. Bil je tako resnično, da sem mislil, da je nekdo vstopil v kabino, ko nisem gledal! Ko sem

ugotovil, da razen mene v njej ni nikogar, sem vedel, da je bil to Gospod. Te besede so bile odgovor na najine molitve – z Diane sva večkrat prosila: »Gospod, pokaži nama, kdaj in kam naj greva.« Zdaj sem vedel odgovor na eno teh vprašanj! Zahvaljeval sem se Gospodu in ga slavil kakor še nikoli poprej.

Tisti dan sem nadaljeval delo s polno paro, zlasti ker sem vedel, da moram ob 18.00 končati, da se pripravim na najina večerna gosta, Ala in Judy. Običajno smo sadili, dokler ni bilo preveč temno, da bi videli oznako za vsako vrsto, kajti če je nismo videli in se ravnali po njej, so bile vrste krive! Kot kmet pa si si vedno želel ravne vrste koruze in si bil ponosen nanje. Zato te njive nisem posadil do konca, kakor sem si želel, in sem odhitel domov, da bi se pred večerjo oprhal. Ravno sem se šel preobleč, ko sta prišla najina gosta, in nisem imel niti časa, da bi Diani povedal, kaj se je zjutraj pripetilo v kabini traktorja. Povečerjali smo in odšli v dnevno sobo, da bi se še malo družili. Med pogovorom je Judy rekla, da ima zame Gospodovo besedo. Ne vem, ali ste že kdaj doživeli kaj podobnega ali pa vam je kdo rekel, da ima »za vas Gospodovo besedo«. Naj z vami, dragi bralec, delim, kaj mi je Judy povedala tistega večera. Najprej mi je razložila, da mora biti osebna prerokba potrditev nečesa, kar mi je Gospod že razodel, in ni nujno, da jo jemljem kot prvo navodilo. Rekla je, da to velja zlasti, če gre za sporočilo, ki spreminja življenje, če ga upoštevamo oziroma mu sledimo. Roki mi je položila na glavo in povedala nekaj lepih besed spodbude, nato pa rekla nekaj, kar me je ustavilo. »Ta kmetija je bila dana tebi, zdaj pa jo boš dal drugemu.« Nadaljevala je z molitvijo, a jaz sem jo nehal poslušati! Ko sem slišal njene besede, sem dobil potrditev tega, kar mi je Gospod povedal zjutraj v traktorski kabini: »To bo zadnje leto, ko boš obdeloval to zemljo.« Ta prerokba je bila pretresljiva in hkrati vznemirljiva. Gospod je bil tako ljubezniv: nekdo, ki nas je komaj poznal, nam je dal tako močno besedo, in to ob pravem času.

Ko je Judy končala molitev, sem ji rekel: »Prepričan sem, da so bile vse tvoje preroške besede res dobre, vendar potem, ko si

rekla, da bom to zemljo dal drugemu, nisem slišal ničesar več.« Vsi so me gledali s čudnim izrazom na obrazu, dokler jim nisem začel pripovedovati, kaj se je tisto jutro zgodilo na traktorju. Rekel sem: »Nisem imel niti časa, da bi povedal Diani, toda Bog mi je govoril, da je to leto, ko bova zapustila kmetijo in šla v služenje.« Vsi smo bili veseli, da je bil Gospod tako zvest, da je svojo prerokbo zame tako hitro pospremil z besedo potrditve.

Spremembe

Takoj sem začel moliti in iskati svetopisemsko šolo. O svoji odločitvi nisva govorila z nikomer, dokler nisva vedela, da sva slišala od Gospoda, kam naj greva. Mislim, da je trajalo nekaj tednov, potem pa sem vedel, da moram očetu povedati o najini odločitvi, da zapustiva kmetijo in greva v služenje. To ne bo lahek pogovor. Bil sem najmlajši sin in zdelo se je, da kmetovanje ni zanimalo nobenega od mojih starejših bratov. Nisem vedel, kakšna bo prihodnost kmetije, vedel pa sem, da je v Gospodovih rokah in da bo On vse uredil. Moj oče je toliko let trdo delal, da je postavil kmetijo – nekoč je imela skoraj 400 hektarjev. Pri njegovih letih se ne bo mogel vrniti iz polupokojitve, da bi jo spet obdeloval. Vedel sem, da bo to za naju z Diane in zanj zelo boleče.

Odgovor na klic

Zame in za Diane to ni bila lahka odločitev. Večkrat sva dolgo molila, da sva slišala Gospodov glas. Hotela sva biti prepričana, da je to Božja volja v najinem življenju in ne prevara ali zavajanje sovražnika. Toda Gospod nama je bil zelo zvest. Vsakič ko sva to omenila v molitvi, nama je zagotovil, da sva v njegovem načrtu in ob pravem času na njegovi poti. O tem me je prepričal tudi velik mir v srcu. Pravzaprav sem ljubil kmetovanje. Všeč mi je bilo območje, na katerem smo živeli. Imeli smo veliko bližnjih prijateljev, s katerimi sem odraščal – zlasti tiste iz naše cerkve. Vsi moji lepi spomini iz otroštva so bili tam. Z najinima hčerkama

bi zelo rad ustvaril še veliko spominov na tej kmetiji. Zato to ni bila lahka odločitev, toda z Diane sva vedela, da morava slediti Gospodu in ubogati njegov klic.

Potem je prišel strašen dan, ko sva o svoji odločitvi morala povedati očetu. Tega dne se spominjam, kakor bi bilo včeraj. Sonce je sijalo, vreme je bilo lepo. Diane je pripravila sendviče in piškote ter vročo kavo. Vse je bilo običajno, tako kakor dan prej, razen ene stvari: novice, za katero sem vedel, da jo moram povedati očetu. To mi je bilo strašno težko.

Očetu sem začel pripovedovati, kako se mi je pri petnajstih letih prikazal Jezus in mi pokazal, kaj naj storim s svojim življenjem; kako naj služim ljudem, jim oznanjam odrešenje ter jih z Njegovo pomočjo in močjo osvobajam iz sovražnih vezi. Povedal sem mu, kaj mi je Gospod v maju govoril na traktorju ter kako sta Al in Judy, ki sta naju obiskala, potrdila, kar mi je rekel Gospod. Nazadnje sem izrekel najtežje besede: »To je zadnje leto, ko bom obdeloval to zemljo. Gospod nama je potrdil, da morava iti v svetopisemsko šolo v Oklahomo, in ko jo bova končala, bova šla služiti, kakor koli in kjer koli naju bo vodil.« Med pogovorom sem večino časa gledal v svojo skodelico kave, vendar sem občasno ošinil očetov obraz. Gledal je naravnost predse in vljudno pustil, da dokončam, kar sem imel povedati. Nazadnje je v nekem trenutku predlagal, da bi morda morala končati šolo in se nato vrniti na kmetijo ter da bi od tam služila. Mirno sem mu razložil, da je Gospod rekel, naj za seboj zažgem vse mostove do kmetovanja in da naju bo popeljal po svetu, kjer bova služila.

Očetove solze

Še enkrat sem ga pogledal, ko se mu je v očeh zalesketala solza in počasi stekla po licu. Prihajale so ena za drugo, dokler nista bili obe očesi preplavljeni. To je bilo prvič, da sem videl očeta jokati. Vzgojen je bil, da je trden in brez čustev. V preteklih letih sem videl, da se je med opravljanjem del na kmetiji večkrat

poškodoval. Večinoma smo sami opravljali veterinarska dela za vso živino, kar je vključevalo številna bližnja srečanja, pa tudi številne neposredne brce krav in konjev, zgodilo se je, da ga je preganjala pobesnela svinja in pregazil 500-kilogramski vol. Vilice za silažo so mu šle skozi škorenj – na eni stran noge noter in na drugi ven. Nikoli nisem videl, da bi zaradi bolečine potočil solzo. Toda danes je bilo drugače.

Kar sva mu povedala, je bilo zanj zelo težko sprejeti in celo razumeti. Z očetom sva v teh desetih letih, ko sva vsak dan skupaj delala, vzpostavila resnično tesno razmerje. Tudi nama z Diane ni bilo lahko oditi, toda vedela sva, da naju Gospod vodi v novo pustolovščino. Šele mnogo let pozneje sem izvedel od prijatelja, da je oče končno razumel, zakaj sva se odločila za služenje. Moja starša sta se udeležila enega od srečanj, ki sva jih z Diane organizirala blizu doma, in na lastne oči videla ljudi, ki so bili tisto noč rešeni, ozdravljeni in celo osvobojeni demonskih napadov. Merle, tesen prijatelj in sosed, mi je povedal, da se je po tem srečanju pogovarjal z očetom. Oče mu je povedal, da je končno razumel, zakaj je James zapustil kmetijo, in da mu je bilo resnično lepo darilo doživeti čas služenja in videti ljudi, ki so bili osvobojeni.

Skok zaradi vere

Septembra 1982 smo se jaz in žena ter hčerki Jennie in Sarah odločili za verski skok in se preselili v Broken Arrow v Oklahomi v predmestje Tulse. Po dolgi molitvi sva z Diane vedela, da bova obiskovala svetopisemsko univerzo, da bi se duhovno usposobila. Konec julija sem bil sprejet kot študent prvega letnika v Rhema Bible Training Center, ki ga je ustanovil dr. Kenneth E. Hagin. Po vsem, kar nama je Gospod pokazal v zadnjih nekaj letih, in še posebno po usmeritvi, ki jo je dal, ko mi je rešil življenje in pokazal vrsto služenja, ki ga bom opravljal, sva samo čakala, da nama reče kdaj. Ta čas je prišel. Zdaj je bil pravi čas!

9. poglavje

ZAKAJ JAZ? ZAKAJ PEKEL?

Neštetokrat sem si zastavil vprašanje: Zakaj ravno jaz? Zakaj sem jaz preživel, medtem ko je drug petnajstletnik, ki je trpel za isto boleznijo v Rapid Cityju, umrl? Je bilo to zgolj naključje? Ali sem imel tisti dan srečo, medtem ko je drugi niso imeli? To so bile nekatere od misli, ki sem jih imel kot petnajstletnik, za katerega se je zdelo, da je prevaral smrt. Z vami bi rad delil nekaj stvari, ki so verjetno močno vplivale na moje preživetje.

Prej sem omenil krščansko dediščino naše družine in močno vero v molitev za ozdravljenje. Samega sebe ali svoje družine ne obravnavam kot nekaj posebnega, kakor da smo Božji izbranci. Nisem bil nič pametnejši od kogar koli drugega niti na noben način boljši. Pravzaprav, če bi jaz izbral, bi za ta poklic zagotovo izbral koga drugega in ne preprostega kmečkega fanta iz Južne Dakote. Zato sem se pogosto spraševal, zakaj mi je bilo prizaneseno. Zakaj me niso za vedno pustili v peklju? Morda mi je Jezus dal sedež v prvi vrsti, da bi izkusil pekel, zato da bi lahko bolje razumel globino biti za večno ločen od Boga in bi nato to izjemno pomembno sporočilo posređoval drugim.

Neodgovorjena vprašanja

V dneh takoj po mojem okrevanju ni bilo veliko odgovorov na ta vprašanja. Toda mnogo let pozneje, ko smo se vsi s kmetije pripravljali na selitev za služenje, je k nam prišla moja mama. Začela se je spominjati mojega rojstva in nekaterih zapletov, ki so ga spremljali, in videl sem, da ima nekaj na srcu, kar mi je želela povedati. Povedala mi je o rojstvu mojega najstarejšega

brata Roberta. Pri drugem otroku, Johnu Carolu, so pri porodu nastale težave, zato je bil rojen s carskim rezom, živel pa je le nekaj dni. Naslednje leto, leta 1945, se je rodil John Douglas, prav tako s carskim rezom. Mama je rekla: »In potem si prišel ti!« To je bilo sedem let pozneje, ko je bila stara 42 let in sem bil jaz precejšnje presenečenje. Rodila naj bi konec septembra, tako da je bila prvega oktobra že čez rok. Zdravnik ji je naročil, naj pride v Hawarden Community Hospital tik čez mejo iz Južne Dakote v Iowu. To je bila manjša bolnišnica, približno 32 km stran od naše kmetije. Zdravnik se je odločil, da bo najboljša možnost carski rez.

Rastoče skrbi

Mama je pojasnila, da jo je noč pred operacijo začelo skrbeti. Misli so ji obletavale njene prejšnje porodne izkušnje in v srcu se ji je pojavila velika skrb. Nenavadno je, kako nam ležanje v bolniški postelji, kjer smo popolnoma sami, omogoča, da razmišljamo o svojem življenju in o tem, kakšna bo prihodnost. Tudi tisto, kar se je zgodilo po tem, ni pomagalo.

Nekaj medicinskih sester je komentiralo mamino stanje in operacijo naslednji dan. Ko so na hodniku pregledovale njeno zdravstveno kartoteko, so opazile, da je že imela dva carska reza in da bo to njen tretji. »Ojoj,« so čebljale, »to pa utegne biti zapleteno. Še nikoli nismo imele nobene s tremi carskimi rezi! In poglej, njen drugi otrok je umrl v dveh dneh. Bolje, da o tem obvestimo medicinske sestre iz naslednje izmene,« so dodale. Medicinske sestre niso vedele, da je mama slišala njihov pogovor, ki je odmeval po tlakovanih hodnikih bolnišnice. Leta 1952 je bil carski rez veliko resnejša operacija, kakor je danes in ker je bil to njen tretji takšen poseg, je bilo tveganje še večje. Očitno njihov pogovor ni vzbudil veliko zaupanja v maminem srcu, ampak še okrepil njeno tesnobo. Verjetno so ji po glavi začele rojiti različne mučne misli, ko je sama ležala in čakala na naslednji dan.

Molitev za posvetitev

Spanca zanjo ni bilo, zato so se njene misli in srce obrnili k veri. Mama mi je povedala, da je začela moliti za operacijo in se pomirila, vendar je med molitvijo čutila, da bi morala storiti nekaj drugega. Spomnila se je na pričevanje iz Biblije o neplodni Ani. Ta je Gospodu obljubila, da bo sina, če ji ga bo dal, posvetila Bogu za njegovo delo. Pozneje je zanosila in rodila sina ter ga je imenovala Samuel. Bolj ko je mama razmišljala o tem, bolje se je počutila. Zato je molila h Gospodu in z njim sklenila dogovor: »Gospod, če mi daš živega, zdravega otroka, bom njegovo življenje posvetila tebi.«

Bog je moral slišati njeno molitev in sprejeti njen predlog, ker ji je pozneje tisto noč, ko je končno zaspala, dal sanje v treh delih. Najprej je sanjala, da je bila v bolniški postelji in dojila otroka. Nato je videla sebe in štiri- ali petletnega dečka, kako hodita po ulici lokalnega mesta in gledata izložbe. Nazadnje ji je Gospod pokazal rano po carskem rezu. Pod obvezami je lahko videla, da rez na vrhu ni bil povsem zaceljen. Ko se je naslednje jutro zbudila, je v srcu vedela, da bo vse v redu. Iz teh sanj je vedela, da se bo njen otrok rodil živ, da ga bo dojila, da bo zdrav in da bo z njo hodil po mestu, ko bo star štiri ali pet let. Tretji del sanj pa jo je še vedno malce begal, saj ni vedela, kako resen je lahko nezaceljeni rez.

Deček

Operacija in porod sta potekala dobro in čez nekaj dni se je mama vrnila domov z zdravim, novim dečkom – z menoj. Nekaj tednov pozneje je bila naročena na redni kontrolni pregled pri zdravniku. Preden jo je začel pregledovati, mu je povedala, da se zgornji centimeter reza še ni popolnoma zacelil. Nekoliko začudeno jo je pogledal, saj je ob pregledu povojev ugotovil, da jih ni odkrivala ali kakor koli posegla vanje. V tišini jih je odstranil in ugotovil, da je imela prav: zgornji centimeter reza se res ni celil tako hitro kakor preostali del. Zato jo je vprašal: »Kako ste to

vedeli?« Pojasnila mu je, da ji je Gospod to pokazal v sanjah. »Mislim, da vam je Gospod pokazal prav!« je vzkliknil. Z nanosom nekaj mazila se je rana hitro zacelila in ni povzročala težav. Ko sem poslušal njeno pripoved, so se moja čustva spreminjala od presenečenja do navdušenja in nato do zmedenosti. Zakaj mi teh dragocenih informacij ni povedala že prej? Iz spoštovanja do mame nisem želel, da bi bilo videti, kakor da jo grajam, in vendar sem se spraševal, zakaj je tako dolgo čakala, da mi je vse to povedala. Zato sem ji rekel: »Zakaj si čakala, da mi to poveš ravno zdaj, ko sva z Diane nekaj dni pred odhodom s kmetije v svetopisemsko šolo in na služenje?«

Popoln čas

Začela mi je odgovarjati takole: »No, James ... « Oh, zdaj je bolje, da poslušam – uporabila je moje ime! In seveda vsi vemo, da kadar mama uporabi moje polno ime, misli resno! Nadaljevala je: »Nisem hotela, da greš. Vem, kaj sem obljubila Gospodu, a to ni olajšalo stvari. Prav tako nisem hotela, da bi se počutil dolžnega oditi na služenje. Tako veš, da te kliče Gospod in nihče drug. Ko si bil pred leti bolan, sem Gospoda spomnila na obljubo, ki mi jo je dal, in on me je spomnil na mojo obljubo, ki sem mu jo dala. Na koncu se je vse uredilo.«

Nekako razumem, kaj je mama hotela povedati. Včasih lahko prejmemo Gospodovo razodetje v sanjah, videnju ali preprosto tako, da slišimo njegov glas, vendar morda ni najbolje, da to razodetje takoj delimo z drugimi. Počakati moramo na pravi trenutek in celo ugotoviti, s kom naj ga delimo – če sploh s kom! Sveto pismo nam pravi, naj ne »mečemo biserov pred svinje«, in verjamem, da to velja tudi za trenutke, ko nam govori Gospod. Ne pozabite, da tisto, kar nam razodene, ni nujno namenjeno javni rabi. Kar je dragoceno med nami in Gospodom, je za druge morda zgolj običajno ali navadno. Iz svoje perspektive morda ne vidijo ali niti ne razumejo v celoti. Zato moramo take stvari hraniti zase in sprejeti Božje vodstvo glede tega, kdaj in kje jih podeliti.

Iskanje odgovorov

Enako načelo je veljalo, ko se je moj duh po potovanju v temo vrnil v moje telo. Sprva sem začel družinskim članom zastavljati vprašanja. Kaj se je zgodilo? Zadnja stvar, ki sem se je spomnil, je bila, da sem doma omedlel. Začeli so mi pojasnjevati nekatere podrobnosti. Na trenutke mi je bilo precej nerodno. Potem so me vprašali: »Česa se spomniš?« Povedal sem jim: »Spomnim se, da sem se prebudil v bolniški sobi in da sem se dvignil v zrak do vznožja postelje. Potem sem kakor skozi vrata padel v past in navzdol v temo.« Na njihovih obrazih sem opazil poglede, ne nujno, da mi niso verjeli, vendar so bili malce zmedeni glede dela pričevanja o temi. V tistem trenutku sem bil zmeden tudi jaz! Tudi jaz tega nisem razumel. Zato sem preskočil skoraj vse podrobnosti in jim povedal le, da sem videl Jezusa, da se je pogovarjal z menoj in da sva skupaj izgovorila 23. psalm. To je bilo vse, kar sem si upal povedati. Ta drobec informacij je prav tako povzročil le še več in več vprašanj. Prepričan sem, da jih je zelo zanimalo, kaj se je dogajalo, vendar jim nisem mogel vsega razložiti, zato sem o večini stvari molčal. To je bilo zame zelo osebno. To je bila posebna izkušnja samo med Jezusom in menoj – zasebna, razumete? Vedel sem, kaj se je zgodilo in da potrebujem nekoga z več izkušnjami in zrelostjo, kakor sem jih imel sam, da mi pomaga bolje razumeti, kaj se je zgodilo in kakšen pomen ima. Toda preden sem se lahko zares dobro zavedel teh stvari, so se v bolnišnici začeli glavoboli, sledilo je okrevanje in življenje se je nadaljevalo. Kakor sem že povedal, je minilo še mnogo let, preden sem bolje razumel dogodke tistih dni in svojo izkušnjo iz let, ko sem bil najstnik.

Ko je bila moja mama blizu smrti

Moja mama Caroline je junija 1999 v 89. letu starosti odšla iz tega življenja po večno nagrado v nebesa. Nekaj mesecev pred njeno smrtjo mi je Gospod ponoči razodel sanje. V njih sva se z mamom vozila proti zahodu, po cesti z dvema mostovoma približno kilometer severno od najine domače kmetije v bližini

Beresforda v Južni Dakoti. Bila sva v mojem poltovornjaku Chevrolet in se ravno vozila čez večji jekleni most, ki je prečkal potok Brule, ter nadaljevala pot še 50 metrov do manjšega lesenega mostu. Ko sva se mu približala, je poltovornjak zavil v desno, zapeljal z mostu in padel v vodo. Običajno poleti pod tem majhnim lesenim mostom ni bilo dovolj vode, da bi si zmočil kolena, v sanjah pa je bila voda globoka kakih 6 metrov. Ko sva zadela gladino vode, je vozilo nekaj časa plavalo, nato pa se začelo potapljati. Takrat sta mamu zajela panika in strah, da bi se utopila, zato sem jo držal za roko in jo poskušal pomiriti z besedami: »Vse bo v redu. To sem že storil. Počakala bova, da bo poltovornjak na dnu, in ko bo pritisk vode v notranjosti tak kakor na zunanji strani, bova oba globoko vdihnili, odprla okna, zlezla ven in splavala na vrh. Jaz bom ob tebi, tako da se ti ni treba bati. Vse bo v redu!« Mama se je takoj pomirila, v sanjah pa se je odigralo tako, kakor sem rekel. Potem sem se zbudil.

Ko sem razmišljal o sanjah, sem začel Gospoda spraševati o njihovem pomenu. Prvi stavek je bil: »Vse bo v redu.« To je dobro vedeti, kajne? Pomirilo me je. Naslednji stavek me je nekaj časa resnično begal, dokler nisem čez nekaj dni ugotovil, kaj pomeni. »To sem že storil.« Hmmm ... sem pomislil. Ne, nisem. Med odraščanjem na kmetiji je bilo veliko nevarnih položajev, trenutkov, ko bi se lahko resno poškodoval ali umrl, vendar ničesar v zvezi z vožnjo z mostu in utopitvijo. Zato sem iskal druge pomene namesto dobesednega. Ko sem premotril celotno sporočilo sanj, sem zaključil, da sem bil tam zaradi mame; da bi jo morda potolažil med travmo in v strahu pred smrtjo. Medtem ko sem čakal, verjamem, da mi je Gospod dal vedeti: »To sem že storil.« V izkušnji bližnje smrti je moj duh zapustil moje telo in prešel skozi »dolino smrtne sence« v starosti petnajstih let in morda bi ji zdaj lahko nekako prinesel tolažbo in mir.

Nekaj dni pozneje je to potrdil telefonski klic družine v Južni Dakoti. Moja mama je bila v tistem času v domu za ostarele. Zelo je zbolela in odpeljali so jo v bližnjo bolnišnico. Takoj sem vedel, da moram zapustiti Denver in odleteti nazaj domov, da bom z

njo. Ko sem prispel, je bila večina bližnjih družinskih članov že tam. Obvestili so me o maminem stanju in diagnozi. Nekaj časa smo se pogovarjali, načrtovali, kdo bo jutri ostal z njo, in potem je bilo okoli 22. ure. Nekaj ljudi je že odšlo domov in tudi jaz sem nameraval storiti enako, ko me je mama prijela za roko in rekla: »James, boš nocoj ostal z menoj?« Pogledal sem v njene proseče oči in rekel: »Seveda, mama!« Ko se je družina poslovila, sem našel udoben naslanjač, na katerem bi preživel noč. Udobno sem se namestil, prestavil stol k njeni postelji, tako da sem bil obrnjen proti njej in sem jo lahko dosegel z rokami. V noč sva odšla oba, ne da bi vedela, kaj naj pričakujeva.

V teh urah sva se pogovarjala o različnih temah, od družinskih spominov, zabavnih zgodb, življenja na splošno ter celo o smrti in umiranju. Včasih je izgovorila moje ime in me tako močno stisnila za roko, da me je njena moč malce presenetila. V nekem trenutku je nekoliko dvignila glavo, pogledala levo in desno v kotičke bolniške sobe ter jasno rekla: »Kdo sta ta dva moška?« Pogledal sem okoli sebe, a nikogar nisem videl. Vprašal sem jo, kje sta. Rekla je: »Stojita v kotih sobe.« Vprašal sem, kaj imata oblečeno. Rekla je: »Oh, elegantne bele halje.« Rekel sem: »No, verjetno sta samo dva angela.« Vprašala me je: »Kaj počneta tukaj?« »No,« sem ji rekel, »morda sta tukaj, da ti prineseta mir in te ne bo več skrbelo ali pa da te pospremita domov v nebesa.« »Oh, moj Bog!« je odgovorila. Začel sem ji pripovedovati resnično zgodbo, ki nam jo je Jezus povedal v Luku 16,19. Tako dobro kakor jaz je poznala zgodbo o bogatem človeku in Lazarju, vendar sem jo spomnil, da je Gospod, ko je Lazar umrl, poslal dva angela, da sta ga pospremila v raj, v Abrahamovo naročje.

Mislil sem, da je zdaj pravi čas, da ji povem svoje sanje o njej. Pozorno me je poslušala, ko sem ji pripovedoval o vožnji s poltovornjakom v vodo in o pomenu sanj, zlasti o tistem delu, ki se je nanašal nanjo: »To sem že storil.« Ob vseh protibolečinskih zdravilih, ki jih je dobivala, sem se spraševal, ali me je res poslušala in razumela vse, kar sem ji povedal.

Njeno naslednje vprašanje mi je to razjasnilo. Rekla mi je: »James, kako umreš?« To vprašanje me je sprva presenetilo. Tega me še nihče nikoli ni vprašal, zato sem ji odgovoril z najboljšim teološko in svetopisemsko utemeljenim odgovorom, ki mi je takrat prišel na misel: »Ne vem!« V naslednjem dihu sem ji rekel: »No, mama, mislim, da moraš položiti glavo nazaj na blazino, se sprostiti in se prepustiti!« Za trenutek je zaprla oči in jih nato spet odprla. Še vedno se malce sprašujem, ali je upoštevala moj nasvet in ga preverjala. Kakor koli že, čez nekaj časa sem ji podrobneje opisal svojo izkušnjo, kako sem brez navora in brez bolečin odlebdel s postelje, in ker je bila na novo rojena, bo pospremljena v nebesa, kjer bo za vedno z Jezusom. Nato me je Gospod spomnil na čas, ko je mama ostala z menoj, ko sem bil v bolnišnici, in zdaj je bil dober »čas za povračilo! Tiste noči nisva kaj dosti spala, vendar teh dragocenih ur ne bi zamenjal za nobeno drugo druženje z mamo. Za kratek čas je okrevala, junija pa je odšla domov, da bi bila z Gospodom. Hvala ti, Jezus, pripravil si nam prostor!

Zakaj pekel?

Kako je kmečki fant iz Južne Dakote, ki so ga vsakič, ko so bila vrata odprta, peljali v cerkev, znašel v peklu? Obiskoval sem nedeljsko šolo, bogoslužje ob nedeljah, bogoslužje sredi tedna, počitniško svetopisemsko šolo, mladinska srečanja, potrditvene tečaje, srečanja v koči in še veliko več. Da bi pristal v peklu, se mi ni zdelo smiselno. Ne pozabite, da je pekel kraj brez Boga. To je kraj, kamor so se ljudje odločili oditi. Kaj mislim s tem? Večina ljudi je imela številne priložnosti, da so razmišljali o Bogu, da bi vedeli, da bi morali slediti njegovi besedi v Svetem pismu, in da bi postali na novo rojeni. O Bogu smo slišali vedno znova in znova, bodisi od staršev, prijateljev bodisi od cerkve, ki smo jo obiskovali. Moja težava je bila, da sem v glavi vedel vse o Bogu, nikoli pa nisem osebno prosil Jezusa, naj pride živeti v moje srce, naj postane moj Gospod in Odrešenik – gospodar mojega življenja. To znanje o Bogu v glavi mi je dalo lažno

zagotovilo o odrešenju. Mislil sem, da sem naredil vse, kar je prav, da bi šel po smrti v nebesa, vendar očitno ni bilo tako. Kar sem doživel, ko je moj duh zapustil telo, niso bila nebesa, temveč pekel. Kaj je bilo narobe?

Nekje v vrvežu življenja nisem dobil sporočila. Sprašujete, kakšnega sporočila? Tistega, ki bi mi povedal, da v nebesa ne prideš z znanjem v glavi, ampak šele po spreobrnjenju srca. Morda sem bil samo jaz tisti, ki nisem hotel slišati resnice; morda so moji duhovni voditelji sledili dolgoletnim nasvetom svojih duhovnih voditeljev in učenju s seminarjev o tem, kako ljudje pridejo v nebesa. Na splošno številne cerkve učijo, da do odrešenja prideš z upoštevanjem cerkvenih nauk, s krstom dojenčka z vodo, birmo v zgodnjih najstniških letih, prejemom obhajila ter, upajmo, obiskovanjem cerkve in vpisom imena na seznam članov. Vse to so dobre in koristne dejavnosti, vendar same po sebi ne vodijo k odrešenju! To je eden glavnih razlogov, zakaj sem želel s pisanjem te knjige deliti, kar se mi je zgodilo. Šel sem skozi vsa dejanja, dejavnosti, programe in službe, vendar sem nekako spregledal njihovo glavno sporočilo! Sveto pismo pravi v Pismu Rimljanom 10,9: » ... če boš s svojimi usti priznal Gospoda Jezusa in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen.« Mar ni ironično, kako lahko gremo skozi življenje, hodimo v cerkev, beremo vrstice iz Svetega pisma, a spregledamo glavni namen in sporočilo Svetega pisma?

Vaša najpomembnejša odločitev

Odločitev, kaj boste storili glede Jezusa – ali boste sprejeli ali zavrnili njegovo nadomestno smrt na križu, s katero je plačal za vaše grehe in vas pripeljal v pravi odnos z Bogom – je odločitev, s katero ne smete odlašati, dokler ne mislite, da ste »pripravljeni«. Če se še niste pokesali svojih grehov, povabili Jezusa v svoje srce in prejeli odpuščanja, storite to zdaj! Iz lastne izkušnje sem ugotovil, da nam ni obljubljen jutrišnji dan. Imamo samo danes! Ne odlašajte z eno najpomembnejših odločitev, ki jih lahko sprejmete

v življenju, z odločitvijo, da povabite Jezusa v svoje srce ter postane Gospod in Odrešenik vašega življenja. Zapomnite si, da ne greste v nebesa, ker ste bili »dober« človek, in ne greste v pekel, ker ste bili »slab« človek. Ljudje gredo v nebesa, ker se odločijo, da bodo Jezusa povabili v svoje srce, da bo njihov Odrešenik! In ljudje gredo v pekel, ker se odločijo, da Jezusa ne bodo prosili, da bi bil njihov Odrešenik.

V letih mojega služenja je veliko ljudi našlo izgovore, zakaj Jezusa niso povabili, da postane njihov Odrešenik. Nekdo je izjavil, da Jezusu še nikoli ni rekel »ne«. Verjamem, da mi je Sveti Duh dal najboljši odgovor, zato sem mu takoj rekel: »Če nisi rekel »da«, potem si rekel »NE!« Kaj pa vi? Ste na novo rojeni? Morda vam je Gospod prav zaradi tega dal to knjigo v roke – da bi se prav zdaj odločili za Kristusa. Ne odlašajte! Jutrišnji dan nam ni obljubljen, prijatelj. Vse, kar imamo, je danes. Ne odlašajte. Naredite to zdaj!

10. poglavje

MISLI O TEŽKIH TEMAH

Moje padanje v temo ... tek po dolgih, labirintu podobnih ulicah, ki so bile obdane z visokimi stavbami brez oken in niso vodile nikamor ... demon smrti ali vratar, ki me je neusmiljeno preganjal ... nepričakovani vsiljivec, ki ga najbolje opisuje dvorni norec ... beg v svetlobo ... moje srečanje z Jezusom in vse drugo, kar se je zgodilo v tistih dneh, ko sem bil kot petnajstletnik hospitaliziran z bakterijskim spinalnim meningitisom ... toliko vsega, kar se je zgodilo v tistem času, se je postopoma razodevalo v mislih. Želim deliti nekaj teh tem, od katerih nekatere razumem, druge pa v celoti še ne. Hkrati se lahko spomnim izkušnje in čustev, kakor da se je to zgodilo včeraj. Zavedam se, da je moja izkušnja povedana subjektivno, povezana s tem, česar se spominjam, s čustvi, ki sem jih občutil, vprašanji, ki sem jih imel. Kjer Sveto pismo ne obravnava teh tem posebej, besede, ki sem jih zapisal, izražajo moj pogled.

Upoštevač vse to, želim deliti svoje misli o nekaterih stvareh, ki sem jih sprejel lažje, pa tudi o tistih, ki mi niso povsem jasne. Medtem ko je bila izkušnja med hospitalizacijo v starosti petnajstih let, ko sem visel med življenjem in smrtjo, strašna in polna strahu in negotovosti, mi je hkrati prinesla usmeritev in razumevanje mojega življenja, ki mi je pomagalo naravnati mojo življenjsko pot. Dragi bralci, glede na to delim v tem poglavju z vami nekaj svojih misli o nekaterih težkih temah.

Dolina senc

Gospod je moj pastir, ne bom trpel pomanjkanja. Napravlja mi, da se zlekнем na zelenih pašnikih. Vódi me ob mirnih vodah. Mojo dušo obnavlja. Zaradi svojega imena me vódi po stezah pravičnosti. Da, čeprav hodim skozi dolino smrtne sence, se ne

bom bal nobenega zla, kajti ti si z menoj; tvoja šiba in tvoja palica me tolažita. Pred menoj pripravljaj mizo, v prisotnosti mojih sovražnikov. Mojo glavo maziliš z oljem, moja čaša prekipeva. Zagotovo me bosta dobrota in usmiljenje spremljali vse dni mojega življenja, in v Gospodovi hiši bom prebival na veke (Psalm 23,1–6).

To sem ponovno želel deliti z vami, ker je Psalm 23 tako čudovit odlomek, da me je Gospod prosil, naj se ga spomnim in ga recitiram z njim. V njem je toliko stvari, s katerimi sem se v tistem trenutku lahko poistovetil, zagotovo več kakor kadar koli prej v mojem življenju, še posebno v tretji vrstici, kjer Gospod obljublja, da bo obnovil mojo dušo – to sem potreboval malo pozneje, ko sem okrevail v bolnišnici. A vrstica, na katero bi vas rad opozoril, je četrta, kjer David piše: »čeprav hodim skozi dolino smrtne sence, se ne bom bal nobenega zla, kajti ti si z menoj«. Takrat tega nisem razumel, a zdaj ugotavljam, da sem doživljal prav to – dolino smrtne sence. Verjamem, da me je Gospod peljal skozi to dolino, da bi me pripeljal k sebi v to čudovito belo stavbo z ogromnimi belimi stebri. Jezus mi je pokazal, kakšna je dolina smrtne sence oziroma pekel brez njega! Verjemite mi, tja ne bi hoteli iti. Ko spoznate globino bolečine in trpljenja, ki ju tam doživljajo, ne bi hoteli, da bi šel tja za celo večnost niti vaš najhujši sovražnik – ne, nihče. Najverjetneje sem videl in doživel le majhen del pekla. V zadnjih dvajsetih letih sem bral o drugih, ki pravijo, da so doživeli pekel ali imeli sanje ali vizije pekla. To, kar so videli, je bilo bolj grozno od moje izkušnje, ki me je silno prestrašila. Kaj, če obstajajo še bolj grozljiva mesta kazni za še bolj grozljive grešnike, kakor sem jih doživel jaz pri petnajstih letih – kakor so pričali ti drugi ljudje? Čeprav odgovora na to vprašanje ne poznam, lahko rečem le: »Gospod, usmili se nas vseh.«

Oče je poslal svojega Sina, da bi plačal najvišjo ceno svojega življenja in prostovoljno prelil svojo kri, da pokrije naše grehe. Vse, kar moramo storiti, je klicati njegovo ime in ponižno sprejeti njegovo odpuščanje, kakor pravi Sveto pismo v Pismu

Rimljanom 10,13: »Vsak, kdor kliče Gospodovo ime, bo rešen.« Nato bo Gospod za vedno spremenil naše življenje, postavil naša stopala na svojo pot in nam zagotovil nebesa kot večni dom. Kakšen dogovor! Kako lahko vi ali kdor koli drug zavrne tako neverjetno ponudbo odrešenja? To je brezplačen dar, na voljo vsem. Veste, nekaj časa sem to počel tudi sam in verjetno poznate še druge, ki niso sprejeli Božjega odpuščanja. Molite zanje, da bi spoznali Jezusa kot osebnega Odrešenika in ne bi imeli le znanja o Bogu.

Kaj pa dvorni norec?

Ko sem delil svoje pričevanje o dvornem norcu, so se vedno pojavila vprašanja. Imam en odgovor, ki bi verjetno pokril večino vprašanj ljudi o liku dvornega norca iz zgodbe o moji skorajšnji smrti ali zunajtelesni izkušnji, ko sem padel v temo: »Ne vem zagotovo.« Morda bi ga morali obravnavati s simboličnega vidika na podlagi zgodovinskih informacij, zapisanih v številnih referenčnih knjigah. Če ga opredelim kot dvornega norca, lahko z njim povežem nekaj značilnosti iz teh knjig.

Zgodovinski podatki o dvornem norcu

Kralj je sprejemal vse odločitve in zakone, ljudje pa so jih morali spoštovati, ne glede na to, ali so bili to preprosti časi blaginje in miru ali zapleteni časi revščine in vojne. Konec koncev je vladal kralj. Upajmo, da je svoje svetovalce izbral modro. Kralj je bil odvisen od njih, njihove objektivnosti in iskrenosti, vendar so pogosto imeli skrite motive, ki so izkrivljali njihovo presojo. Seveda je bil vsak kralj, bodisi naroda, regije bodisi mesta, v kakem obdobju pod velikim stresom zaradi vladanja svojemu kraljestvu – in tu so na prizorišče stopili dvorni norci.

Videz in večine dvornega norca

Na splošno si dvorni norci nadenejo neobičajna oblačila, ki so že zaradi samega videza zabavna ali nenavadna. Da bi

pritegnili pozornost, so pogosto nosili živo obarvana oblačila – zelena, oranžna, rdeča in modra, v žafranovih tonih. Podobni dodatki, ki pritegnejo pozornost, so zvončki, nazobčani ovratniki in koničaste tribarvne kape. Obraze so lahko poslikali tako, da so izražali določena čustva, bodisi žalost, veselje ali prestrašenost itd. Obrazne poteze, kot so nos, oči, usta in ušesa, so poudarili z gledališkim ličenjem ali povečavo. Večina dvornih norcev je premogla več zabavnih spretnosti, ki so vključevale žongliranje, pripovedovanje zgodb, lutkarstvo, čarovništvo in delo z živalmi. Resnični mojstri pa so svoje znanje lahko razširili na hojo po vrvi, požiranje ognja, zvijače ali akrobatiko. Peli so, plesali, izvajali pantonimo – kar koli je bilo v danem trenutku potrebno. Dvorni norec ni bil le vaški idiot, čeprav se je tako obnašal. Moral je biti hitrega uma in pripravljen nastopati po kaprici svojega kralja.

Vloga dvornega norca

Večino časa je dvorni norec zabaval kralja in njegov dvor. Če je bil dober, je v kraljevo zadovoljstvo lahko občasno nastopal tudi za gostujoče visoke predstavnike. Pomembno: dvorni norci so bili člani osebja na kraljevem dvoru, ki so bili s svojim humorjem in edinstveno perspektivo pogosto pobudniki družbenih sprememb. Edini način, kako je to delovalo, je bil, da so se lahko svobodno norčevali iz skoraj vsakogar ali česar koli brez strahu pred kaznijo. Imeli so svoboščine, ki jih v kraljestvu ni mogel pridobiti nihče drug.

Oče

Verjamem, da je bila očetova vloga v tem delu moje zgodbe bolj simbolična kakor dobesedna. Moj oče bi resnično ravnal pogumno in dal življenje za katerega koli člana družine – tako velika je bila njegova ljubezen do nas. Bil je človek, ki je redko izgovoril kako čustveno besedo in težko mu je bilo izraziti resnična čustva svojega srca. Živel je v času čustvene

zasebnosti, ko večina javnega izkazovanja naklonjenosti ni bila sprejemljiva. Njegova generacija in skandinavsko ozadje sta globoka čustva v večini primerov poskušala ohraniti kot zasebna. Toda njegova ljubezen do nas ni nikoli pojenjala. Izražala se je bolj v njegovih dejanjih kakor v besedah, kot je bilo prikazano tukaj in tudi v zemeljskem življenju. Verjamem, da je Bog vedel, da se v tej kritični situaciji lahko poistovetim s podobo samožrtvovanja svojega zemeljskega očeta. Prišel mi je na pomoč in premagal sovražnika ali vsaj začasno motnjo, ki jo je povzročil dvorni norec. To je neposreden odraz tega, kdo je naš Bog in kaj je storil za nas.

Jezus

Medtem ko se je dogajala ta motnja in je bila naša pozornost usmerjena na dvornega norca, je Jezus potrpežljivo čakal na naš odziv. Ni bil zaskrbljen ali vznemirjen, ampak v popolnem miru, saj je od začetka poznal konec. Kakšen je naš odziv, ko se soočimo z motnjo ali videzom moči, ki naj bi se ga bali? To je dobra ponazoritev za naše vsakdanje življenje, ko živimo na zemlji. Hudičeve taktike nas ne bi smele odvracati od pozornosti ali nas vznemirjati. Hudič se le prikazuje kot rjoveči lev, ki hodi naokoli in poskuša prevarati tiste, ki ne poznajo njegovega poraza (1 Pt 5,8). Mnogi, ki prebivajo v strahu, ostajajo ujeti, živijo v ujetništvu in so ujeti v hudičevo predstavo. Jezus bi lahko odstranil tega dvornega norca s preprostim zamahom roke ali z eno samo besedo: »Pojdi.« Namesto tega se je odločil, da bo opazoval naš odziv in čakal, da prevzamemo oblast, ki nam jo je dal, da bi premagali sovražnika. To je tako svetopisemsko načelo, na katerem moramo stati tudi danes.

Povzetek

Dvorni norec je bil motnja, ki je v toku dogodkov odvracala pozornost. Verjetno je simboliziral hudiča ali vsaj enega od njegovih »podrejenih«. Njegov cilj je bil odvrniti pozornost ter

vnesti strah in zmedo v srca ljudi. Poskušal se je povzpeti na višjo raven avtoritete in moči, a je nikoli ne more doseči. To je podobno Luciferjevemu napuhu, ko je svoj prestol poskušal povzdigniti nad Božjega, a se je končalo z istim izidom – porazom in zavrnitvijo. Razkrila se je resnica, da je poraženec in da je njegova moč napihnjena, lažna fasada, ki je v primerjavi z našim Bogom videti smešna.

Velika bela stavba oziroma cerkev

V tednih po okrevanju sem pogosto mislil na veliko belo stavbo. Če je bila to sveta hiša ali cerkev, kje so bile klopi? Kje so bile oltarne ograje, piščali za orgle, klavir, sedeži za zbor, visok podij in izdelan oltar z zlatimi svečniki, krožniki, kipi Kristusa in drugimi lepimi okraski? Pri petnajstih letih sem o notranjosti cerkve vedel samo to. Za mnoge med vami, ki ste morda že navajeni bolj neformalnega cerkvenega obreda, je ta razlika morda nepomembna, vendar menim, da mi je Gospod predstavil nov slog ali vrsto »cerkve«, v katero bom v prihodnosti vključen. Nekaj, kar se po okolju, videzu in občutku razlikuje od tega, kar sem bil vajen doživljati. Ko smo bili zunaj, sem občudoval lepoto in velik mir te stavbe. Potem ko so me šokirala vrata, ki so se samodejno odpirala in zapirala, sem ob vstopu verjetno pričakoval malo več formalnosti!

Ko je gospa odplesala, potem ko sem ji povedal Božje razodetje, je bila moja prva iskrena misel: »Kakšna nora gospa!« Pozneje v življenju sem se spomnil na Mirjam, ki je plesala, vzklikala in igrala na tamburico, ko so Izraelci prečkali morje in je bil Egipt poražen. Mislim, da je dobro plesati Gospodu! Veste, ko bodo vse vaše molitve uslišane, boste tudi vi tako veseli ali pa bi vsaj morali biti!

Z Jezusom je bilo tako udobno in prijetno. Vendar si med odraščanjem nisem predstavljal, kako je biti z Bogom. Slišal sem nekatere ljudi govoriti stvari, zaradi katerih se je zdelo, kakor da se Bog drži stran od nas ali da je skopuški in nas ne želi blagosloviti,

če ga ne prosimo. Včasih so rekli, da je bolezen orodje, ki ga Bog uporablja, da nas nečesa nauči. Gotovo se lahko vsi učimo iz svojih izkušenj in napak, vendar se mi ni zdelo prav reči, da je Bog povzročil, da ljudje zbolijo. To me je notranje prizemljilo. Ko sem se na novo rodil, sem raziskal in ugotovil, da Sveto pismo pravi, da je Sveti Duh učitelj Cerkve, ne pa bolezen. Bolezen je nastala s hudičem in grehom v rajskem vrtu – ni bila poslana od Boga! Prav tako sem v Jn 10,10 prebral, da hudič ›ne prihaja, razen da krade in da ubija ter da uničuje. Jaz sem prišel, da bi lahko imeli življenje in da bi ga lahko imeli bolj obilno.‹ Če tudi vaše Sveto pismo pravi enako, bi morala oba prenehati obtoževati Boga za to, kar nam Sveto pismo jasno pove, da je hudičevo delo! V zvezi z ozdravitvijo nisem v Svetem pismu našel nikogar, niti ene same osebe, ki bi k Jezusu prišla po ozdravitev in ne bi bila ozdravljena. Ali jo najdete vi? Jezus je dejal, da je delal samo to, kar je videl, da dela Oče, govoril samo to, kar je slišal govoriti Očeta, in je popolnoma izpolnil Očetovo voljo (Jn 5,19.30).

Vprašanje in odgovor

Kaj se je zgodilo, ko sem vprašal o svojem življenju in mi je odgovoril vrtinčasti veter? Zaključek: postavil sem vprašanje in dobil odgovor. Toda zakaj sem ga zastavil na tak način? Kaj sem mislil z vprašanjem: »Ali bom živel?« Kot duhovno bitje bomo vsi večno živeli, le da ne v istem telesu ali na istem mestu kakor zdaj. Odkar sem po odrešenju, leta 1975, preučeval Sveto pismo, sem ugotovil, da se naše življenje ali obstoj začne ob spočetju. Takrat nam Bog vdihne svojega Duha. Vse od takrat smo duhovno bitje, ki živi v človeškem telesu. Nekdo je to opredelil takole: ›Smo duh, imamo dušo, ki je um, volja in čustva, in živimo v telesu.‹ Pavel to pojasnjuje v 1 Tes 5,23: »Zdaj pa naj vas sam Bog miru popolnoma posveti in naj se ob prihodu našega Gospoda Jezusa Kristusa ves vaš duh, duša in telo ohranijo brezmadežni.« V grških spisih Nove zaveze se *pneuma* v slovenščino prevaja kot duh, *psyche* kot duša, *soma* pa kot telo. Vsi lahko razumemo obstoj telesa, vendar so večino

ljudi učili, da sta duh in duša isto. Nova zaveza in zlasti Pavel nam dajeta več razodetja kakor Stara zaveza ter celoviteje pojasnjujeta, kdo smo. To je obsežna tema, ki jo podrobneje razlagam v svojem učnem priročniku z naslovom **Osvobajanje ujetnikov**. Kakor koli že, moja miselnost v tistem času se je morala glasiti: ›Ali bom še naprej živel na zemlji?‹

Vsa ta leta sem se pogosto spraševal: Ali mi Gospod ne bi mogel dati preprostega odgovora? Zakaj je bilo potrebno, da je prišel ›vrtinčasti veter‹ in dramatično premaknil prah krede v besedo ›DA‹ in potem odšel? Je bilo to res potrebno? V duhovnem svetu je moralo biti nekaj pomembnega, kar mi je ušlo. Opravil sem preprosto iskanje za vrtinčasti veter in odkril, da je Gospod iz vrtinčastega vetra govoril Jobu, da je bil prerok Elija v vrtinčastem vetru in vozu vzet v nebesa in da je bil vrtinčasti veter po tem večinoma omenjan kot nevihta. Domnevam, da je bil tudi simbol Svetega Duha. Vrtinčasti veter, ki sem ga doživel, ni ›govorik, ampak mi je prinesel posebno besedo.

Ne verjamem, da Gospod kar koli stori brez namena. To je bila njegova ›predstava‹, če lahko tako rečem. Samo opazoval sem, kako se vse to dogaja. Takrat ko sem bil z Jezusom, sem najbrž imel možnost izbire. Verjetno bi mu lahko rekel ›NE‹, ko me je prosil, naj recitiram Psalm 23, naj vstopim v belo cerkev, naj služim ljudem ali pozneje iz cerkve. Toda zame ni bilo nikoli možnosti, da bi rekel ne. Moje srce, pravzaprav moj duh, je vedno želel biti z Njim in ubogati vsako njegovo prošnjo.

Celo izkušnja delčka pekla je imela namen, da se v moji duši in duhu vžge skrajna agonija večnosti brez Boga. In služiti ljudem v moči Svetega Duha, z neposrednim delovanjem, je bilo ravnovesje, ki je potrdilo Njegove darove zame. Zdaj ko bolje razumem, kaj se je zgodilo, sta ta dva vidika moje izkušnje bližnje smrti močno oblikovala moje življenje in služenje. Verjamem, da mi je Bog dovolil videti in doživeti vse te stvari z namenom, ki presega tisto, kar sem si takrat lahko predstavljal.

11. poglavje

NEKAJ POUČNIH LEKCIJ

Pogovor z Bogom

Kmalu potem ko sem sprejel Jezusa kot svojega Gospoda in Odrešenika, sem nekega dne v cerkveni nedeljski šoli za starejše slišal sestrično Doreen reči nekaj, kar je res vzbudilo mojo radovednost. Morda to ni bilo globoko razodetje, vendar me je zadelo naravnost v moje duhovne oči, ker se ne spomnim, da bi kaj takega že kdaj slišal. Rekla je: »Ko sem nekoč molila, mi je Gospod spregovoril in rekel: ...« Žal mi je, ampak sploh se ne spomnim, kaj nam je povedala, da ji je rekel, ker sem bil tako zelo presenečen nad tem, da je Bog dejansko spregovoril z njo! V moji lastni otroški izkušnji odrešitve nisem vedel, da je mogoče SLIŠATI njegov glas. Mnogokrat sem v Bibliji bral o ljudeh, ki so slišali Božji glas, vendar sem domneval, da je bilo to namenjeno njim, ne pa za nas danes! Saj kdo pa danes sploh sliši Boga? Z mojim omejenim duhovnim znanjem in izkušnjami v 70. letih nisem slišal, da bi to izreklo veliko pridigarjev.

Zato sem se podal na iskanje. Nisem vedel, kaj bom našel. Nisem vedel, da bo tako majhen popravek v mojem razmišljanju drastično spremenil moje življenje, vendar se je to zgodilo! Z določenim ciljem sem začel brati Mateja, Marka, Luka, Janeza in Pisma: ugotoviti, ali kaj omenjajo, da slišimo Božji glas. Veste, kako včasih beremo in popolnoma preskočimo nekatere stvari in jih spregledamo. In ko preberemo to pozneje, se nam neke besede tisti trenutek poudarijo in jih opazimo in razumemo ter pomislimo: »Le kako sem to med vsakim prejšnjim branjem lahko spregledal? Uganite, kaj sem našel. V 10. poglavju Janeza

beremo, kako Jezus uči učence o Pastirju, o sebi in ovcah. Pravi: » ... kdor vstopa pri vratih, je pastir ovc. Njemu vratar odpira *in ovce slišijo njegov glas* in svoje lastne ovce kliče po imenu in jih vódi ven. In ko svoje lastne ovce poganja naprej, gre pred njimi in ovce mu sledijo, *kajti njegov glas poznajo*.« Uf. To mi je dalo misliti in misel ni bila prijetna. Nisem poznal njegovega glasu. Logično vprašanje, ki sledi, je: »Ali sem bil ena izmed njegovih ovc?«

Prvi dve leti sem obiskoval univerzo Augustana v Sioux Fallsu v Južni Dakoti. Študiral sem matematiko – napredno algebro, infinitezimalni račun, analitično geometrijo itd. Bil sem dobesedni, analitični mislec, si lahko predstavljate. $2 + 2 = 4$. Če mi torej rečete: »*moje ovce slišijo moj glas*«, jaz pa tvojega glasu ne slišim, potem sklepam: »Nisem ena od tvojih ovc.« To me je nekaj časa skrbelo, vendar sem vedel, da sem sprejel Jezusa in da sem ena od njegovih ovc. Torej bi *moral* slišati njegov glas! Kaj naj storim? Začel sem ga iskati. Iz Svetega pisma sem vedel, da bom našel Boga, če ga bom iskal z vsem srcem. To je ena od njegovih obljub, namenjena nam (Jer 29,13).

Moja formula

Odločil sem se, da bom Boga iskal, zato da bi slišal njegov glas. Takrat sem vsak dan vstajal ob 6. uri zjutraj, da sem se lotil dela. Zdaj sem se odločil, da bom vstajal ob 5. uri zjutraj, zato da bom trideset minut bral Sveto pismo in potem trideset minut molil. Branje njegove besede je moje misli in razmišljanja potegnilo v pravo smer. Če v tem času nisem razumel pomena kake vrstice, sem prosil Gospoda, naj mi jo razloži. Vendar takrat nisem prejel odgovora z njegovim glasom, kakor sem si želel.

Branje je bilo lažji del. Naslednjih trideset minut se je pokazalo kot najtežjih. V tistem času je bila moja predstava o molitvi, da Gospodu povem vse svoje želje, potrebe in hrepenenja, da bi mi jih izpolnil. Nato sem molil za druge. Ko moliš vsak dan 30 minut, lahko pokriješ veliko stvari! Ne želite si moliti spet in spet za iste stvari, ker bi to postalo preveč dolgočasno! Zato sem molil za vso

našo družino, prijatelje, cerkev in še več. A še vedno nisem ničesar slišal. Torej kaj sem delal narobe? Potem sem spoznal nekaj: ko z nekom komuniciraš, ne smeš govoriti samo ti. Uf, kakšno odkritje! Morda je bilo enako, ko sem molil ali govoril z Bogom?

Učenje poslušanja

Ko sem prišel do tega spoznanja, sem spremenil svoj pristop in način molitve. Najprej sem izrazil svoje prošnje in zastavil vprašanja, potem pa sem molčal in poslušal, da bi dobil odgovor. Še vedno nisem ničesar slišal, zato so moje misli začele tavati k vsem stvarem, ki sem jih moral opraviti tisti dan. Med molitvijo sem v mislih začel sestavljati sezname opravil. To je bilo zame najtežje področje molitve. Moral sem nadzorovati svoje misli in jih osredotočiti na poslušanje Njegovega glasu. Med branjem Svetega pisma sem naletel na Filipljanom 4,8, kjer nam je rečeno, naj razmišljamo o tem: »katere koli stvari so resnične ... iskrene ... pravične ... čiste ... « Piše: »Mislite na te stvari.« Na »koga« se ta vrstica nanaša? NATE. Ti misli na te stvari. To je torej ukaz. Ukazano nam je, da nadzorujemo svoje misli – in to vključuje tudi molitev in poslušanje njegovih odgovorov! Zdaj sem mislil, da sem se premaknil bliže k rešitvi. Očitno je bilo to bojišče.

Preobrat

Po dveh ali treh tednih učenja, kako nadzorovati svoje misli, da bi ostal osredotočen na Gospoda, sem bil še vedno razočaran, ker ga nisem slišal. Vstajanje ob 5. uri zjutraj brez vidnih rezultatov se mi je zdelo izguba časa! Na tako zgodnje vstajanje sem začela gledati kakor na »veliko žrtev«, ki je na videz prinesla zelo malo. Postal sem nekoliko razdražen. Končno sem nekega jutra iz frustracije izbruhnil: »Jezus, mislim, da boš moral kar zakričati name, ker te ne slišim!« Upam, da sem to storil spoštljivo. Nisem slišal groma niti videl bliska. Toda potem sem ga slišal reči, tiho, skoraj kot šepet: »Ni mi treba kričati. Stojim tik ob tebi in živim v tebi!« OH, MOJ BOG! Uf. Pravkar sem ga slišal, kako mi govori! Stal je tik ob meni in živel v meni! Seveda

mu ni treba kričati. Ključ je bil torej, da sem v svojem umu in duhu postal dovolj tih, da sem lahko slišal njegov šepet.

Ko misli vstopijo v naš um, moramo vedeti, ali so to naše misli, Božje misli ali hudičeve misli. Znanje, katera oseba govori, se imenuje razpoznavanje. Vse od takrat sta se moje duhovno življenje in hoja z Gospodom drastično spremenila na bolje. Jaz sem govoril, on pa mi je odgovarjal. Včasih ko sem bil nekaj časa tiho, je pogovor začel on. To je bila zame čudovita nova razsežnost, ki mi je prinesla tudi vedno večjo zrelost. Tako sem hrepenel po bližini in neposrednem občestvu, ki sem ga doživel z Njim, ko sva skupaj stala na tistem odru, ko sem bil star petnajst let, med mojo izkušnjo smrti (ali kakor koli že želite to imenovati)! Takrat je bila takojšnja komunikacija fantastična in je nekaj, v čemer se vsi lahko trudimo, da bomo vedno boljši, medtem ko smo tukaj na zemlji v naših človeških telesih.

Hoja z Bogom

Tudi potem ko sva bila z ženo ponovno rojena, sva se prilagajala v svojem, na novo odkitem, življenjskem slogu. Od časa do časa sva delala tudi napake. Nihče od nas ni popoln. Življenje je preizkus tega, kdo si in v kaj verjameš. Včasih preizkus opraviš, včasih pa Bog dopusti, da nekaj poskušaš znova in znova, dokler ti ne uspe! Vsak dan se učim več. Upam, da vsak dan rastem in zorim v Njegovo podobo in značaj.

Verjamem, da je ključni dejavnik v naših življenjih tale: Ali smo se naučili ljubiti? Mislim resnično ljubiti, tako kakor ljubi Bog? V življenju se zdi, da je zelo enostavno biti kritičen ali soditi druge ljudi. Nagnjeni smo k temu, da druge sodimo po njihovih dejanjih, sebe pa po naših namerah.

Zato če smo nameravali storiti, kar je prav, potem je to v redu, ne glede na to, ali smo tisto dejansko storili ali ne. Po drugi strani pa se zdi, da kadar se v svojih dejanjih zmotimo, hitro najdemo razloge in celo izgovore, zakaj smo tako ravnali, da bi se opravičili. Kadar smo užaljeni, drugim običajno ne ponudimo enake mere razumevanja.

Kaj pa, ko se v življenju srečujemo s težkimi časi? Bilo je obdobje, ko so Izraelci štirideset let taveli po puščavi. Preživeli so preizkušnje, težave, zmage, poraze in včasih celo smrt. Tisti, ki so ostali do konca potovanja, so bolje razumeli, kar je bilo v njihovih srcih. In sicer ne zaradi tega, ker bi Bog razodeval, kar je bilo v njihovih srcih: poslušnost ali neposlušnost. On je to že vedel.

To je bilo zaradi njihovega osebnega razodetja. Menim, da se s tem vsi lahko poistovetimo. Morda mislimo, da so naša srca tako dobra, prijazna in čista, potem pa se nam nekaj zgodi in »gospod Umazanec« pride na dan in nas opozori, da naša srca niso polna samo dobrih stvari, ampak da obstajajo tudi nekatere brezbožne »stvari«, ki se jih moramo znebiti ter jih nadomestiti z Njegovimi lastnostmi in pogledi.

5. Mojzesova knjiga 8,2: »Spominjal se boš celotne poti, po kateri te je Gospod, tvoj Bog, teh štirideset let vodil po divjini, da te poniža in te preizkusi, da spozna, kaj je bilo v tvojem srcu, bodisi se boš držal njegovih zapovedi bodisi ne.«

Preizkušnje v našem življenju danes delujejo enako. Star pregovor pravi: kristjani so kakor čaj; njihovega pravega okusa ne spoznaš, dokler ne pridejo v vročo vodo! Mislim, da je to zelo res. Vsi lahko pokažejo veselo lice, ko gre vse dobro, toda počakajte, da se razmere spremenijo in pridejo težave. Kako se obnašamo ali odzovemo, ko stvari ne gredo po naših željah? Naše ravni potrpežljivosti, ljubezni in veselja so zagotovo od časa do časa na preizkušnji. In ali prestanemo preizkušnjo? Bog opazuje naša dejanja in verjamem, da nam preizkušnjo milostno dovoli »ponoviti«, če nam prvič spodleti. In tako gre naprej, dokler te ali one preizkušnje ne prestanemo. Ali je morda to razlog, da se nekateri izmed nas vedno znova znajdemo v istih ali podobnih položajih? Ali nas Gospod vrača k preizkušnji našega značaja ali duhovnosti, dokler je ne prestanemo? Mislim, da se temu reče duhovna rast in zrelost. Preskočimo ponavljanje in vse naredimo pravilno že prvič, bomo storili tako?

12. poglavje

BAHANJE S SVETIM DUHOM

V teh letih je naša družina veliko potovala, služila v 13 tujih državah in opravila več kot 30 potovanj služenja, kakor je Gospod odpiral vrata. Bog nas je blagoslovil, da smo dobesedno videli, kako je njegova roka rešila, ozdravila in osvobodila več deset tisoč ljudi. V tem poglavju bi rad delil samo nekaj pričevanj o tem, kar nam je Gospod dovolil videti na lastne oči, ko smo služili njegovemu ljudstvu.

Pričevanja o čudežih

Videli smo, kako se slepe oči odpirajo, gluha ušesa slišijo, nemi govorijo ter kako izginjajo raki in ciste! Vidni, štrleči tumorji so se pred našimi očmi dematerializirali in izginili; ljudje, ki so potrebovali očala in slušne aparate, so nenadoma ugotovili, da jih ne potrebujejo več; številni ljudje so bili osvobojeni svojih invalidskih vozičkov, ozdravljeni in ponovno sposobni hoditi. Neka ženska ni hodila že petnajst let, druga pa po osmih letih negibnosti! Demonizirani ljudje so padli na tla in njihova telesa so se začela nenadzorovano tresti in krčevito drgetati, a so čez nekaj trenutkov vstali, rešeni in osvobojeni s krvjo Jezusa Kristusa. Dojenček iz Braziliije in še en deček iz Denverja, ki sta imela luknjo v srcu, sta bila čudežno ozdravljena z zdravnikovo potrditvijo! Neka ženska, ki je trpela zaradi neprekinjene krvavitve, je bila v molitveni vrsti takoj ozdravljena. Mnogi ljudje, odvisni od uličnih drog in drog na recept, so bili osvobojeni, zlomljene kosti so bile takoj zaceljene, ljudje z bolečinami pa so večkrat poročali, da so te izginile.

Večkrat so nam ljudje povedali svoje posebne molitvene potrebe, vendar nam je Sveti Duh dal besedo vednosti o njihovi

slabosti. V 1 Kor 12 je to pojasnjeno in On mi pove o ljudeh, ki jih še nikoli nisem videl. To je zelo podobno temu, kar se mi je zgodilo, ko smo služili ljudem in mi je Jezus, ko sem bil star petnajst let, na uho zašepetal, kakšni so njihovi problemi, in odgovore na njihove probleme. Včasih pridejo ljudje po pomoč na enem področju svojega življenja, Sveti Duh pa mi zašepeta, naj molim za drugo področje, ki je pomembnejše. Gospod mi lahko da besede, fraze, čase, datume, imena, videoposnetke ali slike, ki potrjujejo ali opozarjajo na nekaj v življenju te osebe. Pogosto mi je prikazano nekaj, kar lahko opišem le kot videoposnetek o življenju, družini, služenju ali poklicu te osebe. Povem jim, kar vidim, kar jim služi in jim daje razodetje o preteklih, sedanjih ali prihodnjih dogodkih.

Popolna jasnost Svetega Duha

Večinoma kadar vidim nekaj takšnega in to delim, vprašam osebo, ki ji služim: »Se strinjaš s tem, kar pravim? Je to res?« Njihovi odgovori so vedno: »Da« ali »Vse je res« ali »Točno tako je, kakor si rekel«. Včasih, ko delim, kar se bo morda zgodilo v prihodnosti, jim rečem, naj počakajo na Gospoda in naj jih Sveti Duh vodi s svojim mirom. Pogosto sem presenečen nad jasnostjo, ki jo daje Sveti Duh, in načinom, kako mi daje razodetje, ki jim bo pomagalo pri njihovih težavah. Zlasti ko jim povem nekaj, česar nihče drug ne ve, so prepričani, da jim skozme govori Gospod. Zdaj so prepričani, da Gospod pozna njih in njihove težave, ter so polni vere in zaupanja, da bodo prejeli odgovore na svoje molitve.

Kadar je mogoče, prosimo posrednike, da že tedne vnaprej molijo za vsako srečanje in prosijo Gospoda, naj se pokaže s svojo prisotnostjo in močjo, kakor je to storil v Marku 16,17–20. Prosimo za odrešenja, ozdravljenja, osvobojenja, znamenja in čudeže, ki potrjujejo Njegovo besedo. S tem v mislih moramo poznati vodstvo Svetega Duha, da se lahko prilagodimo, če srečanja potekajo drugače, kakor smo prvotno načrtovali. Včasih nas vodi, da rečemo in storimo stvari, ki jih še nikoli prej nismo. Zelo redko

služimo dvema osebama na popolnoma enak način, zato moramo biti vsi občutljivi, da lahko slišimo, kako Gospod želi, da služimo.

Na večini srečanj smo videli, kako se Gospod razodeva tudi na otipljive načine, tako da ljudje brez vsakega dvoma vedo, da je prisoten. Njegovo maziljenje je včasih tako močno, da med molitvijo telesno čutijo ogenj, vročino, mravljince in kurjo polt Njegove prisotnosti na rokah.

Po mojih izkušnjah čutim mravljince na vrhu glave, rokah in včasih po vsem telesu, ko Njegova moč teče skozi mene k obravnavani osebi. Zame je to potrditev, da sem na pravi poti in da On odobrava, kar delamo.

Včasih lahko oseba, za katero molimo, tudi sama čuti to otipljivo prisotnost. Če je prvič, da jim služimo na ta preroški način, me lahko vprašajo: »Kaj je to?« Vprašam jih, kaj čutijo ali zaznavajo, in večinoma je to toplota ali mravljinca. Včasih se na njihovih rokah pojavi olje, še posebno če potrebujejo ozdravljenje. Ljudem pogosto povem o Apostolskih delih, drugo poglavje, ki opisujejo dogodke na dan binkošti, ko je ogenj prišel na sto dvajset molivcev v zgornji sobi v Jeruzalemu. Čutili so tudi močan veter, ki je pihal skozi sobo. Obe stvari sta se na naših srečanjih zgodili večkrat.

Ne vem zakaj, ampak vsi ljudje niso ozdravljeni ali osvobojeni. Ne bom se pretvarjal, da razumem zakaj ne, vendar sem hvaležen, da jih je večina ozdravljena. Živimo v kulturi »to hočem videti zdaj« in takšno razmišljanje lahko vpliva na naše služenje. Priznam, da utegne biti včasih frustrirajoče, ko ni videti, da Bog takoj ukrepa, je pa tako nagrajujoče in izpolnjujoče, kadar so ljudje takoj rešeni, ozdravljeni in osvobojeni. Ne bi hotel početi ničesar drugega! Nič ni tako izpolnjujoče kakor videti, kako Gospodova roka služi ljudem. In Bog želi služiti drugim tudi skozi vas!

Želim deliti še nekaj pričevanj o tem, kar je Gospod storil, ne da bi s tem želel pritegniti pozornost na naše služenje ali nase, ampak samo, da bi vso čast in slavo dal Gospodu za to, kar je

storil! Čeprav morda niste seznanjeni z nekaterimi izrazi ali ne razumete nekaterih stvari, ki so se zgodile med temi čudežnimi dogodki, se spomnite, da Sveto pismo v Luku 1,37 pravi: »Kajti z Bogom nič ne bo nemogoče.«

Čudeži v Združenih Državah Amerike

Denver, Kolorado

Gospa z rakom – rak je izginil!

Leta 2000 smo ustanovili cerkev z imenom: Fire and Glory (Ogenj in slava). Sprva smo se sestajali v nedeljo zjutraj, pozneje pa v nedeljo zvečer v cerkveni stavbi His Beloved Family Church, ki jo vodita Steve in Mary Lindow.

Na enem od naših nedeljskih večernih srečanj je ženska prišla naprej, da bi molili zanjo, in povedala nam je, da je receptorka v zdravniški ordinaciji v bližnjem mestu. Več kot dve leti sta ona in njen zdravnik opazovala napredovanje majhnega tumorja, ki je bil rakav. Odločila sta se, da bosta opazovala njegovo napredovanje z uporabo zdravil in drugimi poskusi izkoreninjenja bolezni. Po dveh letih in številnih mesečnih pregledih so ugotovili, da se je rak samo še razširil ter ji zdaj povzročal težave in bolečine v telesu. Njen zdravnik je končno določil datum operacije za odstranitev tumorja, saj zdravila niso delovala. O naših cerkvenih bogoslužjih je izvedela od prijateljice, ki je bila prav tako ozdravljena v cerkvi Fire and Glory, in se odločila, da pride k molitvi. Ko smo jo mazilili z oljem in nanjo položili roke, da bi molili, se je maziljenje začelo na mojem ramenu in se iz mojih rok razlilo na njen trebuh. Močno maziljenje se je spremenilo v vročino ter kakor ogenj prišlo nad mene in njo v takšni meri, da je bila malo prestrašena, ker ni vedela, kaj je ta »ogjenj«. Zagotovil sem ji, da je to Božja ozdravljajoča moč, ki se izliva vanjo in izžiga raka. Čeprav je bilo to zanjo nekaj novega, je sprejela in ostala mirna. Pozneje je čutila, da njen želodec močno pritiska na območje, kjer je bil rak. Z začudenjem me je pogledala in rekla: »Ni

bolečine!« Povedal sem ji, da verjamem, da jo je Bog ozdravil in da je brez raka! Naslednji teden se je vrnila in s potrditvijo svojega zdravnika pričevala, da je rak izginil!

Novica se je razširila in na ozdravitvena srečanja je prišla še ena ženska, ki je imela tri ciste na ženskih organih. Ponovno smo molili in z otipljivo prisotnostjo Božjega maziljenja molili zanjo, da bi ciste odmrle in izginile. Tudi ona se je vrnila s potrditvijo svojega zdravnika o popolnem ozdravljenju.

Ozdravljena kolena

Neki nedeljski večer mi je Gospod dal besedo vednosti, da ima nekdo bolečine v kolenih zaradi pretekle poškodbe in da že leta živi s tem stanjem. To sem delil z občestvom in prosil, naj ta oseba stopi naprej za molitev. Odzvali so se trije ljudje. Najprej, vedel sem, da je beseda vednosti namenjena posebej eni osebi, a ker so prišli trije, smo molili za vse. Iz navade sem se začel približevati steklenički z oljem, ki smo ga imeli za ta namen, in prosil Svetega Duha, naj mi pove, kaj naj storim. Rekel mi je, naj se ustavim v tem, kar sem storil, in sem poslušal Njegova nadaljnja navodila. Ne vedno, ampak običajno, ko molim za bolne, jih mazilim z oljem in jim polagam roke v skladu z Markom v 16. poglavju. Tokrat sem posebej slišal Svetega Duha reči: »Ustavi se, ne jemlji olja,« in še: »Samo spregovori nad boleznijo in ozdravljeni bodo.« Zato sem se ustavil, se obrnil k njim, iztegnil roko proti njim, pokazal na njihova kolena in rekel: »V imenu Jezusa Kristusa iz Nazareta, kolena, ozdravite se.« Takoj sem zaslišal tri poke, kakor bi nekdo tlesknil s prsti. Rekel sem ljudem: »Ali ste slišali to?« Vsi v radiju treh metrov od nas, vključno s tistimi, ki so prišli k molitvi, so slišali pok! Rekel sem tem trem, ki so prišli k molitvi, naj drug za drugim dvignejo kolena, da preverimo, ali je njihova bolečina izginila. Vsi so v osuplosti rekli DA! To je bil zagotovo UF-trenutek! Eden od njih je bil moški, po imenu Chuck, ki je takoj odšel na stopnice odra, pokleknil in se v molitvi zahvalil Gospodu za ozdravljenje! Nato je vstal, vesel stekel po hodniku in skozi glavna vrata iz cerkve! Pozneje, ko sem molil za več

ljudi, sem skozi steklena vrata videl, kako je najprej stekel na levo in nato skozi vrata na desno. To je naredil približno štirikrat! Pomislil sem, da je njegovo početje malce smešno, ampak morda se je tako zelo veselil svojega ozdravljenja. Pozneje mi je povedal, da je preizkušal svojo ozdravitev, ker mu je klečanje in tekanje vedno povzročalo bolečine! Zdaj je pričeval, da pri tem ni imel nobene bolečine več!! Slava Bogu!!

Ozdravljen hrbet

Na enem od naših preroških molitvenih srečanj je neki moški stopil naprej, da bi molili zanj. Ko sem začel moliti, me je Sveti Duh vodil, da sem položil roko na sredino njegovega hrbta, med lopatice in spodnji del hrbta. Ni povedal ničesar o tem, za kaj želi, da molim, vendar sem vedel, da ima težave s hrbtom. Molili smo, prišlo je maziljenje in moje roke so postale zelo vroče. Zdelo se je, da je bil zadovoljen z molitvami in vrnil se je na svoj sedež. Dva tedna pozneje je prišel pričevat na naslednje srečanje. Povedal je, da je bil pred leti poškodovan v nesreči, pri kateri so mu zdravniki odstranili iz hrbta dve vretenci. Izgubil je več kot 2,5 cm višine in še vedno imel stalne bolečine, ki jih zdravila niso mogla odpraviti. Povedal je, da je bil njegov urnik vsak dan določen s tem, koliko bolečin je mogel prenesti in koliko se je lahko gibal. Zdaj pa je povedal, da je jutro za tem, ko smo molili zanj, bolečina izginila! Ni vedel, kako se je to zgodilo, vendar se je njegovo življenje spremenilo in ga napolnilo z novim upanjem zaradi ozdravljajočega Božjega dotika!

Luknja v srcu mladega fanta je izginila!

Med enim od naših posebnih srečanj za ozdravljenje v Renovation Church, s pastorjem Bryanom Schwartzom, je na petek zvečer 12-letni deček prišel s svojo družino, da bi zanj molili. Povedali so mi, da je bil za ponedeljek načrtovan operativni poseg, vendar so se, ko so izvedeli za srečanja za ozdravljenje, odločili, da najprej pridejo sem. Njegova mama mi je povedala, da so zaradi sinovega stanja že nekaj let hodili k zdravniku, vendar se je vse le še slabšalo. Njihov sin je imel luknjo v srcu, zaradi česar je bil vedno utrujen, se redil in imel je

še mnoge druge resnejše simptome. Zdravniki so čakali, da bo telesno dozorel, zato da bi bile možnosti za uspeh operacije večje. Ta čas je prišel, saj se je njegovo stanje poslabšalo. Med molitvijo sem čakal na vodstvo Svetega Duha. Rekel mi je, naj fanta vprašam, ali je kdaj prosil Jezusa, naj vstopi v njegovo srce, in ali ga je sprejel kot Gospoda in Odrešenika. Rekel je »ne«. Ker sem vedel, da je to najpomembnejša odločitev v njegovem življenju, celo pomembnejša od tega, da bi bil ozdravljen, sem ga vprašal, ali je na svetu kaj, kar bi ga od tega odvrnilo. Rekel je »ne«, zato sem mu razložil, da se s to molitvijo ne govori samo z razumom, ampak s srcem, verujoč, da bo Jezus prišel, mu odpustil grehe in živel v njem. Razumel je in se strinjal. Potem sem mu rekel: Jezus bo zdaj, ko smo popravili in ozdravili tvoje duhovno srce, ozdravil tudi tvoje fizično srce! Zdelo se mi je, da je bil tega zelo vesel! Začel sem moliti in spet čakal na Svetega Duha, da prinese svoje ozdravitveno maziljenje za tega mladega fanta, ki ima pred seboj še vse življenje. Mislim, da je bilo to malce tako kakor pri meni, ko sem bil star petnajst let in nisem hotel umreti, ampak živeti!

Bog je tako zvest! Kmalu sta maziljenje in ogenj prišla na mojo roko, ki je bila zdaj na fantovem srcu. Vera v meni je eksplodirala, medtem ko sem molil. Prešla je tudi na fanta. Njegove oči so se razširile in zasvetile, zato sem vedel, da tudi on nekaj čuti. Kmalu so mu solze tekle po obrazu na majico. Njegova mama, ki je stala ob njem, je opazila spremembo na njem in prav tako začela jokati. Fant še ni čutil nobene razlike v svojem fizičnem srcu, vendar je bil prežet z Božjim mirom! Ko smo molitev že skoraj končali, mi je Sveti Duh rekel, naj njegovi mami odločno povem: »Preden boste v ponedeljek imeli operacijo, naj zdravnik naredi še zadnji rentgenski posnetek.« Rekel sem, naj to po potrebi celo zahteva. Rekla je, da bo.

Približno teden dni pozneje smo slišali njihovo pričevanje o tem, kar se je zgodilo! Ko so fanta pripravljali na operacijo, je njegova mama prosila kirurga, naj naredi še zadnji rentgenski posnetek. Kirurg je le nerad privolil. Čez nekaj časa, še preden

se je operacija začela, so poklicali mamó v ordinacijo. Povedali so ji za odločitev, da še počakajo z operacijo. Naj se fant vrne naslednji dan, takrat bodo operacijo opravili. V torek so se res vrnili. Medtem ko so čakali, da bodo njihovega sina odpeljali v operacijsko dvorano, jim je zdravnik ponovno sporočil, da operacijo odlagajo na četrtek, brez pojasnila. V četrtek je zdravnik prosil mamó, naj pride v njegovo pisarno, in ji tam povedal, da sina ne bodo operirali. Vprašala je, zakaj ne. Zdravnik je rekel: »Poglejte to,« in obrnil zaslon računalnika, da je bila vidna zadnja rentgenska slika. Rekel je: »Tega ne morem razložiti, ampak zdi se, da je luknja v njegovem srcu izginila! Ni je več!« Nato ji je pokazal dve brazgotini, ki sta se križali na mestu, kjer je bila prej odprtina. Brazgotini sta imeli obliko križa! Slava, aleluja! Mladi fant je bil popolnoma ozdravljen!

Gospa z neozdravljivo boleznijo spet zdrava

Poklicala nas je gospa iz Kalifornije, ki jo je zanimalo, kdaj bo naše naslednje srečanje za ozdravljenje. Odgovorili smo ji, da ni načrtovanega srečanja, in jo vprašali, kako je izvedela za srečanja, saj je bila iz Kalifornije. Povedala je, da je njena sestra na enega od naših srečanj pripeljala 12-letnega sina z luknjo v srcu in da je bil pravkar ozdravljen. Zdaj sem razumel. Povedala je še, da že nekaj časa obiskuje zdravnike, vendar ji ne morejo pomagati, ker so njeni problemi neozdravljivi. Obljubili smo ji, da jo pokličemo, ko bomo imeli naslednje srečanje za ozdravljenje.

Ona in njena družina so iz Kalifornije prileteli v Denver na srečanja za ozdravljenje. Bili smo navdušeni, da bo ozdravljena, vendar to tudi malo pritiska na vas, da »veste«, če razumete, kaj mislim. Moramo se naučiti, da je ozdravljenje od Gospoda in da moramo biti le zvesti in poslušni, moliti, kakor On želi, vse drugo pa je odvisno od Njega. Prav? Da. Pavel v Pismu Hebrejcem pravi, da ko vstopimo v vero, vstopimo v Njegov počitek! To je lahko reči, a včasih malo težje storiti. Kakor koli, gospa je prišla na srečanja in molili smo zanjo. Se spomnite, ko sem vam v enem od poglavij povedal, da včasih ljudje pridejo po ozdravljenje neke težave,

Gospod pa mi reče, naj se ukvarjam tudi z drugimi področji? Tu je šlo za popoln primer tega. Da, imela je veliko telesnih težav, vendar ta slabost ni bila osnovni problem oziroma vzrok njenih simptomov. Zaradi zasebnosti bom rekel, da so bili vzrok generacijski demonski napadi. Sveti Duh mi je dal besede vednosti o viru in osnovnem vzroku, zato smo tega zvezali, zlomili in izgnali iz nje in njene družine. Vsa njena bolečina je izginila! Odletela je domov, vesela svojega novega zdravega telesa in osvobodjena napadov sovražnika! Hvala ti, Jezus!

Preroška molitvena srečanja

Februarja 2000 smo v našem domu začeli s preroškimi molitvenimi srečanji. Kaj so to? No, to je nekakšna obrnjena cerkvena služba. Še vedno smo imeli kratek čas slavljenja, toda namesto pridige in kratkega časa za služenje je bila večina časa posvečena služenju, pridige pa sploh ni bilo. Po slavljenju sem delil nekaj besed o ozdravljenih in o tem, kar se je zgodilo na zadnjem srečanju, nato pa smo prešli v čas služenja. Bilo je čudovito. Gospod je bil tako zvest, da se je pokazal in prikazal svoje maziljenje in svojo prisotnost. Do junija se nas zbralo 50 do 60, tako da je bila naša hiša več kot polna! Takrat smo imeli hišo z dvema etažama, z večjo družinsko sobo v pritličju. V drugi etaži pa sta bili kuhinja in dnevna soba, v katero si lahko pogledal zaradi odprtega tlorisa. Ko je bila družinska soba polna, so ljudje sedeli v kuhinji in dnevni sobi in čakali, da pridejo na vrsto za molitev. Ljudem sem naročil, da gredo po tem, ko smo zanje molili in so se dvignili s tal, v druge sobe in naredijo prostor za tiste, ki so potrebovali molitev. Dvigniti se s tal, vprašate? Da, ko jih je zadela Gospodova moč, so skoraj vsi končali na tleh.

Med enim od teh srečanj konec junija je bila Gospodova prisotnost tako močna, da si vedel, da je med nami. Toliko ljudi je bilo ozdravljenih in tolikim smo služili, da je težko opisati vse, kar se je zgodilo. Na nekem srečanju je prišla po molitev gospa Victoria. Medtem ko smo molili zanjo, se je Gospodovo maziljenje okrepilo in opazil sem nekaj svetlečega na levi strani njenega obraza. Videti je bilo kakor zlate bleščice, zelo drobne.

Da bi se o tem prepričal, sem jo vprašal, ali ima na sebi kakšen zlat bleščeč make-up. Rekla je, da ta večer sploh ni naličena. Takrat sem spoznal, da je to eno od znamenj in čudežev, o katerih smo slišali, da se dogajajo na drugih srečanjih po ZDA. Bolj ko sem gledal, bolj se je intenzivnost krepila in bleščice so prekrile celotno levo stran njenega obraza. Čutil sem, da Gospod želi, da preneham moliti in pustim drugim videti čudež, ki ga je naredil v naši sredini in mu daje slavo. Drugi so začeli prihajati naprej, da bi videli to znamenje, in resnično nas je začudilo! Medtem ko so gledali, se je območje zlatih bleščic (ali prahu slave, kakor jim pravimo zdaj) povečevalo ter zajelo njen vrat in prsi. Vsi smo bili presenečeni nad tem, kar je Gospod storil, da bi pokazal svojo slavo in nam dal vedeti, da je bil tam z nami.

Tako se je na naših srečanjih začel pojavljati prah slave. Običajno se to zgodi v enem od najbolj maziljenih in svetih trenutkov na večini srečanj, vendar ne na vseh, odvisno od stopnje Njegove prisotnosti.

Pričevanja iz Južne Dakote

Operacija na odprtem srcu odpovedana!

V letih 1987–1996, ko sva bila pastorja v Sioux Fallsu v Južni Dakoti, me je poklical prijatelj Tim in mi povedal, da je zadnje dni čutil v prsih bolečine. Po pregledu je njegov domači zdravnik rekel, da potrebuje operacijo na odprtem srcu, in mu za naslednji dan naročil termin pri kardiologu v bolnišnici Sioux Valley. Ko mi je Tim povedal zdravnikovo diagnozo, me je prosil za molitev, zato sem zanj takoj začel moliti v angleščini in nato v duhu. Ko sem prišel k njemu, sem na svojih rokah že čutil Gospodovo maziljenje, zato je bila moja vera v njegovo ozdravljenje že v polnem teku! Po nekaj besedah sem položil roke nanj v imenu Jezusa in ukazal, da njegovo srce in telo ozdravita. Sveti Duh je prišel na Tima z močnim maziljenjem, bolečina je izginila in takoj je bil ozdravljen. Specialist, ki ga je naslednji dan pregledal, ni imel razlage za to, kar se je zgodilo. Naslednje jutro je Tim rekel: »Dobil sem potrdilo o dobrem zdravju kljub temu, kar so pokazali

testi, ki so mi jih naredili v bolnišnici v mojem domačem kraju. Od takrat nisem imel več nobenih težav s srcem.«

Ciste so izginile!

Mlada dama je prišla v našo cerkev na sredino večerno bogoslužje. Obiskala je prijateljico, ki je članica naše cerkve. Ko sem se med bogoslužjem premaknil do nje v molitveni vrsti, mi je povedala, da je bila prejšnji teden pri zdravniku, ki je ugotovil, da ima v reproduktivnih organih dve cisti, in ji povedal, da morda ne bo mogla zanositi. To jo je zelo vznemirilo. Druga ženska je položila roke na njen trebuh, jaz pa sem položil roke na njene roke in molil, da se ciste raztopijo in takoj izginejo! Povedala je tudi, da ji je zdravnik naročil, naj se naslednji dan vrne na dodatne preiskave. Rekel sem ji, naj nam pozneje pove, kako je šlo. Poklicala nas je, češ da je zdravnik rekel, da cist ni več! Hvala ti, Jezus!

Ženska prejme novo srce

Medtem ko sem delal pri projektu obnove cerkve v Sioux Fallsu v Južni Dakoti, sem prejel klic starejše ženske, ki je bila članica cerkve. Rekla je, da se že nekaj časa ne počuti dobro in potrebuje molitev. Njen zdravnik ji je povedal, da ima vrsto srčne bolezni, ki je pogosta v njeni družini. Že nekaj let je sledila navodilom zdravnika, vendar ji je zdaj povedal, da ji lahko podaljša življenje le še čudež. Zato me je poklicala v cerkev in skupaj sva se strinjala, da bo po telefonu prejela novo srce. Takoj ko sva molila, je začutila vročino, ki se je razširila od glave do nog. Občutek gorenja je dlje in dlje vztrajal v območju njenega prsnega koša. Sprva je bila malo prestrašena, vendar je njena vera postajala vse močnejša. »Jim,« je rekla, »čutim, kakor da imam novo srce!« Rekel sem ji, da se strinjam tudi s tem! Pozneje je bil zdravnik presenečen nad močjo in energijo te starejše ženske, ki je bila prej na robu smrti. Živela je še več kot deset let!

Ozdravljena zaskočena čeljust

Neko nedeljsko jutro je v vrsto za molitev prišla ženska iz bližnjega mesta, ki je obiskovala našo cerkev. Tisto jutro se je

zbudila z zaskočeno čeljustjo, zaradi česar ni mogla govoriti, vsaj ne zelo jasno. Da bi pojasnila svojo situacijo, je večinoma kazala na svojo čeljust in momljala. Roke sem položil na obe strani njenega obraza in začel moliti. V tem trenutku sem začel moliti tisto, kar bi imenoval »lepa« molitev, ki se je začela takole: »Hvala ti, Gospod, za to žensko. Danes zjutraj jo dvigamo k tebi, da jo ozdraviš.« Vidite, to počnem na začetku, medtem ko čakam, da mi Sveti Duh da konkretnejša navodila, kako naj molim, ali da mi da besedo vednosti, vizijo itd. Medtem ko sem čakal in še naprej molil, mi je Gospod rekel, naj jo udarim po čeljusti! Seveda sem to idejo najprej zavrnil. Kako bi lahko udaril žensko v molitveni vrsti? Kako bi to videli drugi, ki so se udeležili bogoslužja? In kako bi to pojasnil? Zato sem nadaljeval molitev, vendar sem še naprej slišal ista navodila in od mene je prišel enak odgovor: »Ne, tega ne morem storiti!« Bilo je, kakor da se s Svetim Duhom pripravava!

Vse to, kar vam pripovedujem, se je zgodilo v sekundi, ki se je zdela kakor minute. Potem sem opazil nekaj zelo pomembnega. Stopnja maziljenja, ki sem jo sprva čutil na sebi, je začela popuščati. Tistim, ki s tem morda niste seznanjeni, naj pojasnim. Ko molim za bolnike ali polagam roke na tiste, ki so prišli po molitev in so čakali v molitveni vrsti, čutim nad seboj sveto intenzivnost Božjega Duha, moč ali prisotnost, ki prihaja od Njega, da izpolni Njegove namene. Sam ne morem ustvariti ali proizvesti nobene ravni maziljenja. To se okrepi, ko Sveti Duh pride kot maziljenje za ozdravljenje. Tisto jutro sem spoznal, da se raven maziljenja zmanjšuje ali začenja odstranjevati. Pomislil sem, da to ni dobro. Spoznal sem, da zato, ker nisem bil poslušen in nisem storil, kar mi je Gospod naročil. Takoj sem se v svojem duhu strinjal, da bom gospo udaril. Uh, zdaj sem moral vedeti še nekaj. Kako močno naj jo udarim? A Gospod je poskrbel tudi za to in takoj, ko sem se v svojem duhu strinjal, da bom poslušal Gospodovo besedo, je bilo skoraj tako, kakor da mi je vzel roko in z njo udaril z ravno prav moči. Ko sem to storil, sva oba z žensko odprla oči in bila šokirana, ko sva videla, kaj se je zgodilo! Rekla je: »Ste me

pravkar udarili?« Plaho sem rekel: »Da.« Potem sva oba opazila, da je govorila povsem normalno! In še naprej je govorila! »Oh, ozdravljena sem, ozdravljena sem!« je rekla, medtem ko je vzklikala, kaj se je pravkar zgodilo. Oba sva bila navdušena in vesela, da jo je Gospod ozdravil, ne glede na to, kakšen problem je imela. (Dvojno sem hvaležen, da je bila ozdravljena in da nisem imel težav, ker sem jo nežno udaril!)

Pričevanja iz Minnesote

Jezus se je je dotikal tri ure!

V ospredje je prišla k molitvi mlada gospa, ki je še nikoli nisem videl. Gospod mi je v videnju dal besedo spoznanja, kako jo vidi v tem trenutku. Videl sem jo kakor lepo vazo, vendar z napako. Vaza je imela razpoko, ki je omogočala, da je vsa vsebina odtekla, tako da je bila prazna. Nato sem ji povedal, kar sem slišal: »Nikoli ne boš zgrešila, če boš sledila Božji poti svetosti.« To so bile besede spodbude za hojo v čistosti in svetosti. Takoj ko sem ji besede povedal, je padla na tla kakor vreča krompirja – čeprav se je nihče ni dotaknil. Približno tri ure je nepremično ležala na tleh. Še naprej smo molili za ljudi, ki so čakali v vrsti, in bedeli nad njo, medtem ko je negibno ležala na tleh. Srečanje se je zavleklo do polnoči in veliko ljudi je odšlo domov. Njeni prijatelji so se spraševali, ali bo kdaj vstala! Povedal sem jim, da je ne smemo motiti, medtem ko ji Gospod tako mogočno služi, saj sem v duhu lahko videl, da ji daje zelo močno videnje.

Po treh urah se je začela premikati in se postopoma usedla. Imela je močno srečanje z Jezusom. Besede so prihajale zelo počasi, saj je še vedno nekoliko »okrevala«. Povedala nam je, da je bila na zelo mirnem kraju, na travniku ob jezeru. Po poti je hodila z osebo, ki ji je pripovedovala o njenem preteklem življenju in o tem, kaj mora storiti v prihodnosti. Nazadnje je spoznala, da je bil to Jezus, ki je hodil z njo in ji pripovedoval, kako je dal svoje življenje kot žrtev za greh. Sprejela je Jezusa za svojega Odrešenika in takoj zatem je bila napolnjena s Svetim Duhom! Nekaj dni jo je navzočnost Svetega Duha tako zelo prekrivala, da je bila v duhovni omami. Bila je tako korenito

spremenjena, da je bil to čudež, in od takrat je z »neizrekljivim veseljem« zorela v veri! Med samo enim srečanjem z Jezusom je bila popolnoma spremenjena!

Znamenja in čudeži

Nekaj drugih nadnaravnih znamenj, ki smo jih videli, vključuje pojav angelov in dima ali pare – kot »oblak slave«, ki nekaterim sporoča, da je Njegova prisotnost vse močnejša in močnejša, da jo od Gospoda lahko prejme vsa skupnost. Ko se oblak slave začne spuščati, ljudje pogosto ozdravijo, medtem ko sedijo na svojih sedežih, še preden kdo nanje položi roke ali moli zanje! Nekega večera je moški vstal, da bi prišel naprej za molitev za svoj poškodovani hrbet, vendar je v trenutku, ko je vstal, vsa bolečina izginila. Zato se je spet usedel, ozdravljen, ne da bi sploh odšel do odra! Druga gospa je pričevala, da je namesto okuženega, zlomljenega zoba prejela popolnoma srebrn zob. Močna prisotnost Gospoda ozdravlja Njegovo ljudstvo, kakor si On želi.

Otipljiva Gospodova navzočnost

Na vsakem srečanju se je Božja navzočnost tako močno dotaknila ljudi, da nenadoma niso mogli stati in so padli na tla. Nekateri so imeli občutek, da stojijo v vodi do gležnjev, tako kakor prerok Ezekiel. Drugi so na obrazu in rokah občutili dež. Rekli so, da se jim je zdelo, kakor da v cerkvi dežuje in da jih udarjajo kapljice vode. Nekatera srečanja so se nadaljevala po tri do štiri tedne. Ljudje so včasih padli v zamaknjenje, tako kakor Peter na strehi v Apostolskih delih 10. poglavje, in so ostali negibni petnajst do dvajset minut, ne da bi sploh pomežiknili z očmi! Prejemali so videnja Jezusa ali nebes, ki so jih spremljala Gospodova navodila in spodbude glede njihovega življenja.

Prah slave

Nekega leta, med daljšim bivanjem na srečanjih v cerkvi v Minnesoti, je na obraze ali oblačila ljudi, medtem ko smo zanje molili, padel zlato obarvan prah, ki mu nekateri pravijo »prah slave«. Pozneje smo opazili zlati prah na stolih in tleh, zlasti v

sprednjem delu sobe. Ljudje so pred vsakim srečanjem celo krtačili stole in sesali tla, pa se je prah slave še naprej pojavljal!

Vizija angelov in ozdravljenja

Eden od moških je videl dva angela, ki sta prišla na srečanje in na njegovem telesu opravila nekaj podobnega kirurškemu posegu. Ko je ležal na tleh, je lahko slišal, kako sta angela med seboj govorila, kaj bosta storila in kako bosta to storila. Čeprav ni čutil bolečine, je občutil nekaj, kakor da bi kirurški skalpel na bolnem mestu prodril v njegovo telo, zaradi česar se je občasno stresel. Celoten postopek je trajal približno petnajst do dvajset minut, po tem pa je poročal, da je bil ozdravljen notranje bolezni, ki jo je imel že več let.

Jakobova lestev

Na različnih srečanjih smo večkrat doživeli tako močno izlitje Božje navzočnosti, da je vsakogar, ki je bil v bližini srečanja, premagalo maziljenje Svetega Duha in se je znašel počivajoč v duhu – plosko je ležal na tleh. Nekateri ljudje, ki so v služanju, so ta posebna območja poimenovali »odprta nebesa«. To je podobno Jakobovi izkušnji v Stari zavezi, ko je na določenem kraju videl angele, ki so se spuščali z neba in vzpenjali v nebo. To se še posebno rado zgodi tam, kjer je prej nekaj časa potekalo intenzivno duhovno posredovanje, ki je prestopilo meje zemlje in doseglo nebesa.

Jezus je vstopil v sobo

Nekega večera, medtem ko smo služili, smo čutili, da se bo zgodilo nekaj izjemnega. Raven maziljenja je bila močnejša, ljudje so se bolj kakor kdaj prej gibali v duhu in raven pričakovanj je bila zelo visoka. Ko sem stal za govorniškimi pultom, so moj pogled pritegnila steklena vrata svetišča. Na vhodu sem začel opazovati vznemirjenje, nato pa je sam Jezus, skupaj s štirimi angeli, stopil skozi vrata, ne da bi jih odprl! Ko je prišel po hodniku, sem izgubil vso telesno moč in vse, kar sem lahko storil, je bilo, da sem ostal pokonci. Pogledal je ljudi in opazoval, kaj se dogaja. Zdelo se je, da je zadovoljen, medtem

ko je opazoval, kaj počnemo in kako služimo ljudem. Stopil sem do pastorja in mu povedal, kaj sem videl, in takrat je Gospod izginil. Vedel sem, da je še vedno z nami, vendar ga nisem več »videl«. Vse stole smo premaknili ob steno, tako da smo imeli odprt prostor in so vsi lahko ostali v slavljenju. Njegova prisotnost je tako napolnila svetišče, da so vsi ljudje brez besed padli na tla in nenadoma niso mogli govoriti, vsi razen ene gospe, ki je bila v Božjem zamaknjenju in je stala poleg mene.

Vse nas je objelo nekaj, kar lahko razložim le kot »sveti molk«. Nihče ni spregovoril, celo dojenčki in otroci niso izustili nobenega glasu ali povzročili razburjenja. Še naprej sem opazoval, kako gospa ob meni stoji z odprtimi očmi, sicer pa popolnoma mirna, skoraj kakor kip. Niti enkrat ni pomežiknila z očmi. Pogledal sem na uro in opazoval čas. Nato sem jo naslednjih 20 minut pozorno opazoval. Stala je kakor kip, ki je zastal v času, in niti z očmi ni pomežiknila. Verjamem, da je bila v duhovnem zamaknjenju, podobno kakor Peter na strehi v Apostolskih delih 10. poglavje.

Na naslednjih nekaj srečanjih se je to zamaknjenju podobno stanje ponovilo še sedemkrat z različnimi ljudmi. V teh trenutkih, ko je bila oseba v stanju negibnosti, je vsak udeleženec prejel odgovore na svoje molitve, vpogled in razodetje, včasih pa jim je spregovoril tudi sam Gospod.

Nekega večera okoli polnoči, ko je večina ljudi že odšla domov, se je ena skupina še vedno zadrževala in iskala več od Gospoda. To je bil neverjeten čas, ko smo se samo kopali v Njegovi navzočnosti. Bili smo polni veselja in miru, ki ga lahko da samo On. Počutili smo se kakor ljubljeni otroci v navzočnosti svojega Očeta. Med tem časom smo nekateri doživeli otipljive Gospodove dotike, kakor so mravljinčenje po obrazu, rokah, glavi, včasih pa smo bili tudi tako prežeti z Njegovo prisotnostjo, da smo imeli občutek, da stojimo v vodi do gležnjev. Drugi so občutili vodo, kakor bi dežne kaplje udarjale po njihovih obrazih in rokah. Ti intimni trenutki, ko nam je nebeški Oče izkazoval svojo ljubezen, so bili za nas tako dragoceni.

Sveti smeh

Med srečanji ›Odprta nebesa‹ (Open Heaven) v Word of Life Ministries v Princetonu, Minnesota, smo stopili v obdobje svetega smeha. Uvodna srečanja so bila načrtovana za približno en teden, ki se je raztegnil v dva tedna, nato v tri in eno leto smo imeli štiri tedne srečanj od srede do nedelje, s premorom v ponedeljek in torek. Že prej, julija 1993, sem v Rock Lake Christian Retreat Centru doživel izbruh svetega smeha. Več o tem boste izvedeli, ko boste prišli do kanadskih pričevanj. Na kratko, v Minnesoti je bila Gospodova prisotnost tako močna. Njegovo maziljenje je kakor gost oblak napolnilo celoten prostor srečanja. Zelo težko je to razložiti, če tega ne doživiš. Njegovo maziljenje je tako močno, da postaneš telesno nekoliko otopel. Včasih je težko govoriti, misliti ali celo stati. Preplavi te Njegova prisotnost in potem se iz tvojega trebuha začne dvigati radost. Najprej se začneš hihitati, potem pa se to večkrat stopnjuje v izbruhe smeha. Ta manifestacija Svetega Duha vpliva na vsakega človeka drugače.

Samo spomnite se dneva binkošti, ko se je Sveti Duh izlil na 120 ljudi v zgornji sobi in so ljudje, ki so gledali od daleč, mislili, da so pijani od novega vina. Peter jim je moral zagotoviti, da niso pijani od vina, ampak od izlitja Svetega Duha nad njimi. To lahko najdete v Apostolskih delih 2,15. Videti so bili tako veseli in morda so padali ali se opotekali, da so opazovalci mislili, da so se napili novega vina.

To se je zgodilo tudi na srečanjih v Minnesoti. In na več srečanjih, ki smo jih imeli na številnih drugih lokacijah.

Ponedeljkovi čudeži v Milaci – 2025

Vsak četrti ponedeljek v mesecu Združena metodistična cerkev v Milaci, Minnesota, gosti javno bogoslužje za ozdravljenje. Prihaja veliko ljudi iz okolice, več kot 50 km stran. Izmenjujejo se okoliški govorniki, ki imajo močno vero in dar za ozdravljenje. Tam sem večkrat služil in še posebno rad prosim Felecio Frey, hčerko pastorja Verna in Mary, da vodi bogoslužje. Ima močno preroško posvečenost za bogoslužje in

besede vednosti. Neko noč ji je Gospod povedal za žensko s težavami s koleni. Ta pa nam je rekla, da je bila napotena na operacijo, vendar je po Feleciini molitvi vsa bolečina izginila in operacijo je odpovedala. Nekaj mesecev pozneje je še ena ženska, ki je imela načrtovano operacijo kolena, slišala za ozdravljenje, prišla na srečanja in bila prav tako ozdravljena.

Spet druga mlada ženska je bila poškodovana v nesreči, v kateri je utrpela pretres možganov, in bila nekaj časa v bolnišnici. Zaradi pretresa možganov je izgubila vid na levem očesu. Molili smo, prišlo je maziljenje, ukazali smo, naj se slepo oko odpre, in Jezus jo je ozdravil! Slava Bogu! Rad imam takojšnja ozdravljenja!

Pričevanja iz Severne Dakote

Prah slave

Večkrat smo na različnih srečanjih doživeli prah slave. Mnoga služenja temu rečejo zlati prah, ker se to znamenje največkrat pokaže v zlati barvi. Na naših srečanjih smo ga prvič doživeli junija leta 2000, ko se je pokazal v barvah zlata, rubinasto rdeče, biserne in bil celo prozoren kakor diamanti. Zato ga imenujem prah slave, saj se je pojavljal v različnih oblikah in ne le v eni barvi, kakršna je zlata! To znamenje je vsakič prišlo v najbolj svetih, maziljenih trenutkih srečanj in je povzročilo, da so ljudje poveličevali Jezusa. Nekoč sem Gospoda vprašal, kaj naj storim, ko se pojavi prah slave. Dal mi je tole ponazoritev: »Če bi k vam domov prišel gost, ali ga ne bi povabili in predstavili še drugim gostom?« »Seveda,« sem mu odgovoril, »da bi ga, saj bi bilo to preprosto vljudno.« Gospod mi je odgovoril: »Potem storite enako zame, ko se vam bom predstavil.« Vse od takrat ljudem, kadar koli se pojavi to znamenje oz. se manifestira Gospodova navzočnost, oznamim, da je Gospod v hiši in da mu moramo izkazati čast in slavo!

Na štiridnevem nizu srečanj v Severni Dakoti smo imeli več edinstvenih znamenj prahu slave. Včasih se je pojavil na ljudeh, ko smo slavili Gospoda, drugič, ko smo molili zanje, enkrat pa

so ga prejeli celo, ko so po srečanju zapuščali cerkev. Ko si se sprehajal skozi občestvo, si lahko videl, kako je prah slave utripal, ko ga je svetloba osvetlila pod ravno pravšnjim kotom. Ob koncu srečanja smo opazili, da se je celotna stena za govorniškimi odrom bleščala od prahu slave! Večinoma je bil podoben prahu, opaziti pa je bilo tudi večje koščke.

Rubinasto rdeč križ

Neka mlada dama je bila na teh srečanjih tako blagoslovljena, da je na njen obraz padel prah slave zlate barve. Medtem ko so drugi opazili to znamenje, se je območje, na katero je padel, začelo razširjati. Ko so gledali in slavili Boga, se je prah slave na njenem obrazu oblikoval v križ, pri čemer je barvo spremenil iz zlate v rubinasto rdečo! Ne morem pojasniti, kako se to dogaja, lahko samo potrdim, skupaj z mnogimi drugimi, da se je to res zgodilo.

Vojskujoči angeli

Včasih je naš sovražnik, hudič, uporabil ljudi, da bi na srečanjih povzročil motnje. Veste, hudič resnično ne mara, da Božja moč, ko se pokaže, prinese odrešitev, ozdravljenje in osvoboditev ljudem, in najbolj od vsega je nezadovoljen, ko se Boga slavi. V nekem takem primeru je z mano potoval moj dolgoletni prijatelj Tim Ehrke. Ko sva tisto noč v hotelu molila za srečanja, sva oba videla angela, ki je po hodniku hotela prihajal proti najini sobi. Vstopil je skozi vrata in se ustavil ob vznožju najinih postelj. Bila sva mirna, vendar nekoliko prestrašena zaradi njegove prisotnosti. Soba se je napolnila z maziljenjem, ki nama je po koži vzbudilo mravljince in nama naježilo lase, medtem ko sva se spraševala, kakšno sporočilo ima za naju. Tam je stal približno minuto, naju samo gledal, se nasmehnil, se obrnil in odšel. Pozneje sva si s Timom želela, da bi mu zastavila nekaj vprašanj, vendar sva bila v stanju strahospoštovanja in sva molčala. Še pozneje sva ugotovila, da je bil poslan v najino zaščito.

Naj vam povem nekaj o prejšnjih srečanjih, da boste lažje razumeli. Večer prej smo imeli dolgo molitev in služenje, ki je trajalo še po polnoči. Ko se je srečanje končalo, sva čez

parkirišče odšla do najinega avtomobila. Bila sva res izčrpana. Naše srečanje se je začelo ob običajni 19. uri, po času slavljenja in pridiganja pa smo začeli služiti v molitveni vrsti, molili smo za tiste, ki so imeli fizične potrebe. Ob koncu srečanja smo stali že več kot pet ur. Morda se to ne zdi tako dolgo ljudem, ki čakajo, saj na splošno pridejo na molitev in potem ostanejo na srečanju ali gredo domov, če morajo. Za nas pa je to nenehno izčrpavanje naših fizičnih teles. Med služenjem smo navdušeni nad Njegovim maziljenjem in celo izgubimo občutek za čas, ker smo tako ganjeni ali se gibljemo v duhu. Ko se maziljenje po srečanju izgubi, se lahko počutimo tudi duhovno izčrpani in izjemno utrujeni, kar se je zgodilo tisto noč.

Ko sem na parkirišču hodil do avta, je k meni pristopila mlada ženska, stara okoli dvajset let, in me prosila za molitev. Najprej sem jo vprašal, ali bi lahko prišla na srečanje naslednji večer. Rekla je, da bo, zato sem ji predlagal, da bi zanjo molili takrat, saj ni kazalo, da gre za nujen primer. Takoj se je razjezila name, začela povzdigovati glas in v obtožujočem tonu kričati, da so jo vsi lahko slišali. Kričala je: »Ta ›Božji mož‹ noče moliti zame!« Nekaj časa je še nadaljevala, vendar sem uvidel, da se z njo ne da razumno pogovarjati, zato sva se Timom spravila v avto in se vrnila v hotel.

Naslednji dan, kakor smo že omenili, je Tima in mene med molitvijo za nocojšnje srečanje obiskal angel. Prispela sva v cerkev in med bogoslužjem sedela zadaj in molila. Ko sva tam sedela, me je Tim vprašal: »Jim, ali ju vidiš?« »Vidiš kaj?« sem vprašal. »Angela, angela!« je rekel. Ko sem pogledal proti odru, nisem bil prepričan, ali vidim obliko angelov tako jasno, kakor je povedal, vendar sem v duhu zaznal dva angela, ki sta stala na obeh koncih odra. Timu sem povedal, da ju čutim in da imata na sebi beli vrhnji oblačil z vijoličnima pasovoma skupaj s širokima usnjenima pasovoma in velikima mečema. Tim je rekel: »Da, to sta onadva, to sta onadva!« Na pogled sta bila videti nekoliko zastrašujoča, vendar sem bil hvaležen, da sva bila na isti strani – torej brez skrbi! Timu sem rekel, da se bo nocoj gotovo dogajalo nekaj razburljivega, in se je strinjal.

Ko je prišel čas, da pridigam, sem stopil na oder za prižnico. Videl sem, da oči angelov spremljajo vsak moj korak. Ob govorniškem pultu sem imel enega angela na levi in drugega na desni strani! Počutil sem se zelo zaščitenega, še posebno s tistima velikima mečema, ki sta jima visela ob straneh! Približno na polovici mojega sporočila sem skozi vhodna steklena vrata zagledal mlado damo s sinočnjega pripetljaja na parkirišču. Tokrat je imela s seboj štiri moške prijatelje, ki niso bili videti srečni in so bili odeti v razcapana oblačila. Ko so vstopili v sobo za srečanja, se sprehodili po glavnem prehodu in se umestili v vrsto, približno na sredini zadaj na moji desni strani, sem pridiganje nadaljeval. Občasno sem pogledal na svojo levo in desno ter opazil, da sta angela osredotočila svojo pozornost na to skupino.

Čez nekaj minut je mlada ženska vstala, odšla na glavni prehod in kljubovalno obstala. Ko se je to zgodilo, sta angela postala pozorna in svoji desni roki položila na meča. Bila sta »v pripravljenosti«. Ljudje so začeli opazovati to dekle in se spraševati, kaj počne. Vsi smo se to spraševali, tudi jaz. Pogledal sem Tima in tudi on je bil na robu svojega sedeža.

Mladenka je odprla usta, da bi spregovorila, a ni bilo glasu! Poskusila je še enkrat, a z enakim izidom. Malce zmedena je obrnila glavo k sopotnikom, ki so bili prav tako začudeni. Ko je tretjič poskusila spregovoriti, je na kraju samem otrpnila – s široko odprtimi usti. Padla je nazaj in negibno obležala. Njeni prijatelji so se začudeno spogledovali in se poskušali dogovoriti za naslednji ukrep. Med seboj so šepetali, nato pa so vsi štirje vstali, pristopili k mladenki in jo dvignili. Dva sta jo držala za roke, dva za noge, nato pa so jo odnesli skozi vrata in na parkirišče – da je na teh srečanjih ne bi nikoli več videli!

Ko se je ta motnja unesla, smo nadaljevali srečanje kakor običajno. Molili smo za to mlado damo in njene prijatelje v upanju, da bo prišla h Gospodu in ne bo več povzročala motenj! Ko je odšla, sta angela na moje veliko zadovoljstvo spet zavzela držo »mirno«. Hvala ti, Jezus, za tvojo božansko zaščito!

Božji čudež za vojaka

Na nekem štiridnevnem sklopu srečanj se je nedeljskega jutranjega bogoslužja udeležil moški, star okoli petdeset ali šestdeset let. V Jamestownu v Severni Dakoti so zanj na kratko opravili služenje med nekaterimi cerkvenimi srečanji in ga večkrat povabili k cerkvenim bogoslužjem, a brez uspeha. Pozneje nam je povedal, da je močno čutil, da se mora udeležiti tega nedeljskega jutranjega bogoslužja, čeprav prej ni vedel za ta posebna srečanja. Posredniki v cerkvi so se nanje pripravljali več tednov vnaprej in že na prvem srečanju smo lahko začutili močno Gospodovo navzočnost. Ta človek je bil obupan in je želel od Gospoda prejeti vse, kar bi lahko dobil za svoje življenje to posebno jutro, zato je šel naravnost v prvo vrsto in se nam pridružil. Njegovo ozadje je bilo v tradicionalni, konfesionalni cerkvi, zato je bilo zanj veliko tega, kar je doživel pri tem bogoslužju, nekaj povsem novega.

Med bogoslužjem sem ga opazoval in se spraševal, kakšen bo njegov odziv. Zdelo se je, kakor da se je začel »napajati« s Svetim Duhom. Prenehal je peti in nazadnje se je moral usesti, saj je bilo videti, kakor da bo padel. Medtem ko je sedel, ga je maziljenje vedno bolj premagovalo, celo tako zelo, da je začel drseti iz klopi! Pastor je to opazil in naju s Timom poklical, da bi molila zanj. Strežniki so mu morali pomagati stati, da sva nad njim lahko molila. Ko sva nanj položila roke, se ga je maziljenje Svetega Duha vedno znova dotikalo, dokler ni zdrsnil iz rok strežnikov in kakor vreča krompirja padel na tla. Gospod je delal čudež pred našimi očmi! Zaključili smo molitev in nadaljevali bogoslužje. Mislim, da ni slišal ničesar, kar se je dogajalo, toda Gospod ga je imel v svoji dlani!

Ob koncu bogoslužja smo čakali, da se je »prebudil« oziroma se spet začel zavedati svojega naravnega okolja, potem ko se ga je Božja moč dotaknila na tako neverjeten način. Končno se je »prebudil«, sedel je v prvo klopi in nam pripovedoval o čudovitih stvareh, ki mu jih je dal Gospod, medtem ko je bil drugje! Povedal nam je, da se je, ko je ležal na tleh, počutil, kakor da bi bile iz

njega izvlečene reči. To so bile globoke, temne skrivnosti, ki jih ni nikoli povedal nobeni živi duši. Vsakič ko je nekaj odšlo, je dejal, se je počutil veliko bolje in lažje, kakor da bi mu bilo breme grozne preteklosti odvzeto in odvrženo. Ko nam je povedal, da je bil veteran iz Vietnama, so mu oči zalile solze in se mu zakotalile po licih. Povedal je, da ni preveč veren človek, zato je bilo tovrstno cerkveno bogoslužje zanj nekaj novega, vendar se je odločil, da bo to jutro ostal in prejel vse, kar je imel Gospod zanj.

V ponedeljek zjutraj je poklical pastorja in ga prosil, ali se lahko sestane z nami vsemi. Rekel je, da se je v njem nekaj spremenilo na dobro in da ima za nas nekaj vprašanj. Pastor se je dogovoril za torkovo kosilo v majhni mestni kavarni, kjer je vedel, da bomo imeli nekaj priložnosti za zasebnost. Po kosilu nam je začel razkrivati svoje srce, predvsem v zvezi s svojim vojaškim služenjem. Ker je Tim v preteklosti delal z vietnamskimi veterani, je prepoznal nekaj bolečine, ki jo je doživljal ta moški. Vedel je za duševne rane, ki so jih prinesli iz vojne, in za strašno bolečino ob vrnitvi domov v družbo, ki večinoma ne pozna vsega, kar je preživel, in v kateri mnogi sovražijo vojno. Ko so vojaki prišli domov, so ljudje nanje pljuvali, jih zmerjali in preklinjali. To ni bil dober čas za naš narod in časten čas za našo vojsko. Tim ga je prosil, naj mu pogleda v oči. »Nekaj ti moram povedati,« je rekel. »Zahvaljujem se ti za tvoje služenje naši državi. Ponosni smo nate!« Vietnamski veteran, ki je svoje življenje ponudil v služenje državi, je s solzami v očeh pogledal Tima in rekel: »Tega mi še nihče ni rekel.« V vseh, več kot tridesetih letih, odkar se je vrnil domov, ni nikoli začutil, da bi ga cenili za vse, kar je doživel. Povedal nam je, da ni jokal že od časa izpred vojne.

Začel nam je pripovedovati o čudežu za čudežem, kako ga je Gospod ozdravil telesnih, čustvenih in duševnih težav, s katerimi se je bojeval več kot trideset let. Najprej nam je povedal, da je prejšnji večer prespal vso noč, ne da bi se prebudil v hladnem znoju ali imel mučne sanje. Prvič po tridesetih letih! To se mu je zdelo tako neverjetno, da je poklical svojega sina in njegovo ženo, naj v ponedeljek zvečer prideta na večerjo, in ju opomnil,

naj pripeljeta tudi otroke. Do takrat svojih vnukov ni nikoli držal v naročju niti jim ni dovoli, da bi mu sedli v naročje, ker se je bal, da bi jih poškodoval zaradi naravnega obrambnega odziva, ki si ga je pridobil z usposabljanjem in vojnimi izkušnjami. Bil je tako naravnani, da se je ob najmanjšem gibu česar koli, kar je bilo videti kot napad, odzval, da bo ubijal. Zato v vseh teh letih nikoli ni držal svojih vnukov, niti enkrat, ker se je bal, da bi jih poškodoval. Po ponedeljkovi večerji jih je prvič objel. Vsa bolečina v njegovi notranjosti je izginila! Prav tako ni več razmišljal o tem, da bi končal svoje življenje. Vse to zaradi tega, kar je Bog storil zanj v nedeljo dopoldan!

Tistega dne so se na večerji »stvari« postopoma razkrile. Veste, v Vietnamu je delal v črnih operacijah za vojsko. Pod krinko je hodil za sovražnikovo linijo in odstranjeval ključne vojaške voditelje. Naša vojska ga je naučila, kako hitro ubijati z golimi rokami ali nožem in tudi tiho kot ostrostrelec. Po telesu je imel veliko brazgotin – celo del obraza, ki mu ga je odtrgal minometni izstrelak. Povedal nam je številne zgodbe, o katerih prej ni mogel govoriti z nikomer drugim. Dejal je, da se zdaj počuti »olajšanega«, da lahko o teh stvareh govori brez strahu ali bolečine. Vsa hvala tebi, Gospod Jezus, da si tega človeka ozdravil vojnih grozot, da si ozdravil njegovega duha, dušo in telo ter ga spremenil v novega človeka!

Božja moč se razliva po hodnikih zunaj sobe za srečanje

To je dolga zgodba, a po Božjih sanjah in s pomočjo pastorjev Verna in Mary Peltz smo v Bismarcku v Severni Dakoti imeli štiri srečanja. Med služenjem je mlad par končal delo v hotelu in čakal na hodniku, da gre domov. Nad območjem je divjala močna nevihta z veliko strelami, gromom in močnim nalivom. Dež je bil tako močan, da je par čakal pri zadnjih vratih v bližini naše sobe za srečanje, da bi šel do svojega avtomobila in se z dela odpravil domov. Bil je okoli 23. ure, bila sta utrujena in pripravljena oditi, vendar sta v daljavi zaslišala »hrup« srečanja. Ljudje so peli, včasih vzklikali in tudi molili. To je vzbudilo njuno radovednost in prišla sta bliže po hodniku. Tako ali tako sta

morala počakati, da bi dež ponehal, zakaj torej ne bi šla pogledat, kaj se dogaja.

Ko sta videla, kako smo služili ljudem, sta bila tako navdušena, da sta vstopila in se usedla. Ko sem molil za druge, sem ju opazil, kako sedita ob strani sobe. Gospod me je spodbudil, da sem ju vprašal, ali bi rada, da molim zanju. Rekla sta: »Da.« Ko sem položil roki na mladenko, mi je Gospod odprl duhovne oči in razkril številna področja njenega življenja. Videl sem, kako je odraščala kot otrok in nato v najstniških letih. Videl sem številna razočaranja, travme, nekatere zlorabe, zanemarjanje in še veliko več. Gospod mi je odprl tudi oči, da sem videl njeno srce. Čeprav je bilo ranjeno, je bilo zares mehko in nežno za Gospoda. Z leti se je trudila, da bi mu ostala blizu ob vseh težavah, ki ji jih je življenje postavljalo na pot.

Z roko na njeni glavi sem čutil, kako se mi po rokah od ramen do prstov pretaka val maziljenja Njegove moči. Resnično ga je vsrkala v svoje srce. Skozi svoje duhovne oči sem videl nekaj demonskih dejavnosti in načrtov, s katerimi jo je napadal sovražnik. V skladu s Svetim pismom sem nad njimi v Jezusovem imenu prevzel oblast in jih izgnal. Takoj je padla na tla in počivala v duhu! Ko je pozneje vstala, je bila osupla in se spraševala, kaj se je zgodilo in kako je prišla na tla. Pastorka Mary Peltz jo je nato obiskala in ugotovila, da je rešena, vendar se še bojuje. Pozneje je Mary posnela z njo video pričevanje.

V pričevanju je mlada dama povedala, da je med molitvijo odpadel z nje težak tovor, ki ga je nosila, in da se je zdaj rešila sovražnikovih načrtov. V njenem življenju se je zgodila velika osvoboditev. Rekla je, da je sovražnik kot debel oblak vlekli njeno in moževo življenje in je čutila, da se ga ne more znebiti, zdaj pa je breme odpadlo in bila je osvobodjena tega nevidnega, a težkega oblaka zmede. Blagoslovljen bodi Bog!

Veselje v Njegovi navzočnosti

Gospodova navzočnost na vsakem srečanju je bila vse večja. Napolnila je prostor in, kar je še pomembnejše, ljudi, tako zelo,

da nas je preplavilo Njegovo veselje. Ljudje so plesali v duhu in kot Božji otroci smo ga slavili in hvalili pozno v noč! Božja beseda pravi: »V Njegovi prisotnosti je polnost radosti.« Doživeli smo tisti čudoviti kraj v duhu, kjer so se popustili vsi zemeljski pritiski in težke uteži, četudi le za trenutek v času, potem pa je izbruhnilo Njegovo veselje. Veselje, ki ga opisujem, se zgodi mnogokrat, mnogokrat – včasih med srečanji, ki trajajo več dni. Zdi se, da če se v nekem obdobju vedno bolj stisnemo v Njegovo prisotnost, bo ta v pozitivnem smislu postala težja. V hebrejščini obstaja beseda: *kabode*, kar pomeni Božja slava, na težek in na čudovit način, kakor je navedeno v 2 Krn 5,14. To je eden od razlogov, zakaj mi je zelo všeč, da imamo zaporedje srečanj 3–5 dni namesto enodnevnega srečanja. To omogoča, da se Božja navzočnost okrepi, ko nam Bog služi! In ko se oznanja Njegova beseda, se začnejo dogajati čudeži (Mr 16,20).

Jezus

Med služenjem na nekaterih srečanjih v jugovzhodnem delu Severne Dakote se mi je prikazal Gospod. Na govorniškem odru sem pridigal in služil s preroškimi darovi. Kar naenkrat sem videl, da se mi je prikazal Jezus. Njegova nenadna pojava me je najprej prestrašila, nato pa sem videl, kako naju je opazoval pri služenju množici. Njegov izraz na obrazu mi je dal neverjeten občutek, da se strinja s tem, kar se je dogajalo – kakor oče, ki opazuje svojega sina, kako izpolnjuje Očetovo voljo. V nekem trenutku me je prešinila bežna misel, da samo »vidim stvari«, in zagotovo si nisem želel predstavljati nečesa, kar se ni dogajalo. Verjamem, da je Gospod poznal moje iskrene misli, in v tistem trenutku je pastor prišel na oder, da bi mi nekaj povedal. Ko se mi je približal, se je ustavil in pogledal naravnost v smer, kjer je stal Jezus, ter rekel: »Oh, tam je Jezus. Zdaj je tukaj z nami!« Hvala ti, Gospod, da si mi dal potrditev ravno takrat, ko sem jo potreboval!

Božansko srečanje

Ko sva bila v Bismarcku, Severna Dakota, sva spoznala Doma in Lindo Vetter, ki sta misijonarja v Sloveniji. (Da, dragi bralec, tudi jaz sem jo moral poiskati na zemljevidu!) Starejši ljudje bi jo prepoznali kot del Jugoslavije, ki se je osamosvojil leta 1991. Pozneje je na ozemlju nekdanje jugoslovanske države razglasilo neodvisnost še sedem entitet, ki so jih sčasoma priznali tudi Združeni narodi. Slovenija je geografsko najsevernejša država nekdanje Jugoslavije, južno od Avstrije.

Med srečanji sta naju Dom in Linda povabila na kosilo, da bi z nama delila nekaj stvari, ki jima ležijo na srcu. Moški po imenu Rudy Peltz mi je že prej povedal za Gospodovo razodetje, da se bomo srečali. Nisem vedel, da bo ta preprosti zmenek pri kosilu korenito spremenil moje življenje in me usmeril na pot po Gospodovih namenih za prihodnost. Dom in Linda sta z nama delila, kako ju je Gospod nadnaravno vodil, da sta postala misijonarja v Sloveniji. Povabila sta me, naj grem konec leta z njima služiti v Slovenijo. Gospod nam je v celoti zagotovil finančna sredstva, da smo lahko šli, in to mi je spremenilo življenje!

Pričevanja iz Slovenije

Na povabilo zakoncev Vetter smo se oktobra 2012 odpravili v Slovenijo na pustolovščino, ki jo je zasnoval Gospod. V duhu se je uskladilo toliko stvari, da sem bil presenečen nad vsem, kar je storil Gospod. Tukaj je nekaj poudarkov.

Angel prinaša sporočila in besede vednosti

Pred vsakim misijonarskim potovanjem si vzamem nekaj časa za molitev pred Gospodom, mu dovolim, da mi govori, in ga prosim za razodetje, kaj se bo zgodilo, da bom pripravljen na srečanja. Ko sva z Diane molila in se pripravljala na potovanje, sva začutila, da nama je Gospod povedal za veliko ljudi, ki so potrebovali ozdravljenje. Začel nama je opisovati bolezenska stanja ljudi, njihova oblačila, videz, starost itd. Ko se je to začelo »razkrivati«, sva hitro zgrabila za papir in pisalo ter si

zapisovala podrobnosti. Po približno petih opisih ljudi sem opazil močno Gospodovo navzočnost z naraščajočim maziljenjem. Ustavil sem se in rekel Diani, da se dogaja nekaj drugačnega, v večji stopnji ali močnejšem maziljenju Svetega Duha, ki me zdaj pokriva od glave do peta. Povedal sem ji, da verjamem v prisotnost angela, ki nama pomaga z informacijami o misijonarskem potovanju.

V duhu sem začel opazovati tako močno maziljenje, da sem verjel, da je angel pravkar vstopil v sobo in stal pred menoj. S fizičnimi očmi ga nisem mogel »videti«, vendar sem v svojem duhu lahko zaznal, da je bil tam. Da bi preveril, ali si ne domišljam, sem desno roko počasi začel premikati naprej. Ko sem jo dvignil približno do položaja ob 2. uri, na roki nisem čutil le mravljincev, ampak je postala celo vroča. Pomislil sem: »O, tukaj pred menoj stoji angel.« Nato sem enako storil z levo roko ter pri 11. uri dobil enake mravljince in toploto. To je bila zame potrditev angelove prisotnosti. Diane je prav tako lahko začutila, da se maziljenje zaradi tega Božjega poslanca povečuje. Vprašal sem ga: »Zakaj si tukaj?« Rekel je, da zato, da bi nama dal več razodetja glede misijonarskega potovanja. Nadaljeval je, da nama bo povedal še za 11 drugih ljudi, ki potrebujejo molitev za ozdravljenje, osvobojenje in odrešenje, z velikimi podrobnostmi, v nekaterih primerih celo o tem, kako so prišli do potrebe po ozdravljenju, kakršne so poškodbe zaradi avtobusne ali druge prometne nesreče in celo trčenja z avtom. Vse informacije sva si zapisala, jaz pa sem jih dal v Sveto pismo, da jih shranim za misijonarsko potovanje, in se mu zahvalil za to sporočilo iz nebes. Potem ga ni bilo več.

Božja zvestoba

Najino prvo srečanje v Sloveniji je bilo na domu ob vznožju Alp. Dom Vetter mi je predstavil Klemenca, ki nas je odpeljal do kraja srečanja. To je bila ena od Klemenovih skupin za preučevanje Svetega pisma in seme za prihodnjo cerkev. Klemen je bil prevajalec tudi na večernem srečanju. Soba je bila polna ljudi, od mladih do starih. Vsi so bili željni slišati Gospodovo besedo

in mnogi so si želeli prejeti ozdravljenje in upanje mogočnega Boga in ne mrtve, suhe religije! Po delitvi besede sem iz Svetega pisma potegnili papir z angelovimi navodili za naju. Začel sem klicati slabosti in opise ljudi s seznama, nato pa za vsakogar molil. Drug za drugim so dvigovali roke, dokler jih nismo imeli dvanajst od šestnajstih, ki so bili na seznamu. Nato je Gospod rekel: »Ne skrbita; med drugimi srečanji boste videli, da bodo vsi prišli naprej.« To me je opogumilo.

Ko smo jim prenehali služiti, me je Klemen vprašal: »Hej, Jim, kje si dobil ta seznam?« Ker sem Klemena prvič srečal šele pred nekaj urami, sem okleval, ali naj mu odgovorim. Ker nisem poznal njegovega duhovnega ozadja, sem se bal njegove misli, da sem norec, ki verjame v angele! Zato sem rekel: »Ne vem, ali naj ti povem, morda boš mislil, da sem nor!« Rekel je: »Ne, ne bom,« zato sem mu dejal: »Angel mi je to dal!« Rekel je: »Verjamem ti. Moral je biti angel ali Bog, ker poznam vse te ljudi in si imel o vsakem od njih popolnoma prav. Nemogoče je, da bi tisto sam vedel, moral je biti Bog!« Nato mi je zastavil še eno vprašanje: »Jim, kdo si ti?« Nekaj časa sem se obotavljal, ker ne maram nazivov, ki jih podeljujejo ljudje, nato pa sem rekel: »Klemen, tu bom ostal dva tedna. Po koncu teh dveh tednov mi povej, kdo sem!« Hvala ti, Jezus, da nam daješ vse, kar moramo vedeti, da bi v duhu služili vsakomur od tvojih otrok v tvojo slavo!

Druga srečanja

V kratkem času, ko je Gospod deloval v Sloveniji, se je zgodilo toliko stvari. Verjamem, da je položil temelje za prihodnje, poglobljeno delovanje. Na vsakem srečanju je bilo podanih veliko besed vednosti, skupaj s preroškim služenjem. Včasih mi je Gospod pokazal slike in celo videoposnetke dogodkov za vsakogar, ki smo mu služili. Pokazal mi je pretekle dogodke, ki so povzročili hude travme, tako čustvene kot fizične. V nekaterih primerih so se ljudje že prej humano trudili pomagati drugim, nato pa je sledil naslednji korak, saj jih je Gospod vodil, da so šli naprej, tokrat v Njegovem imenu.

Plaz duš

Po nekem srečanju smo se vračali v hotel. Ko smo se mu bližali, je Dom rekel: »To je bil plaz ljudi, ki so sprejeli Gospoda.« Pomislil sem: »No, bilo je v redu, vendar sem si želel več!« »Ne,« je rekel, »to je bil plaz. Vedeti moraš naslednje. To, kako si jih pripravil, da so dvignili roke in nato pristopili k molitvi, za kulturo Slovencev ni bilo normalno. So zelo zaprti ljudje in največkrat ne bodo dvignili rok ali prišli naprej na javno povabilo. Toda Sveti Duh je prišel nadnje in prišli so naprej, bili rešeni in Gospod je dal osebno prerokbo za vsakogar od njih! Običajno se lahko oglasita eden ali dva, največkrat pa pridejo k redni molitvi in nato rečejo: »Glede molitve za odrešenje, ki ste jo omenili? To hočem.« Oni so res zadržani, še posebno na javnem srečanju.«

Tako je potekalo vsako srečanje. Maziljenje Svetega Duha je podrlo zidove ponosa in strahu ter moške in ženske osvobodilo suženjstva, zato da bi zaživel novo življenje z Jezusom Kristusom kot svojim Odrešenikom! Slava Bogu! Telesne, čustvene in duhovne ozdravitve so izbruhnile za vse in vsakogar, ki je bil lačen in je imel potrebo. Verjamem, da je Gospod želel, da bi s telesnimi očmi videli manifestacijo njegove moči in predvsem njegove ljubezni do njih! Vedno bolj je izlival svojo ljubezen do ljudi v Sloveniji z močnimi preroškimi besedami, vključno z videnji in sanjami. Velikokrat sem ob položitvi rok nanje na spodnji desni strani videnja opazil nekaj, kar je spominjalo na tekoči video in je bilo razodetje za tega posameznika. Čudovito je bilo, kako mi je Gospod vedno znova odpiral moje duhovne oči za ozdravljenje in osvobojenje vsake osebe. To je bil Bog, ki jim je razodeval svojo ljubezen do njih, oni pa so lahko videli in čutili Njegovo prisotnost. Večina srečanj je trajala dolgo v noč, celo do polnoči in še čez. Bila pa je to preizkušnja vzdržljivosti za celotno ekipo, ko smo služili vsem, ki so prišli naprej. V naslednjih dneh nas je Gospod okrepčal, da smo lahko spet odšli. Bilo je čudovito in zelo koristno! Hvala ti, Jezus! Gospod šele začel svoje delo in eksplozivno pot za slovenski narod!

Slovenija – 2025

Gospod je ponovno uredil in poskrbel za misijonarsko potovanje v Slovenijo. Poskrbel je celo za zelo dobrega prijatelja, Paula Boesa, ki me je spremljal in pomagal pri vrsti za molitev. Paula sem prvič srečal aprila 2024, ko sem podal svoje pričevanje v Word of Life Ministries v Minnesoti. Po pridigi sem molil zanj, da bi prejel krst Svetega Duha z znamenjem govorjenja v jezikih. Sveti Duh ga je popolnoma »povozil«. Na tleh je ležal približno 20 minut in molil v duhu! Po tem sva s Paulom postala dobra prijatelja. Obiskoval je tudi oba tečaja, tečaja Svetega Duha za devet darov in tečaja peternih darov (Five-fold Gifts),¹ zato je bil takoj za, ko sem omenil, da grem na misijonarsko potovanje v Slovenijo!

Bog je tako zvest

Ko oznanjate poln evangelij odrešitve, ozdravljenja in osvobojenja, gre Gospod Jezus z vami in potrди besedo, ki ste jo oznanjali, z znamenji in čudeži, ki sledijo (Marko 16,20). In tako je bilo tudi v Sloveniji! Na tej poti je Gospod hotel, da se osredotočim na spodbujanje darov Boga, ki jih je Jezus že položil v nas! Želi, da delamo enaka dela, kakršna je delal On, in še več (Janez 14,12). On nas je mazilil s Svetim Duhom, da bi v našem življenju izpolnili nam dane Božje namene (Luka 4,18-19).

Bili smo priča, kako je Gospod neštetim ljudem prinesel odrešitev, ozdravljenje in osvoboditev. Prišlo je do številnih telesnih ozdravljenj ter čustvenih ozdravljenj zaradi zlorab in posledic preteklih travm. Gospod se je osredotočil tudi na več kot štirideset ljudi, ki so prejeli napolnitev s Svetim Duhom in govorjenje v jezikih.

Sedem srečanj je potekalo v cerkvah, vendar smo se lahko udeležili tudi dvodnevnega motociklističnega srečanja pri Baškem jezeru v Avstriji. Pastor Klemen se je zadnja tri leta s skupino kristjanov, imenovanih *Ambassadors for Christ*

¹ Petkratni Kristusovi darovi vernikom: apostol, prerok, pastor, evangelist, učitelj.

(Ambasadorji za Kristusa), udeleževal tega srečanja. Med tem časom me je prosil, naj molim za Carlo, mlado žensko, ki je iskala napolnitev s Svetim Duhom. Ko sem se z njo pogovarjal, se je je maziljenje začelo dotikati vrh glave in začela se je zibati sem ter tja. Ravno takrat v neposredni bližini ni bilo nikogar, ki bi mi jo pomagal ujeti, zato je padla na tla. Govorila je v jezikih kakor hiša v ognju. Kdo bi si mislil, da bo ravno takrat prišel mimo reševalec – žensko je videl na tleh in pomislil, da morda potrebuje medicinsko pomoč. Hitro je prišel k meni in poskušal sem mu razložiti, da je v redu, a nisem govoril nemško. Poklical sem Klemena in on mu je razložil situacijo. Vse je bilo v redu.

Na srečanju imajo stojnico, na kateri pričujejo, razdeljujejo traktate, biblije in celo pripeljejo slavnino skupino, da poje množicam motociklistov. To pritegne pozornost ljudi, da okusijo krščansko glasbo. Med enim od takih dogodkov se je ustavil moški v majici AC/DC, da bi poslušal glasbo. Paul je bil blizu njega, zato je začel z njim pogovor. Pomagala mu je Carla, ki je bila prejšnji dan napolnjena s Svetim Duhom, lokalna prebivalka, ki je tolmačila. Paul je začutil, da se začenja dvigovati otipljivo maziljenje Svetega Duha, in tudi moški je to začutil! Vprašal je Paula, kaj je to, kar čuti: »Dlake na mojih rokah so se dvignile in čutim, kako se to širi po mojih rokah.« Paul mu je povedal, da je to Sveti Duh. Paul je po besedi vednosti vedel tudi, da ima moški težave s hrbtenico. Molila sta in moški je bil ozdravljen. Bolečina je izginila iz njegovega hrbta in lahko se je dotaknil prstov na nogah, kar mu ni uspelo že leta. Moški z majico AC/DC je vprašal: »Kje lahko dobim več tega Boga?« Paul ga je napotil v molilni šotor, kjer je sprejel Jezusa kot svojega Gospoda in Odrešenika!! Slava!!

Zlasti od leta 1992 smo služili ob številnih priložnostih in na številnih krajih in Gospod je bil tako zvest, da se je dotaknil življenja ljudi z odrešitvami, ozdravitvami, znamenji in čudeži. Lahko bi porabili veliko časa in prostora za vso zgodovino, vendar naj vam povem nekaj o tem, kako se je vse začelo na višji ravni.

Julija 1993 na Rock Laku

Julija leta 1993 sem bil povabljen, da teden dni služim v krščanskem družinskem taboru na Rock Laku v Manitobi v Kanadi. Pravkar sem končal niz šestih pridig na temo »Kako živeti in hoditi v Gospodovi moči in navzočnosti« in začutil sem, da Gospod želi, da ta teden služim s tem nizom. V ponedeljek sem začel z osebnim pričevanjem, v torek pa z nizom pridig. V sredo sem začutil zelo močno prisotnost Svetega Duha in da bo kmalu prišlo do preboja. Tistega večera sem začel služiti moškemu po imenu Duncan iz Moose Jawa. Pod vodstvom Duha sem mu položil roko na glavo in v duhu videl, da je maziljenje prišlo na njegovo glavo in se izlilo navzdol do zgornje ustnice. Ko v duhu vidim maziljenje, je kakor bistra tekočina, ki mi pogosto zamegli pogled na osebo. Nekako tako kakor učinek ogledala na asfaltnih avtocestah na vroč poletni dan. Včasih je maziljenje opaziti na celotni osebi ali pa samo na nekaterih njegovih delih. Tokrat se je začelo na glavi do zgornje ustnice. Nato mi je Gospod razodel, da zdaj mazili njegove noge in nadaljuje navzgor, dokler ne doseže spodnje ustnice. To sem povedal Duncanu in preostalim ljudem. Potrdil je, da tudi on to zaznava in občuti. Ko sta se obe maziljenji srečali na njegovih ustnicah, je Gospod rekel: »Pokazal ti bom nekaj novega.« Duncan je začel odpirati usta in se smejati. Najprej se je hihital, nato pa se je hitro začel krohotati. Sprva smo bili vsi nekoliko presenečeni, vendar sta se isto veselje in smeh, ki sta bila nad njim, začela oprijemati tudi nas in nato celotne skupnosti. Sveti smeh je bil nalezljiv!

Kmalu ga je tako prevzelo, da je padel na tla in se celo prevračal sem ter tja. Najprej v eno smer, potem v drugo, dokler ni končno pristal v prvi vrsti stolov, kjer je »obtičak« za naslednji dve uri. Bil je poln veselja in smeha in pozneje nam je povedal, da so ga do naslednjega dne bolele trebušne mišice. Ob 1. uri zjutraj se je srečanje le končalo, vendar je Duncan še vedno ležal na tleh in ni imel moči, da bi vstal in hodil, zato smo ga odnesli do vhodnih vrat in ga zvalili v taborniški kombi, ki ga je za to noč odpeljal do njegove kočice. Bil je tako ganjen, da do

naslednje noči ni mogel govoriti v angleščini. Vsakič ko je poskušal govoriti, je spregovoril v jeziki! Iz radovednosti sem njegovo ženo vprašal, ali se je vedno tako odzval na Gospodovo moč, ki ga je zadela. Rekla je, da ne, sploh ne. Izvedel sem, da še nikoli prej ni počival v duhu, da ga še nikoli prej nista zadela to veselje in smeh, da je bil tudi psiholog in da je igral violončelo pri Moose Jaw Symphony! Zdi se mi, da je bil to precej preprost človek, in osupljivo je bilo videti, kako se ga je Gospod tako dramatično dotaknil!

Tako se je tisti teden začel izbruh Svetega Duha. Gospodovo veselje je eksplodiralo pri vseh osebah in celotnem taboru. Ves dan je bilo iz lože, koč in drugih prostorov tabora pogosto slišati smeh. Ob večerih se je maziljenje še stopnjevalo, srečanja pa so bila vedno daljša in so v soboto ponoči trajala do pol treh zjutraj! Ljudi je Sveti Duh tako prevzel, da se nekaj časa niso mogli premakniti z mesta. Včasih so poskušali govoriti, a niso mogli! Nato so bruhnili v veselje in smeh. To je bil čudovit čas olajšanja od stresa, bolečin, ran in čas posebne Očetove ljubezni. Pogosta so bila tudi odrešenja, ozdravitve in osvobojenja, saj se je Gospod dotaknil svojega ljudstva z izlitjem svojega Duha.

Pozneje, januarja 1994, se je začel »blagoslov v Torontu«, ki je dal še nekaj potrditev tistega, kar se je zgodilo pred šestimi meseci na Rock Laku. Številne manifestacije Svetega Duha so bile zame in za večino udeležencev nove.

Humorno vodstvo Svetega Duha

Nekega večera sem v molitveni vrsti na služenju začel moliti za neko gospo. Sveti Duh mi je rekel, naj recitiram 23. psalm. Tako sem začel počasi recitirati vsako vrstico in čakal na navodila Svetega Duha, kako naj služim. Ko sem prišel do šeste vrstice, sem začel govoriti: »Zagotovo me bosta dobrota in usmiljenje spremljali vse dni mojega življenja in v Gospodovi hiši bom prebival na veke.« Takoj po tem, ko sem izgovoril prvo besedo »Zagotovo« (ang. Surely, v izgovoru šerli), je Sveti Duh rekel: »Ustavi se, povej še enkrat.« Tako sem ponovil: »Zagotovo.« Nato je rekel: »Ponovno izgovori besedo.« To sem storil. Rekel

je: »Še enkrat jo izreci,« in sem jo izrekel. Ko sem besedo ponovil četrtič ali petič, sem slišal, da so se ljudje začeli hihitati in malce smejati, zato sem odprl oči in vsi so se zabavali ob tem, kar sem govoril. Nadaljeval sem, kakor me je vodil Sveti Duh, tako da sem izgovoril »Zagotovo« že kakih sedmič, nato pa je rekel, naj neham. Zdaj so se že vsi smejali, tudi gospa. Nisem razumel humornosti vsega tega, dokler mi niso povedali, da je ime gospe, za katero sem molil, Shirley (v izgovoru šerli)! Mislim, da je Gospod poskušal pritegniti njeno pozornost, da ima oči zanjo in da pozna njeno ime!

Gospod se dotakne očeta, mame in njune hčere

Drugi par, ki se je vozil približno 12 ur iz Hudson Baya, da bi prišel na tabor, se je udeležil vseh srečanj in zelo pozorno opazoval vse »nove« stvari, ki so se dogajale. Do tega trenutka pozno zvečer je bilo na srečanju veliko ljudi, ki so prejeli služenje, že na tleh, zato so se usedli in oblikovali krog ter nadaljevali, da se jih je Sveti Duh dotikal z radostjo, smehom ter velikim mirom in svobodo v duhu. Par je pomislil, da bi se jim pridružil, in končno sta prišla in se postavila za našo skupino na tleh. Moja prva misel je bila, da grem in molim zanju, vendar mi je Sveti Duh rekel, naj samo opazujem in gledam, kaj bo storil. V kratkem času je Gospodovo veselje, ki je bilo na vsakem od nas, začelo prevevati tudi njiju. Začela sta se smejati in se nato zibati pod močjo maziljenja Svetega Duha. Kmalu sta oba padla na tla in se naprej smejala na ves glas. Sprva sta se prevrnili na levo, potem na desno; počakala malo, potem pa sta se vedno bolj ločevala drug od drugega. Nazadnje je žena obtičala ob steni, mož pa je šel v drugo smer in se znašel ob prvi vrsti stolov. Oba sta bila polna Gospodove radosti in popolnoma napolnjena z Njim!

Pozneje zvečer ju je njuna najstnica prišla iskat. Vstopila je skozi zadnja vrata sobe za srečanje in pogledala po prostoru, vendar ju ni mogla najti, ker sta bila na tleh! Zabavno je bilo opazovati, kako se je njen izraz na obrazu spremenil iz resnega v šokiranega, ko ju je končno našla na tleh! Hotela se je namreč vrniti v kočo prespat in mislim, da je prišla iskat ključ. Že ko je hodila proti

njima, je bilo videti, da ni bila zadovoljna s situacijo, še posebno ko je prosila mamo, naj vstane, ta pa je odgovorila: »Ne morem vstati!« Hčerka je nato rekla: »Lahko, pomagala ti bom.« Ugotovila je, da niti z njeno pomočjo ne more vstati. Zato je odšla k očetu in ugotovila, da je tudi on nemočen na tleh. Nazadnje je, mislim, očeta tako osramotila, da se je počasi splazil do najbližjega stola in tam nekaj časa sedel, da bi se zbral. V duhu je bil zagotovo omamljen! Sčasoma in zaradi hčerine vztrajnosti sta oba odšla k mami in ji pomagala, jo dvignila na noge, ji položila roki na svoja ramena in jo dobesedno odnesla iz sobe, medtem ko so se njena stopala vlekla po tleh.

Zaradi vsega tega razburjenja so bili zdaj vsi trije v središču pozornosti celotne dvorane. »Trio« je naredil tri korake naprej in vsi so se zgrudili na tla na kup, medtem ko so se nebrzdano smejali od Gospodove radosti. Tudi mi smo se nasmejali temu! Potem ko je hči doživela Gospodovo veselje, se je mama obrnila k njej in jo vprašala: »Ali zdaj verjameš?« Hči je odgovorila: »Videti je, da je to resnično!«

Ne razumem popolnoma vseh poti Svetega Duha in tega, kako ali s čim želi služiti ali se dotakniti svojega ljudstva. Vsakdo se lahko odzove na edinstven oziroma drugačen način kakor kdo drug. Hvala Bogu, nismo vsi enaki. Kar pa poznam, je Njegova prisotnost in Njegovo maziljenje. Poznam tudi Njegovo »žalovanjek«, ko ni zadovoljen s tem, kar počnem, ali s tem, kar se dogaja na srečanju. Zame je to tako, kakor da bi nekdo pristopil k tebi, te zgrabil za srajco tik nad srcem in jo tam trdno držal. To ni dober občutek. Če se to zgodi, je bolje, da hitro ponovno ovrednotim situacijo, da ponovno najdem tisti prostor miru in Njegovega maziljenja. Na nobenem od teh srečanj pa se nisem počutil žalostnega, ampak sem imel popoln Gospodov mir.

Gospod se razodeva z vetrom

Zadnji večer srečanj je prišel k molitvi mladenič, star okoli dvajset let. Opazoval je, kako se je Sveti Duh na srečanjih na različne načine gibal, in prosil, da bi se Gospod razodel tudi njemu. Svoji roki sem mu položil na prsi in začel moliti, da bi ga

Bog blagoslovil in odel v prsni oklep pravičnosti (Ef 6). Med tem sem začutil, da je veter pihnil mimo moje desne strani in zadel mladeniča, zato sem odprl oči in ga videl, kako je stopil tri korake nazaj. Rekel sem mu: »Uf, si čutil to?« Ni bil tako navdušen nad tem, kar se je zgodilo, kakor sem bil jaz. Nato mi je Sveti Duh rekel: »On misli, da si ga odrinil.« Pri služenju sem zelo previden, in ker so me drugi porivali, sem zelo pazil, da nikogar ne odrinem. Namesto tega dovolim, da pride nanje moč maziljenja Svetega Duha, in če padejo, padejo, če pa ne, ne padejo. Zame to ni pomembno, saj način izbere Gospod sam.

Zato sem ga vprašal: »Ali mislite, da sem vas odrinil? Res bodite iskreni.« Rekel je: »Da.« Povedal sem mu, da ga nisem odrinil, ampak da se mu je tako zdelo. Sveti Duh mi je rekel, naj to ponovim. Rekel sem: »Narediva poskus. Tokrat se postaviva 2 m narazen in moliva z odprtimi očmi. Kaj praviš?« Strinjal se je. Ponovno sem molil, naj se Gospod razodene temu mladeniču, in veter je spet pihnil mimo mene po desni strani in proti temu mladeniču. Spet ga je zadel veter Svetega Duha in mladenič se je umaknil za tri korake. Tokrat sva imela odprte oči in je vedel, da je bil to Gospod ali eden od njegovih angelov, ki mu je služil!

V soboto zvečer je eden od članov upravnega odbora tabora, ki se je pravkar pridružil sestankom, opazoval vse dogajanje in me vprašal, kako lahko to pojasnim. Povedal sem mu, da še nikoli nisem videl ali doživel mnogih stvari, ki so se dogajale, zato mu takrat nisem mogel navesti svetopisemskih odlomkov in vrstic. (Zdaj lahko.) Toda vedel sem eno stvar: »Prepoznam prisotnost Svetega Duha in to je bil On!« Rekel je: »Verjamem ti!«

Winnipeg / Steinbach / Ste. Anne / Brandon, Manitoba – junij 2012

Na nekem misijonarskem potovanju leta 2012 sem prosil dobrega prijatelja Lloyda Selbyja, naj gre z mano. Lloyd je zelo preroško nadarjen in bi mi bil na tem potovanju z enajstimi srečanji v veliko pomoč. Ko je za vsako srečanje prišel čas služenja, sva oba molila za ljudi: on je bil na eni strani sobe, jaz

na drugi. To je zelo pomagalo, da sva lahko molila za več ljudi, čeprav sva po pridigi molila še nadaljnje tri in včasih štiri ure. Zelo je vplivalo tudi na raven maziljenja, ki se je dvignila za desetkrat. To najdemo v 5 Mz 32,30 in je v bistvu zakon sinergije ali medsebojnega dopolnjevanja. Ena oseba, ki moli, jih spravi v beg 1000, dve pa 10.000.

Prvo srečanje je bilo v nedeljo zvečer v cerkvi blizu središča Winnipega. Udeležili so se ga različni ljudje: člani in obiskovalci. Po pridigi sva z Lloydom začela služiti ljudem, ki so prišli naprej, nato pa sva včasih, ko naju je Gospod vodil, poklicala ljudi, naj pridejo naprej k preroški molitvi. Prišla je neka gospa, ki je težko slišala na eno uho, drugo pa je bilo popolnoma gluho. Molili smo in takoj se ji je stanje na enem ušesu izboljšalo, vendar z gluhim ušesom še vedno ni mogla nič slišati. Mazilil sem jo z oljem in jo spodbudil, naj še naprej verjame v popolno ozdravitev. Tudi Jezus je včasih drugič molil za ljudi in jim rekel: »... po vaši veri naj se vam zgodi« ali »vaša vera vas je rešila«, včasih pa je lahko celo »videl« njihovo vero v duhu: »... videl njihovo vero« (Mt 9,2.22.29). Prosil sem jo, naj se usede v prvo vrsto in počaka, da bo Gospod dokončal ozdravljenje, medtem ko bomo še naprej molili za več ljudi. Približno trideset minut pozneje sem zaslišal glasen krik, ki je prihajal s sedežev. Obrnil sem se in pogledal, da bi ugotovil, kaj se dogaja. Gospa je skočila s sedeža in še naprej vpila. Vprašala sem jo, kaj se je zgodilo, in rekla je: »Moje gluho uho se je pravkar odprlo in zdaj popolnoma slišim!"

Gospodovo maziljenje je bilo tudi na Lloydju. Molil je za mladeniča, starega približno trideset let, in od prijateljev izvedel, da se je rodil nem in da nikoli ni govoril. Ko je Lloyd začel moliti, mu je Sveti Duh naročil, naj prerokuje nad mladeničem: »Nocoj boš govoril v treh jezikih. Angleščino, svoj materni jezik (bil je domorodec) in nebeški jezik jezikov!« Na moškega je položil roki, in ko se mu je jezik razvezal, je takoj začel govoriti. Drug za drugim je govoril v vseh treh jezikih, kakor je bilo prerokovano!

Druga ozdravljenja tistega večera so bila: zlomljena čeljust ženske je bila ozdravljena, z Lloydovim zamahom roke je ženska z rakom na dojki odletela en meter nazaj, padla na tla in vstala ter bila je brez vsake bolečine. Pozneje je odšla v žensko kopalnico in preverila stanje – vse grudice so izginile!! Tudi mnogi drugi ljudje so bili ozdravljeni in osvobojeni demonskih napadov.

Pričevanja iz Manitobe, 2012

Ti izvlečki so iz glasila NLM, objav na Facebooku, osebnih pričevanj, e-poštnih sporočil in pisem:

Jim, pravkar sem prejel še eno e-pošto s pričevanjem. To je tako dobro in takooo spodbudno. Jim in Lloyd, najlepša hvala, ker sta se razdajala v Ste. Anne. **Lucille F.** (Lucille je bila tista, ki nas je povabila v Ste. Anne in ji je bilo poslano e-sporočilo s pričevanji. Zaradi zasebnosti bom v nekaterih primerih uporabljal inicialke ljudi.)

29. junij 2012 – Pozdravljena, Lucille! Najlepša hvala. Na srečanjih v Ste. Anne smo prejeli toliko ozdravljenj! 1) D. je imel ogromno notranje ozdravljenje in tudi J. 2) Jaz sem imela veliko ozdravljenje znotraj svojega telesa in uma. 3) Z oči so mi padle luske (imela sem začetno sivo mreno). 4) Občutila sem ozdravljenje okoli svojega srca. 5) Moj hrbet je bil prizadet zaradi hude prometne nesreče leta 2010 in Bog ga je ozdravil; to je bilo zelo opazno, ko sem padla na tla. 6) Čutila sem, da se mi je hrbet zravnal in da so se mišice sprostile. 7) Moja ramena so postala bolj gibljiva. 8) V glavi sem doživela takšno ozdravljenje, kakršnega nisem doživela že leta. 9) Tisto četrtkovo noč smo spali kakor dojenčki. Zelo smo hvaležni za Božje ljudi; za tiste, ki so poslušni Božjemu klicu v svojem življenju in gredo služiti ljudem v stiski. Aleluja! Visoko povzdignite Jezusovo ime! Kajti on je Gospod! Slava Njegovemu čudovitemu imenu! – Marge B.

1. julij 2012 – Kakšen čudovit teden! Bili smo priča mnogim ozdravitvam in čudežem. V južni Manitobi je veliko ljudi, katerih

življenja se bodo za vedno spremenila. Jezus rešuje, ozdravlja, osvobaja. Nekaj pričevanj: ženski je bila ozdravljena gluhost na enem ušesu, [30-letni] moški je prvič spregovoril (bil je rojen nem), moški, ki je bil 40 let sključen, se je vzravnal, ženska, ki zaradi hudega artritisa ni hodila že več kot sedem let, je bila takoj ozdravljena. Zlomljena srca so bila ozdravljena. Jezus je živ. Je najbolj dobrosrčen človek, ki ga lahko srečate. Bog je najbolj ljubeč Oče, ki ga lahko imate. Prevzeti od Njegove dobrote! Uf! – Alvina P.

28. junij 2012 – To objavljam [na Facebooku], da bi vas spodbudila k veri v vsemogočnega Gospoda Jezusa Kristusa. Da, to se dogaja prav tu v Manitobi in nekateri od tistih, ki so bili telesno ozdravljeni, so lokalni prebivalci. Ključ je verjeti in sprejeti od Njega! – Linda W.

15. julij 2012 – Danes je prišla na obisk »zdravnica«, ki je povedala, da je prenehala jemati tablete proti [26] depresiji in anksioznosti ter da se počuti odlično. Kakor je dejala, je to vključevalo tudi nekaj sprememb v njenih navadah itd. Zaposlena je bila morda še vedno preveč, vendar ni imela skrbi. – Lucille F.

Brandon, srečanja v Manitobi

Blagoslov v Jezusovem imenu. Na naših srečanjih smo imeli veliko čustvenih ter telesnih ozdravljenj in osvoboženj. 1) J. je več kot leto dni uporabljal hojco, ni mogel hoditi in je zdaj začel hoditi! Slava Bogu! 2) Pri gospe, katere kolena so bila zelo zelo otekla, je oteklina izginila in se veseli, da nima več bolečin. 3) Gospa (in še veliko drugih), katere ušesa so bila ozdravljena. Ena je odšla s slušnim aparatom v žepu! 4) Mati in hči sta svoje življenje izročili Jezusu in govorili v jezikih. 5) Moje dekle je bilo osvobojeno. Povedal sem ji, da smo rekli Bogu, naj bo po Njegovem, in On je to storil. Rekla je, da še nikoli v življenju ni bila tako svobodna. Da, Bog! Moj mož ji je povedal, da se je to zgodilo, ker jo Bog kliče v služenje osvobojanja. Povedala nam je, da je bila to zanjo potrditev v njenem duhu. 6) Še dve gospe sta bili osvobojeni. Ena je bila osvobojena okultizma. 7) Gospe

KJ je Bog služil štiri ure in jo medtem postopoma ozdravil. Prej je bila nekajkrat na psihiatričnem oddelku in imela nekaj šokterapij. Bog je tako čudovit. 8) Zgodilo se je še veliko drugih ozdravljenj. Bog je velik in Bogu se zahvaljujem za timski trud vseh ljudi, ki so prišli in pomagali, ter seveda bratu Jimu in Lloyddu. Hvala, ker sta prišla v naše mesto. – Bridget B, Brandon, Manitoba, Kanada

1. julij, Amazing Grace Ministry, Winnipeg

Pričevanja o številnih ozdravljenjih: štirje člani z oteklimi koleno in bolečim artritismom – zdaj so ozdravljeni, slušni aparati odvrženi, ozdravljene bolečine v komolcih in kolenih, številna čustvena ozdravljenja in mnogo preroškega služenja.

Lloydov kotichek – zapiski in komentarji z njegove strani na FaceBooku

24. junij, Winnipeg – Sploh ne vem, kje naj začnem in kako naj opišem, kaj se je nocoj zgodilo v Winnipegu. Toliko ozdravitev in čudežev: gluho uho se je odprlo; moški, ki se je rodil nem, je bil napolnjen s Svetim Duhom in je prvič v življenju spregovoril; ženska je imela zlomljeno čeljust in je bila ozdravljena; žensko, ki bo jutri operirana zaradi raka na dojki, je zadela Božja moč, jo dvignila s tal in jo vrgla 1 m nazaj, pri čemer se je zaletela v pastorja za seboj, nato pa je več kot pol ure ležala na tleh in tako počivala v duhu; več ljudi je bilo ozdravljenih in prejeli so krst v Svetem Duhu; veliko notranjih ozdravljenj. Kakor si lahko predstavljate, je bilo veliko veselja in radosti!

25.–26. junij, Ste. Anne – Uf je vse, kar lahko rečem!! Tukaj v Kanadi vidim čudovite stvari. Ko sem danes molil za neko žensko, sem bil vzeti v nebesa in naslednja oseba, na katero sem položil roke, je imela isto izkušnjo. Bog se je dotaknil ženske z astmo; številna močna osvobojenja. Nebeški Oče je s čudovitimi besedami spodbude skozi mnoge preroške besede govoril skrivnosti njihovega srca; mnogo solz veselja; štiriinpolurno srečanje. Kakšno čudovito življenje, ko se pojavi nebeški Oče! Hvala ti, Bog, za tvojo milost!

27. in 28. junij, Ste. Anne – Še ena čudovita noč služenja in veliko čudežev. Moški, ki je bil štirideset let sključen, je vstal in hodil brez pomoči hojce; ženska na invalidskem vozičku je hodila po cerkvi, čeprav ni hodila že več kot sedem let. Ko je zapuščala bogoslužje, jo je bolečina zapustila in je svoj invalidski voziček porivala do parkirišča. Pohabljen je bila zaradi artritisa v kolenih in je bila takoj ozdravljena. Skoraj gluhemu moškemu se je dramatično izboljšal sluh, tudi njegove oči so se očistile, pege so se mu začele odstranjevati z levega očesa, napolnjen je bil s Svetim Duhom; naša nova prijateljica Roz je že tretjič ali četrtič na tleh počivala v duhu, no, na vsakem srečanju do zdaj. Moški je bil poklican in ozdravljen zaradi zatrdline v rami, ki se je kar raztopila, prej pa je bila tam že dvajset let. Mnogi so na tleh počivali v duhu; pri nekem moškemu je bila ozdravljena kolenska križna vez; mnogi drugi so doživeli notranje ozdravljenje in osvobojenje; prisotna je bila Božja moč. Nocoj smo videli Njegovo roko, ki je delovala med nami, pa tudi župan se je ustavil, da bi nam dal svoj blagoslov in nas pozdravil v svojem mestu.

29.– 30. junij, Brandon – Zdi se, da se vse noči zlivajo skupaj. Toliko čudežev je bilo nocoj, da ne vem več, za koliko ljudi smo molili. Približno štiri ure neprekinjenih ozdravljenj, osvobojenj in preroških besed. Več kot utrujen sem. Jutri bomo počivali in imeli večerno srečanje. Danes zvečer bom govoril; nameravam moliti, dokler se Božja moč ne spusti na ljudi; ne potrebujejo »sporočila«, potrebujejo moč kraljestva!

Trenutno čakam na navodila nebeškega Očeta! Kmalu se bo pojavil. Poln navdušenja in veselja sem. Molite za nas; Jezus je Gospod vsega!

Če ne bi bilo neutrudnih prizadevanj, dela, posredovanja in načrtovanja ekip za služenje v Kanadi, nič od tega ne bi bilo mogoče. Obstajajo razlogi, zakaj je Jezus zbral skupino takih žensk in moških. Nobena oseba sama ne bi mogla prebiti te teme. Bog vas blagoslovi!

1. julij, Brandon – Pripravljamo se na pot v Winnipeg, kjer bo zadnje srečanje. Kako čudovito smo se imeli v zadnjih več kot dvajsetih dneh. Videli smo osupljivo knjigo Apostolskih del. Tokrat so bila to dejanja pastorjev Bryana in Diane, Mariele, Jima, Lloydja in skupine drugih ljudi iz Božjega kraljestva [Lloydov komentar je vključeval njegovo potovanje z ekipo v Anglijo/Grčijo od 10. do 22. junija]. Sinoči [30. junija] smo videli, kako se je ženski z dvema slušnima aparatoma povrnil sluh. Odšla je s slušnima aparatoma v žepu. Druga ženska je prvič po dolgih letih hodila brez hojce, prejela je popolno ravnotežje. Do konca večera je s polnim tempom in brez bolečin hodila okrog ekip za služenje. Več ljudi je bilo ozdravljenih vsega mogočega: osvobojeni so bili lažnivih duhov, ki so jim govorili, da so sirote, travm iz otroštva, izboljšal se je vid. Ženska in njen otrok sta sprejela Jezusa in krst v Svetem Duhu. Medtem ko smo se odpravljali na dopoldansko srečanje, smo se spraševali, kaj bo nebeški Oče storil in kaj bo sledilo. Slava Bogu za to, kako mogočne stvari je storil; spremenil je življenja in srca. To je torej resnična moč Kraljestva!

1. julij, Amazing Grace, Winnipeg – Današnji dan je bil po vrstnem redu prejšnjih srečanj. Veliko ljudi je prejelo ozdravljenje zaradi bolečin v sklepih, več ljudem je bil povrnjen sluh in priča smo bili močnim čustvenim ozdravljenjem. Medtem ko smo molili za nekega moškega, je nadenj prišla Očetova moč, tako da je izbruhnil v globok jok. Tako kakor na vseh srečanjih je bilo tudi tokrat izrečenih veliko besed vednosti. Začeli smo prejemati pričevanja mnogih, ki so bili v trenutku ozdravljeni in niso več potrebovali zdravil, ki so jih uporabljali že dlje časa. Neka ženska je morala jemati šestindvajset tablet na dan in je bila na zelo strogi dieti, zdaj pa je ozdravljena in osvobojena. Druga je petnajst let jemala zdravila proti napadom panike, zdaj pa je osvobojena strahu in zdravil. Obe sta osvobojeni že več kot pet dni! Ko smo se z moškim pogovarjali o njegovem življenju, so bile njegove noge in kolki takoj ozdravljeni! Kakšna fantastična pustolovščina. Zdaj je čas za počitek in pripravo na naslednje potovanje!! Slava Bogu!

2. julij, Winnipeg – vračamo se domov. Potrebujem izdaten počitek. Ugotovil sem, da lahko preživiš enaindvajset dni, če v povprečju spiš manj kot pet ur na noč. Po vsakem srečanju smo štiri ure molili in služili. Včeraj zvečer sem dosegel mejo, bilo je dovolj! Spoznali smo toliko čudovitih ljudi. Videli smo nebeškega Očeta, kako v Angliji, Grčiji in Kanadi počne čudovite stvari. Kakšno potovanje je bilo to!

Ognjene krogle iz nebes

Leta 2016 sem prosil prijatelja Briana Danielsona in njegovo ženo, naj me pospremita na nekaj misijonarskih potovanj v Kanado. Brian ima dar videnja, ki je zelo koristen, ko se Sveti Duh začne gibati. V preteklih letih sem v Rock Laku slišal pričevanja ljudi, ki so srečali angele pred glavnim vhodom v stavbo, kjer smo imeli srečanja. Odšel sem tja, da bi to sam preveril, in vstopil v močno maziljeno območje. Čakal sem na Gospoda in On mi je odprl oči, da sem videl dva angela, ki sta stražila glavni vhod. Imeli smo kratek zasebni pogovor in to, kar sta mi povedala, se je potrdilo na tistem večernem srečanju.

Ko sta me Brian in njegova žena naslednje leto spremljala v Rock Lake, sem želel, da tudi onadva doživita to izkušnjo. Njima ni bila znana; stopili smo do glavnega vhoda in namerno sem se za trenutek ustavil, da bi videl, ali bosta začutila prisotnost angelov. In tudi Brian je to začutil! Zdaj sem jima povedal še preostanek zgodbe o prejšnjih srečanjih. Tisto noč smo na srečanju prišli do časa služenja. Sveti Duh mi je odprl duhovne oči, da sem pri vratih videl angele, kako se približujejo stavbi, v kateri smo imeli srečanja. V rokah so držali ognjene krogle, velike približno kakor košarkarska žoga. To sem povedal Brianu in oba sva se spraševala, kaj se bo zgodilo. Angeli so prišli na stran stavbe in videl sem, da želijo, da vzamemo ognjene krogle. In kaj zdaj? Čutil sem, da moram povabiti ljudi, ki so želeli prejeti več Gospodovega ognja. Prosil sem jih, naj zaprejo oči, jaz pa bom molil zanje. Simbolično sva z Brianom vzela od angela ognjeno kroglo, in ko sva preštela do tri, sva jo »vrgla« na prvo osebo v vrsti. Ognjena krogla je v počasnem

gibanju letela proti njej, in ko jo je zadela, je ta oseba padla na tla in počivala v duhu! Slava Bogu! Ničesar niso vedeli ali videli, ker so imeli zaprte oči, vendar so bili zadeti z Božjim maziljenjem! To sva ponavljala, dokler nisva poskrbela za vse, ki so stopili naprej. Včasih nas Gospod prosi, da storimo nove stvari, in iz vere delujemo v odgovor na Njegovo prošnjo.

Ognjene krogle so se pojavile tudi na drugih srečanjih in trikrat v Word of Life pri treh različnih osebah v različnih časih.

Pričevanja iz Brazilije

V brazilska mesta smo se odpravili na tri ločena misijonarska potovanja: Brasilia, Belo Horizonte, Rio de Janerio, Niteroi, Goiania in Sao Paulo. Imeli smo tudi ekipo, ki je posebej služila mladim, in ekipo za poročene pare. Ta služenja so prinesla na stotine pričevanj o ozdravitvah duha, duše in telesa! Tukaj je nekaj poudarkov.

Astma ozdravljena – Pri nekem bogoslužju je prišel k molitvi mladenič, star okoli 20 let. Gospod mi je takoj odprl duhovne oči in mi pokazal, da ima zaradi astme težave z dihanjem. Hitro sem mu položil svoje roke na prsi. Med molitvijo me je začel spraševati: »Kako ste vedeli?« Rekel sem: »Sveti Duh mi je to razodel in vse, kar morate storiti, je, da sprejmete.« Moje roke so postale vroče in njegov prsni koš prav tako. Božja moč se ga je dotaknila in prosil sem ga, naj začne globoko dihati. Takoj je opazil razliko. Za spodbudo in da bi deloval v veri, sem ga prosil, naj steče do zadnjega dela cerkve in nazaj. To je storil, prišel naprej in izjavil, da zadnjih pet let ni mogel tako teči! Rekel je, da je prej, če je tekel samo čez cesto, postal zadihan. Zdaj pa se po teku ni niti malo zadihal! Slava Jezusu!

Dojenček z luknjo v srcu ozdravljen! – Mlad par je prišel s svojim le nekaj mesecev starim dojenčkom. Povedala sta, da otrok ves čas spi, zato sta šla k zdravniku v Braziliji. Ta ga je pregledal in po rentgenskem slikanju ugotovil, da ima v srcu luknjo in da ne more dovolj močno črpati krvi, da bi njegovo telo

pravilno delovalo. Rekel je, da za dojenčka ne more ničesar storiti, in ju napotil k specialistu za srce v Sao Paulo, kamor sta bila naročena naslednji mesec. Skupaj smo se strinjali s popolnoma novim srcem za dojenčka. Otroka sem vzel v naročje, ga dvignil h Gospodu in molil, da ga doseže Božja zdravilna moč s čudežem novega srca. Dojenčka sem izročil staršema in jima povedal, da je njegovo življenje v Gospodovih rokah in naj verjamejo v dobro poročilo zdravnika v Sao Paulu.

Dva meseca pozneje sem prejel e-poštno sporočilo naše brazilske koordinatorice. Bila je članica cerkve, kamor sta hodila tudi ta starša. Dojenčka sta odpeljala k specialistu za srce, pregledal ga je in prosil starša, naj prideta v njegovo ordinacijo. Zdravnik je bil zelo zaposlen in je sprejemal le najtežje primere, zato mu je bil njegov čas dragocen. Začel je razlagati, da z dojenčkom ni nič narobe in je malce užaljen, ker sta zapravljala njegov čas. Par je dejal, da je bil dojenček zelo bolan in da sta potrebovala njegovo pomoč. Zdravnik je staršema pokazal rentgensko sliko, ki jo je pravkar naredila njegova ordinacija, in povedal, da njun dojenček nima luknje v srcu in da je popolnoma zdrav, ter ponovil: »Zakaj zapravljate moj čas?« V odgovor sta mu starša pokazala rentgensko sliko, ki je bila posneta pred nekaj meseci in na kateri je bila jasno vidna luknja v otrokovem srcu. Zdravnik je pregledal rentgensko sliko in rekel: »To ni isti dojenček!« Ko sta zapustila razdraženega zdravnika, sta vedela, da je Gospod ozdravil srce njunega dojenčka!

Deklici je bil povrnjen vid! – V prezbiterijanski cerkvi, ki je bila polna Svetega Duha, smo začeli opravljati duhovno služenje posameznikom. V naši ekipi je bilo osem ljudi iz ZDA. Med prejšnjim usposabljanjem sem ekipi, ki je služila, rekel, naj pridejo naprej in pogledajo množico, Gospod pa jim bo pokazal, za koga naj molijo. To smo počeli nekaj minut, potem pa je neka mama pripeljala svojo najstniško hčer naprej, da bi molili zanjo. Začel sem moliti za situacijo, ki jo je navedla mama, ko mi je Sveti Duh naročil, naj se osredotočim na njene oči. Imela je očala z lečami v velikosti stekleničke kokakole, kakor smo temu

rekli. Sveti Duh me je vodil, da sem ji rekel, naj sname očala in nato zapre oči. Polizal sem si oba palca, da bi dobil nekaj vlage, nato pa ju pritisnil na njene oči in molil za popoln vid. (Spomnite se, da je Jezus pljunil na tla, nato pa vzel blato in ga pritisnil na oči slepca, da bi ga ozdravil, zato se mi je zdelo, da lahko to storim tudi jaz, toda brez blata!) Ko sem ji prenehal masirati oči, si jih je malo obrisala, nato pa sem ji rekel, naj gre na oder in prebere Markovo pismo 11,22 23. Začela si je natikati očala, pa sem ji rekel: »NE, brez očal.« Rekla je, da brez njih ne more ničesar prebrati. Rekel sem ji, naj samo naredi, kar sem rekel. »Poglej vrstice in tvoje oči se bodo osredotočile in boš lahko brala!« Njena mama jo je spodbudila, naj to stori, zato je šla za govorniški pult. Za trenutek je pogledala vrstice, nato pa začela odlično brati vsako besedo!

Tumor na ženskem kolkju je izginil! – Ko je mlada dama pričevala, da so se ji oči pozdravile in da lahko brez očal odlično bere, je iz zadnje vrste cerkve pritekla k meni ženska, ki slišala in videla, da se je mlademu dekletu povrnil vid, ter rekla: »Potrebujem ozdravljenje.« Pokazala mi je tumor na desnem kolkju, ki je bil v velikosti žoge za bejzbol. Vzela je mojo roko in jo položila na tumor, nakar sem začel moliti, da tumor umre, izgine in takoj zapusti njeno telo v Jezusovem imenu! Še naprej sva grajala bolezen in v nekaj minutah je tumor izginil! Preprosto je izginil! Gospa je pogledala navzdol in videla, da ga ni več. Večkrat je pretipala svoj kolk ter od veselja začela skakati gor in dol! Bila je tako šokirana, da je vzklikala in plesala od navdušenja. Tudi zame je bilo nekako šokantno, da se je to zgodilo takoj! Rekel sem ji, naj gre na oder in pričuje, kaj je Gospod storil zanjo. To je storila, in ko je končala, se je zdelo, da je celotna dvorana ljudi skočila na prehod in pohitela v ospredje po molitev! Bili smo pretreseni in smo molili in molili, dokler ni prišel na vrsto vsakdo, ki je prišel po molitev! Preden smo končali, je bila že ena ura zjutraj! Kakšno veliko veselje je bilo, ko smo videli, da je Gospodova roka tisto noč ozdravila še mnoge druge!

Močna Gospodova navzočnost – Okoli ene ure zjutraj smo na istem srečanju z ekipo za služenje postali zelo utrujeni od množice ljudi, ki so želeli molitev. Ugibam, toda po mojem najboljšem spominu je bilo v cerkvi približno tisoč ljudi. Proti koncu bogoslužja in zaradi časa nismo mogli osebno moliti za vsakega posameznika, zato je naenkrat pristopilo po pet ljudi in se postavilo v vrsto. Lahko smo čutili, kako se je nad vsemi dvignilo maziljenje Svetega Duha, da so se začeli zibati sem in tja. Ko se je maziljenje spustilo na prvega, so običajno tudi drugi padli na tla iz linoleja, pri čemer so jim pomagali ›lovilci« (tj. strežniki, ki so stali za ljudmi, da bi jim pomagali ublažiti padec, če jih je Božja prisotnost tako preplavila, da niso mogli ostaniti na nogah). Gospodova roka je bila pri tem bogoslužju navzoča, da ozdravlja, in zgodili so se mogočni čudeži!

Tako je bilo tudi prejšnje leto na srečanjih v Belo Horizonteju na konferenci Kristus za narode. Večinoma smo molili za ljudi posamič, občasno pa sem stopil v sredo med sedeče ljudi. Neki človek je želel molitev, zato sem celotni vrsti rekel, naj vstane. Ko sem se dotaknil njegove rame, ga je zadela Gospodova moč in tudi vsi, ki so bili v vrsti, so z enim samim dotikom Gospodovega maziljenja počivali v duhu in dotaknilo se jih je ›Gospodovo veselje«.

Materine molitve so bile uslišane! – Na enem od srečanj v Brasilii, brazilskem glavnem mestu, je prišla po molitev neka ženska. Najprej je naštevala svoje osebne potrebe, nato pa se je osredotočila na sina. Njen odrasli sin je bil brezposeln, brezdomec in je živel na ulici. Že leta ni imela stika z njim in ni vedela niti, ali je živ, niti ni imela informacij, kje da je. Odvisen je bil od alkohola in drog in se je že pred leti odvrnil od Gospoda. Ko sem začel moliti zanjo, sem ji prerokoval, da Gospod gleda na njenega sina in da bo prišel z ulice v to cerkev in bo rešen. Ko sem to rekel, se je skoraj zasmejala! Zdelo se ji je nemogoče, čeprav bi bil to zagotovo odgovor na njene molitve! Strinjala sva se, da bo Bog položil svojo roko na njenega sina, jaz pa sem nadaljeval z molitvijo za druge. Po približno 30 minutah sem zaslišal kričanje na drugi strani dvorane. Bila je

gospa, ki je želela molitev za svojega sina. Medtem ko smo molili za druge, se je njen sin čudežno pojavil na srečanju! Prav tako kakor jaz je bila presenečena nad hitrim odgovorom na najine molitve! Bog je neverjetno dober!

Pričevanja iz Vietnama

Ron, pastor iz Victory Christian Center v Sioux Falls, Južna Dakota, ki je bil moj tesni prijatelj, me je poklical, ko sva živela v Denverju, Kolorado. Povabil me je, naj se mu februarja 2001 pridružim na misijonarskem potovanju v Vietnam. Bila bi del ekipe, ki je poučevala na biblijskih tečajih v številnih podzemnih cerkvah okoli Hošiminha, ki ga večina pozna kot Sajgon. Običajno smo na vsaki lokaciji poučevali dva dni od 8. do 18. ure. Moja tema poučevanja je bila Avtoriteta vernika.

Vsaka lokacija je bila čudovito edinstvena, z raznovrstno skupino ljudi, kulturo in globino njihovega krščanskega življenja. Starost udeležencev je bila od 20 do 60 let, v vsaki cerkvi pa je bilo okoli 40 do 50 ljudi. Vsi so bili zelo željni, da bi se več naučili o naukih Svetega pisma in njihovi uporabi v življenju. Včasih se mi je zdelo, da so kakor lačni ptički, ki čakajo, da jim mama ptica (Sveti Duh) napolni kljune s hranljivo hrano (Božjo besedo). Drugi dan v vsaki cerkvi, ko je ostalo le še tri do štiri ure, sem molil, da bi jih poslal naprej kot Kristusove učence, da širijo dobro novico evangelija, ki vključuje odrešitev, ozdravljenje, osvobojenje, učenje itd. Za svetopisemsko podlago sem uporabil Lukov evangelij, poglavji 9 in 10; Markov evangelij, poglavje 16, in Matejev evangelij, poglavji 10 in 28. Na kratko, ta poglavja so primeri, ki nam jih je dal Jezus, ko je poslal 12 učencev, 70 učencev in vse vernike, več o tem pa bom omenil v naslednjem poglavju.

V eni izmed cerkva je Gospodova prisotnost prišla nad nas tako mogočno, da sem vedel, da se bo zgodilo še nekaj več. Začel sem moliti za nekega Mongolca, ki je bil prej hindujski menih, a se je spreobrnil h Kristusu. Bil je natančna kopija menihov iz

Nepala, ki sem jih videl po televiziji. Ko sem začel moliti, mi je Gospod dal zanj močno preroško besedo, v kateri mi je pojasnil Gospodov klic v njegovem življenju in nekatere podrobnosti naloge, ki mu jo je Gospod dal za njegovo ljudstvo v gorskih vaseh. Nato sem opazil nekaj svetlečega na njegovi levi ličnici, blizu očesa. Nadaljeval sem z molitvijo in opazoval, kako se je število teh svetlečih »pikic« čedalje bolj povečevalo. On ni vedel, kaj vidim, vendar ga je do takrat že doseglo maziljenje in je ležal na tleh ter se veselil. Da bi potrdil in pojasnil, sem tolmača vprašal, ali vidi zlate pikice, ki jih zdaj imenujemo prah slave ali zlati prah. Tolmač je rekel: »Da, kaj so to? In od kod so prišle?« Na kratko sem mu povedal o tem Gospodovem znamenju, ki se je zgodilo na naših domačih preroških molitvenih srečanjih junija 2000. Prosil sem ga, naj pojasni, kaj se dogaja s tem moškim, in pozval tudi druge udeležence, naj prisluhnejo. Ko je razložil, kar smo videli z lastnimi očmi, je ta nekdanji menih začel jokati, solze so mu tekle po licih in kmalu je ves ihtel. Sveti Duh mi je dal vedeti, naj jim povem, da je to znamenje Njegovega sprejemanja ter da je Njegova roka maziljenja na tem moškem in tej cerkvi. Vsi smo se začeli veseliti Božjega čudeža za te vernike v Kristusa.

Ko se je maziljenje okrepilo, smo molili za preostale člane skupine. Zdaj je bilo vedno več ljudi blagoslovljenih s prahom slave, ki se je pojavil tudi na njih. Podobno kakor pri tem moškem je tudi neka ženska prejela prah slave na obraz, nato na vrat ter nazadnje po vsem vratu in zgornjem delu prsi. Do konca srečanja je verjetno 10–15 ljudi prejelo to znamenje od Boga, preden smo morali zapustiti to malo cerkev. Ko smo si pozneje med večerjo pripovedovali, kaj je storil Gospod, je misijonarski par pripomnil, da je to prvič, da sta v jugovzhodni Aziji slišala za prah slave! Slava Bogu!

Približno tri mesece po naši poti v Vietnam sta misijonarska zakonca, ki sta vodila in organizirala potovanje, prišla domov v Denver, Kolorado, da bi obiskala svoji družini. Poklicala sta me na kosilo, da bi mi povedala o vplivu potovanja na vietnamske

družine. Med kosilom smo se obujali lepe spomine na čas služenja in na ljudi v Vietnamu. Povedala sta mi o ženski iz cerkve, ki je bila blagoslovljena s prahom slave na vratu, kar je resnično okrepilo njeno vero. Poklicala jo je njena sestra iz druge vasi, ki je bila noseča, in ko je prišel čas poroda, je imela nekaj težav, zato je odšla v bolnišnico. V solzah ji je povedala, da se je njen otrok rodil mrtev. Takrat se je v srcu te ženske nekaj premaknilo. Sestri je rekla, naj ostane v bolnišnici in naj otroka pusti v sobi, dokler ne pride tja! Povedali so mi, da je potrebovala več ur, da je prispela v bolnišnico. Začela je moliti za otroka svoje sestre, kakor se je spomnila iz učenja o molitvi za bolnike (Mt 10,7-8 ... vstajenje mrtvih). Po kratkem času je otrok kihnil, začel dihati in oživel! Slava Bogu!

Oba misijonarja sta mi povedala to pričevanje in globoko me je ganilo. Imela sta tudi nekaj dobrih spoznanj. Rekla sta mi: »Ko poučuješ skupino ljudi, se vedno sprašuješ, ali so poučevanje razumeli. Ali se jim je sporočilo resnično vtisnilo v srca in ali so mu popolnoma verjeli. No, mislim, da ga ta gospa ni samo razumela, ampak ga je tudi UDEJANJILA!«

Pričevanja iz Kitajske

Imeli smo ekipo desetih ljudi, ki so sodelovali, da bi vernikom na Kitajskem prinesli Biblije. To je bil naš glavni cilj. Potovali smo v Peking in tam oddali deset kovčkov, polnih Biblij v kitajščini, nato pa smo se z vlakom odpravili na 28-urno potovanje v Hongkong. V Hongkongu smo obiskali tudi cerkev misijonarja, ki je na Kitajskem že petdeset let.

Videnje, ozdravljenje raka na trebušni slinavki – Preden sem zapustil Denver v Koloradu, sem molil za to cerkveno služenje in Gospod mi je v videnju pokazal žensko, ki je imela raka na trebušni slinavki. To sem povedal pastorju Dennisu Balcombu in rekel mi je, da mi bo po služenju dovolil moliti za ljudi. Ob koncu služenja me je poklical naprej in razložil sem mu, kar mi je Gospod povedal v Denverju glede molitve za

žensko z rakom na trebušni slinavki in da bo ozdravljena po Gospodovi besedi. Spodbudil me je, naj vprašam, ali je v cerkvi kdo z rakom trebušne slinavke. Ženska v zadnji vrsti je vstala in dvignila roko. Želela je, da molim zanjo, in prišla naprej. Vprašal sem jo, ali ima v tem trenutku zaradi raka kaj bolečin. Odgovorila je: »Da, zelo me boli.« (To vprašanje pogosto zastavljam ljudem, ki pridejo po molitev in iščejo čudežno ozdravljenje svojega telesa. Rad bi namreč vedel, kako močne so njihove bolečine pred molitvijo in po njej.)

Začeli smo slaviti Gospoda in nad njo je prišlo maziljenje Svetega Duha. Roko sem ji položil na trebuh in takoj je padla na tla, premagana od izjemne Božje moči. Še nekaj časa smo molili zanjo, nato pa nadaljevali z molitvijo za druge v vrsti. Ko je čez približno deset minut vstala, sem jo vprašal, kako je zdaj z bolečino. Vzela si je nekaj časa, da je s pritiskanjem na sprednji del trebuha ter na stran in na hrbet ugotovila stopnjo bolečine. Nato se je sklonila in se sprehodila od ene do druge strani. Vsakič ko je preverjala bolečino, je imela na obrazu nasmeh, saj je vsa bolečina izginila! Nekateri člani njene družine so z njo prišli po molitev. Vedeli so, da je prej ob vsakem gibu trpela bolečine, zato so jo opazovali z velikim pričakovanjem! Vsi so bili tako veseli njenega izboljšanja, da so se jim oči napolnile s solzami! Preden se je končalo, smo vsi jokali od sreče!

Pričevanje o Božjih nadnaravnih znamenjih

Ko sem ljudem v Koloradu javno povedal o naši nameravani poti na Kitajsko, je gospa iz cerkve, po imenu Carol, izrazila zanimanje, da bi šla tudi ona. Njen ded je bil misijonar na Kitajskem in je v Hongkongu ustanovil krščansko biblijsko šolo. Zdaj je že umrl in odšel v slavo, vendar si je še vedno želela obiskati šolo in videti delo, ki ga je opravil Gospod. Pred potovanjem ni mogla najti nobenih kontaktov ali informacij o šoli, razen imena biblijske šole in tega, da je v Hongkongu. Nameravala jo je poiskati med bivanjem v državi, vendar so vsi njeni poskusi ostali brez uspeha. Potem smo se na eni od

voženj z metrojem iz severnega Kowloona do Victoria Harbour pogovarjali o njeni frustraciji, ker ni mogla vzpostaviti stika s šolo. Kakor morda veste, so kitajske podzemne železnice vedno polne. Ne mislim samo, da so vsi sedeži zasedeni, ampak da so sedeži zasedeni in da je na voljo samo stojišče, kjer se ljudje običajno zaletavajo vate z vseh štirih strani, natlačeni kakor sardine!

To potovanje je bilo oktobra, vendar je bilo zame še vedno zelo vroče in vlažno. Temperatura je bila med 32 in 34 °C, vlažnost pa 90-odstotna. Če torej ne želite biti povzročitelj neprijetnih vonjav v natrpani podzemni železnici, se raje oprhajte, namažite z deodorantom, nanesite kolonjsko vodo in umijte zobe, saj boste imeli ducat ljudi v razdalji manj kot meter od sebe! Kakor koli, medtem ko smo se pogovarjali o biblijski šoli, sem približno meter stran opazil mlado žensko, ki nas je gledala. Odvrnil sem pogled, nato pa se spet ozrl in še vedno nas je gledala. Vedel sem, da se nekaj dogaja! Končno se je skozi gnečo prebila do nas. Pojasnila je, da je lahko slišala in razumela naš pogovor. Hotela je potrditev, da govorimo o biblijski šoli, ki jo je ustanovil »ta in ta«, Carolin dedek, čigar imena se ne spomnim. Carol je rekla: »Da, ali poznate to šolo?« Nato je mlada Kitajka rekla: »Oh da, tam sem bila študentka in z veseljem vam bom pomagala, da jo najdete!«

Zdaj za trenutek pomislite: to jutro je potovalo na isti cilj deset tisoč ljudi, morda še več. Izbirali smo lahko med številnimi podzemnimi vagoni in različnimi časi potovanja, vendar nas je Gospod na božanski način zbral v dosegu glasu drug drugega in nas spodbudil, da smo se pogovarjali o šoli, tako da nas je mlada dama lahko slišala in se odzvala! Kako mogočen je Bog, ki mu služimo. Kako čudovito je spoznati, da ga zanima vsaka podrobnost našega življenja!

Tukaj je nadaljevanje zgodbe. Kitajska kultura je zelo spoštljiva in ceni »starejšo generacijo«, ki je ljudem pomagala in jih podpirala. Ko so izvedeli, da je Carol vnukinja ustanovitelja

biblijske šole, so ji ne le razkazali šolo in predstavili zgodovino velikega vpliva te šole na njihovo kulturo in življenje, ampak so Carol v čast pripravili tudi kraljevsko pogostitev! Res lepo! Meni se zdi, da je to uredil Gospod!

Pričevanja iz Mehike

V Mehiko smo potovali že večkrat in večinoma z ekipo ljudi. Naš kontakt sta bila Rich in Marilyn Apfel. Služili smo v cerkvah, na mestnih trgih, na ulicah in na hribih (kartonski hrib je kraj, kjer je večina hiš narejena iz ostankov lesa in kartona).

Prva dama v vrsti

Med enim od naših misijonarskih potovanj v Mehiko smo potovali v San Fernando, ki je približno dve uri južno od mesta Mission v Teksasu. Nato smo nadaljevali še dve uri jugovzhodno do majhne kmečke skupnosti v bližini Mehiškega zaliva. Hiške v velikosti 6 x 6 m so bile zelo majhne in komaj dovolj prostorne za običajno velike družine, ki so živele v njih. Kuhinja in spalnica sta bili ločeni z veliko zaveso. Na voljo so bile le osnovne potrebščine brez tekoče vode. Oprema je bila v najboljšem primeru minimalna, v spalnici pa sta bili le dve postelji in predalnik. Običajno so imeli štiri ali več otrok, zato so na postelji spali na boku, da je bilo več prostora za vse. Delali so na podjetniški kmetiji, ki je imela na tisoče in tisoče hektarjev površin. Življenje je bilo težko, vendar so bili kljub temu zelo hvaležni za naš obisk in čas služenja.

Ker prihajam iz ZDA in sem navajen na ›ameriški časovni okvir‹ z določenim začetkom, sem Richa vprašal, kdaj se bo srečanje začelo. Odgovoril je: »Ko pridemo tja!« Nato se je vozil po vsej skupnosti in trobil, da bi jim sporočil, da smo prispeli ter da naj se pripravijo in pridejo na srečanje! Po slavljenju in sporočilu smo začeli klicati ljudi v ospredje k molitvi. Naša ekipa se je razporedila od leve proti desni, da bi dosegla čim več ljudi. Z odra, kjer sem stal, sem videl, da je večina ljudi prišla naprej in zapolnila sprednji del, kjer so stali v skupini, široki za približno

štiri ljudi. Medtem ko sem čakal na Gospoda, da vidim, za koga naj najprej molim, se je neka gospa iz ozadja prebila skozi množico in se na njihovo veliko grozo postavila v prvo vrsto pred menoj. No, sem si mislil, verjetno ima nujno potrebo. Ko sem jo ponovno pogledal, sem jo prepoznal! Bila je gospa, ki je bila prva v vrsti, ko sem bil med izkušnjo bližnje smrti v videnju z Jezusom v beli cerkvi leta 1967!

Bil sem presenečen! Moje misli so se začele vračati v tisti čas, ko sem bil z Jezusom in sem služil vsem tem ljudem. Pomislil sem: »Pomagaj mi, Jezus! Zanj moram res moliti pravo molitev.« Pogledal sem okoli sebe, da bi našel prevajalce, vendar so bili vsi zaposleni z drugimi ljudmi in jih nisem hotel motiti, zato sem začel moliti. Ko sem roki položil na njeno glavo, me je preplavilo maziljenje in se prelilo nanjo. Začela se je tresti. Nekaj sem molil v angleščini, vendar ona ni govorila angleško, zato sem nad njo začel govoriti v jezikih in verjel, da ji bo dal sporočilo Sveti Duh. Besede so bile vse močnejše in močnejše, dokler niso bile kakor ogenj, ki je prihajal iz mene! Ko se je maziljenje umirilo, sem roki odmaknil z njene glave in opazoval njen odziv. Takoj je dvignila svoji roki, se začela vrteti naokoli in nato odplesala skozi vrata, tako kakor sem videl v beli cerkvi z Jezusom. Preostali ljudje so od začudenja samo rahlo obračali glave, ko so videli ta prizor. Do konca večera se nobeden drug ni odzval na tak način.

Pozneje med molitvijo mi je Gospod povedal, da je bilo to zame znamenje začetka tega, za kar me je poklical, da storim na veliko močnejši in bolj maziljen način.

Razpoznavanje moči Boga ali hudiča

Med služenjem po pridigi v Acapulcu so ljudje prišli k meni, da bi molil zanje. Ena od žensk v starosti dvajsetih let je prišla skozi molitveno vrsto. Ko sem roki položil na njeno glavo, je takoj padla na tla in se zvila v položaj zarodka. Začela je stokati in brez zadržkov vzdihovala, ne da bi se zavedala okolice. Bila je v duhu. Z Richem sva jo nekaj časa opazovala, nato pa je

začela postajati vse glasnejša. Nekdo od osebja je mislil, da se z glasnim stokanjem morda manifestira demon, in je prišel, da ga ›izzene«. Osebje sem prosil, naj se za trenutek ustavi, in predlagal, da počakamo in vidimo, kaj se bo zgodilo. Nisem zaznal nobenega zla, vendar sem bil tudi radoveden, kaj bo sledilo. Nato mi je Sveti Duh rekel, naj se ženski približam in izrečem besede: »Duše za Kraljestvo.« Takoj je glasneje zastokala, kakor bi se odzvala na moje besede. Počakal sem, da se je njeno stokanje umirilo, in ponovno izrekel besede: »Duše za Kraljestvo!« Postala je še glasnejša! Nato sem to storil tretjič in ona se je odzvala enako, le da je bila še glasnejša! Stokala in vzdihovala je in na koncu celo začela govoriti v drugih jezikih!

To je bilo zame dovolj dobro! Sveti Duh mi je povedal, da vstopa v globoko priprošnjo za duše, moja izjava ›Duše za Kraljestvo« pa je to še bolj poudarila! Nato je Sveti Duh povedal nekaj, kar sem spregledal. Rekel mi je, da ona ne razume angleško. Bila sva v Mehiki, vendar sem v tem času ta vidik preprosto postopoma zanemaril. Zato sem šel do Richa in mu rekel: »Ali vidiš, kaj to mlado damo spodbuja h globoki priprošnji?« »Da,« je rekel. »To je Božja moč, ki se je spustila nanjo.« Nato sem mu povedal, kaj mi je rekel Sveti Duh, da bi še potrdil njeno izkušnjo: »Ona ne razume angleško!« »Oh,« je rekel, »prav imaš. Toda lahko te sliši in te razume v duhu in se na podlagi tega odziva!« Hvala ti, Gospod!

Videnje Jezusa

Nekega večera po služenju, ko smo končali z molitvijo za druge, me je Rich vprašal, ali me lahko blagoslovi z molitvijo zame. Sedel sem na stol spredaj, on pa je položil roki name in prerokoval. Valovi maziljenja so me najprej zajeli po glavi, nato pa so se razlili po telesu, celo do prstov na nogah. Gospodova prisotnost je bila tako močna! Ko je z molitvijo končal, sem čutil, da moram še nekaj časa ostati na stolu. Ko sem to storil, mi je Gospod odprl oči, da sem ga videl stati pred seboj. Oblečen je bil v belo, bleščečo obleko z vijoličnim pasom. Zdelo se mi je,

da mi bo srce od vznemirjenja kar skočilo iz telesa, Jezus pa je bil tako miren in spokojen.

Jezus se mi je približal in iztegnil roko proti meni. Nato je spregovoril te besede: »Da bi lahko uresničil načrte, ki jih imam za tvoje življenje, moraš iz svojega razmišljanja odstraniti vsak dvom in hoditi v nadnaravni veri.« Nato je segel za mojo glavo do tilnika in snel nekaj, kar je bilo videti kot modrozeleno, debela, gumijasto-plastična stvar. Da, rekel sem »stvar«. Ne morem je opisal drugače, kakor da je bila debela kot težka »kapa za prhanje«. Odvrgetel jo je na stran in me odločno pogledal. To je bil pogled, kakršnega bi ti lahko namenil tvoj zemeljski oče, ko bi od tebe, kot sina, pričakoval, da se boš malo okreplil in zdaj opravil delo. Tako sem to občutil. Potem pa ga ni bilo več. Takrat nisem čutil nobene obsodbe, le veliko gotovost, da mi je pomagal odpraviti vse dvome, ki sem jih imel v življenju, in me spodbujal k večji veri, da bi lahko še več storil za širjenje Njegovega kraljestva na zemlji. Počutil sem se opremljenega z močjo in okrepljenega, ker si je Jezus vzela čas, da me je tako spodbudil. Njegova prisotnost je bila spet tako mirna ... nobenih skrbi, da bo velik del sveta šel v pekel, ampak mi je vlival vero in moč, da bom spreminjal svet za Njegovo kraljestvo. On ve, kaj se dogaja po vsem svetu, in ljudi in narode postavlja na prave položaje za končno žetev.

Slepe oči so spregledale in gluha ušesa spet slišijo!

Leta 1995 je naša cerkev Victory Christian Center v Sioux Fallsu v Južni Dakoti sponzorirala medicinsko misijonarsko potovanje v Renoys v Mehiki, ki leži tik ob meji z krajem Mission v Teksasu. Imeli smo ekipo zdravnikov, ki jo je vodil dr. Kidman, ter medicinskih sester iz naše cerkve in še nekaj iz drugih cerkva. Gospod nam je na nadnaraven način omogočil, da smo v državo prinesli za okoli 10.000 dolarjev medicinske opreme, ki naj bi se uporabljala v lokalnih cerkvah. Medtem ko je medicinsko osebje v cerkvi pripravljalo opremo, sem zunaj zadnjih vrat cerkve zbral našo molitveno skupino. Dr. Kidmanu sem rekel, naj nam privede vse tiste, za katere ne more ničesar

storiti, in mi bomo molili zanje. Medtem ko smo čakali, sem molitveno skupino spodbujal, naj se pripravi na čudeže. Spomnil sem jih na Marka 10,27, da pri Bogu ni nič nemogoče in da naj svojo vero sprostijo v znamenja in čudeže. Prva ženska, ki jo je privedel dr. Kidman, je bila stara okoli 80 let. Na enem očesu je imela sivo mreno, na drugo oko pa je bila slepa! Moja prva misel mojega naravnega uma je bila: »Gospod, mar ne bi mogel začeti z glavobolom ali z nečim preprostejšim, kakor je to?« Zdaj je bil čas, da verjamem besedam, ki sem jih pravkar izrekel molitveni skupini. Zato smo v Jezusovem imenu pretrgali izvor, vzrok in posledico slepote ter molili, da njene oči ozdravijo! Poklical sem Richa, naj pride in z gospo spregovori v španščini, nato pa smo preizkusili njen vid. Z obema očesoma je lahko videla popolnoma dobro! Slava Jezusu!

Kostarika

Leta 2014 sta me Lloyd Selby in njegova žena Mariela povabila, da grem z njima na Kostariko, da bi služil pastorju Joseju Gonzalvesu v njegovi cerkvi Faith and Miracles (Vera in čudeži). Z njima smo imeli čudovito druženje.

Med srečanji je bila tam gospa, ki je trpela za hudo depresijo, anksioznostjo in travmo. Prej je vsako nedeljo obiskovala cerkev in je bila zelo aktivna v vseh cerkvenih dejavnostih. V tem času preizkušnje pa jo je prenehala obiskovati in večinoma ostajala doma v globoki depresiji, kar je močno vplivalo tudi na njen zakon. Medtem ko smo bili tam, jo je njen mož prepričal, da pride na bogoslužje, kjer smo molili zanjo. Ko sem molil zanjo, se je začela nagibati naprej. Nato sem v duhu videl ogromne, trikotne kremplje velikega ptiča, podobnega kondorju, ki so bili globoko zariti v njen hrbet.

Čudno je, da so bili kremplji pritrjeni na tri različna mesta: na spodnji levi strani hrbta, na sredini desne strani hrbta ob rebrih ter na zgornji levi rami in vratu. Pozneje smo ugotovili, da so bila to tudi območja, kjer je v telesu čutila bolečine. Vedel sem, da sovražnik ni napadal samo njenega telesa,

ampak tudi njen um, voljo in čustva. V imenu Jezusa in njegove krvi sem prevzel oblast nad temi mučiteljskimi in nadležnimi duhovi ter jim ukazal, naj bodo zvezani in njihova moč zlomljena ter naj bodo izgnani! Med molitvijo je ves čas stokala, kakor da jo boli, zdaj pa je za kratek čas začela kričati. Nato je bolečina popustila, ona pa se je vzravnala in začela jokati. Pozneje se je smejala in slavila Gospoda za osvoboditev in rešitev iz teh mesecev napadov! Zadnje, kar smo slišali, je, da je spet hodila v cerkev in da je njen zakon popolnoma ozdravljen! Slava Bogu!

Druga ženska je prišla v molitveno vrsto, in ko sem molil zanjo, mi je Gospod dal odprto videnje. Videl sem enonadstropno hišo, v katero je skozi vhodna vrata vstopil moški v športnem jopiču. Ni potrkal, ampak kar vstopil. Gospod mi je pokazal popoln opis dnevne sobe in kuhinje, celo kje je bil vsak kos pohištva. Nato je šel naravnost po dolgem hodniku, ki je vodil do spalnic. Šel je mimo prvih treh vrat in prišel do zadnjih vrat na desni. Vstopil je v spalnico in odprl vrata omare. Obešena oblačila je potisnil v oddaljeni kot, kjer je našel to mlado dekle, ki se je v strahu skrivalo, in jo začel zlorabljati. Dekle je bila ženska, za katero sem molil. Vprašal sem jo, ali je vse, kar sem povedal, res. Pritrdila je. Vprašala me je, ali vem, kdo je ta moški, in rekel sem, da vem, in ji povedal. Začela je jokati in jokati. Solze so ji tekle po obrazu. Zdaj se morda sprašujete, zakaj mi je Gospod pokazal te stvari? Pogost odgovor bi bil: »Kar Bog razkrije, želi ozdraviti.« V našem življenju tolikokrat doživimo travme, ki nas spremljajo do smrti, če ne prejmemo ustreznega pouka in svetovanja, kako biti ozdravljen te travme. Naša fizična telesa se spominjajo travm. Spominjamo se telesne bolečine, čustvene bolečine in celo duševne bolečine. Več učnega gradiva o tej temi lahko najdete v seriji: *Osvobajanje ujetnikov*. Kljub kratkemu času, ki sva ga imela skupaj, je ta ženska po veri in ne po čustvih odpustila svojim mučiteljem, prejela ozdravljenje in se ob koncu molitve veselila z Gospodom. Slava, hvala ti, Jezus. Ti si Ozdravitelj!

Kenija 2013

Lloyda in Marielo Selby je pastor Daniel Makech iz Bungome povabil v severozahodni del Kenije. Spoznali so se na eni od prejšnjih konferenc pastorjev v Londonu v Angliji. Lloyd me je povabil, naj se jima pridružim. Obožujem dobra misijonarska potovanja! Za nekaj dni smo se ustavili v Londonu in delovali na Piccadilly Circusu, nato pa smo odpotovali v Kenijo.

Pastor Daniel nas je pobral na letališču in nas odpeljal na triurno vožnjo do svojega mesta Bungoma. Naš hotel je imel 3,6 metra visok betonski zid okoli celotnega kompleksa z žično ograjo na vrhu, z dvoje velikih jeklenih vrat in s 24-urno varnostno službo. Nismo se preveč obremenjevali s tem, dokler ni Lloyd naslednje jutro pri zajtrku rekel: »Ne ozirajte se zdaj nazaj, ampak moški za vami ima jutranji časopis z naslovom: ›150 mrtvih in 200 v bolnišnici.« Pozneje smo zvedeli, da se je to zgodilo v bližnji soseski in da je bil ubit Danielov tesni prijatelj, ki je bil pastor. Ko so se zaključila prva srečanja, nam je pastor Daniel pri večerji povedal preostanek zgodbe. Dan prej so bile v Keniji volitve, na katerih so konservativci osvojili večino sedežev, liberalci pa niso bili zadovoljni in so se v zelo konservativni četrti lotili morilskega pohoda z mačetami. Župan je bil Danielov prijatelj in mu je rekel, naj odpove srečanja in nam Američanom ne dovoli prihoda. Pastor Daniel je odvrnil, da ne bo šlo, saj so že na letalu in bodo popoldne pristali. Župan je privolil v srečanja, če jih bomo imeli zjutraj in popoldne in se še pred mrakom vrnemo v varen hotel. Pastor Daniel se je s tem strinjal.

Imeli smo nekaj čudovitih srečanj, na katerih je bilo maziljenje Svetega Duha zelo močno. Ljudje z vsemi vrstami bolezni so prišli naprej, da bi bili ozdravljeni, vključno z malarijo, HIV, zlomljenimi kostmi, okužbami in vsemi vrstami demonskih duhov. Na nekem srečanju je ženska, ki se je na novo spreobrnila, prišla naprej, da bi molili zanjo, in začela kazati demonskega duha, tako da je štirje uslužbenci niso mogli zadržati. Trajalo je nekaj

časa, vendar smo molili v Jezusovem imenu, da bi bil hudič zvezan in izgnan, in ona je bila osvobojena.

Čarovnica

Nekega zgodnjega jutra ob okoli pol treh zjutraj sem se zbudil in opazil tri krvave madeže v obliki popolnega trikotnika na mojem desnem kolenu, ki so bili podobni vbodom z iglo. Medtem ko sem poskušal ugotoviti, kaj se je zgodilo, sem opazil gibanje v odprti omari ob vhodnih vratih. Bila je majhna ženska, oblečena v temna, raztrgana oblačila in šal. V duhu sem čutil, da iz nje izžareva zlo. Ker so bila moja vrata zaklenjena, sem vedel, da je to najverjetneje čarovnica, ki se je z astralno projekcijo pojavila v moji sobi. Verjetno ni bila zadovoljna s srečanji Svetega Duha v »njenem mestu« in me je prišla obiskat, da bi me prestrašila. Takoj sem prevzel oblast v Jezusovem imenu, jo zvezal in izgnal iz svoje sobe. Takoj je izginila in tudi jaz sem bil resnično olajšan. S kolena sem si obrisal kri in poskušal ponovno zaspati pod mrežo proti komarjem. Naslednje jutro pri zajtrku mi je Mariela začela pripovedovati o svoji zgodnji jutranji »obiskovalki«. Po njenem mnenju je sinoči v njeno sobo prišla čarovnica. Vprašal sem jo, kaj je storila. Odgovorila je, da je storila tisto, kar sem jo nekoč naučil: »zvezati in zlomiti njeno moč ter jo izgnati«. Rekla je, da je to storila, in čarovnica je odšla. Vprašal sem jo, ob kateri uri je bilo to. Povedala je, da ob okoli tretje ure zjutraj! Verjetno je ista čarovnica, ki sem jo izgnal jaz, poskušala prestrašiti tudi njiju. Hvala za Jezusovo kri, ki nas varuje in nam daje avtoriteto, da v Jezusovem imenu izganjamo hudiče!

Peru 2018

Novembra in decembra 2018 me je Bob Rosanbalm povabil, da z njim služim v Peruju pri prejšnjih kontaktih iz služenja. Ostali smo več kot mesec dni in prva dva tedna delovali v severnem delu Peruja, v Pulcallpi blizu amazonskega pragozda, zadnja dva tedna pa v okolici Lime. Gospod je bil ponovno zvest in je na vsakem srečanju rešil, ozdravil in osvobodil svoje ljudstvo. Z vami bom delil nekaj pričevanj.

Že na prvem srečanju s pastorki je Gospod ozdravil pastorkovo ženo, ki je imela bolečine v levi rami, po boku, kolku in vse do stopal. Ko sem roki položil na njeno glavo, je Gospodovo maziljenje kakor olje teklo navzdol, vse do njenih stopal. Ko je končno v stopalih začutila maziljenje, je vsa bolečina izginila in bila je ozdravljena.

Gospod nas je vodil, da smo pridigali predvsem iz Apostolskih del, 2. poglavje, o krstu v Svetem Duhu in moči, ki je bila dana učencem in zdaj tudi nam! Toliko ljudi je bilo napolnjenih s Svetim Duhom, kar se je pokazalo z govorjenjem v jezikih, tako kakor pri prvih učencih.

Očitno je Gospod s svojo močjo želel ponovno oživiti cerkve! Služili smo v skoraj 30 cerkvah in molili za več kot 600 ljudi, ki so bil napolnjeni s Svetim Duhom. Čudovito! V vsaki cerkvi je bilo veliko ozdravljenj številnih bolezni. Preveč jih je, da bi jih mogli vse naštet.

Odravljenje sina plemenskega poglavarja

Eno od vznemirljivih ozdravljenj je bilo ozdravljenje sina plemenskega poglavarja v Amazoniji. Med triurno vožnjo z ladjo po reki Ucalayi, ki je pritok Amazonke, mi je Gospod povedal, da sin poglavarja potrebuje ozdravitev. Odpeljali smo se do pristanišča in poglavar nam je razkazal vas. Nato nas je odpeljal v svojo hišo z dvema sobama in nam postregel z odlično večerjo z ribami! Po večerji sem ga vprašal, ali ima sina, ki potrebuje ozdravljenje. Odgovoril je pritrdilno in mi povedal, kako hudo se je poškodoval. Imeli so pregled pri zdravniku in za naslednji teden je bila načrtovana operacija. Bil je tog kakor deska. Ko smo molili zanj, je po njegovem hrbtu steklo otipljivo maziljenje. Rekel je, da je bilo kakor vroče olje. Po molitvi smo ga prosili, naj se dotakne prstov na nogah. In to je storil!!! Vsi smo se veselili! Hvala ti, Jezus!

Mogočna Jezusova prisotnost

Na zadnjem srečanju smo doživeli izjemno izlitje maziljenja Svetega Duha. Ko je Duh prišel nad ljudi v vrsti za služenje, so

mnogi začeli plesati v duhu ter slaviti Gospoda s petjem in govorjenjem v jezikih. Bil je čudovit večer. Po bogoslužju sta nas pastor in njegova žena povabila v svoje stanovanje nad cerkvijo. Pripravila sta nam večerjo in čas za druženje. Bil sem tako napolnjen in prežet s Svetim Duhom, da sem komaj hodil. Pomagala sta mi po stopnicah in zgrudil sem se na njihov kavč. Ko je bil čas za večerjo, nisem mogel jesti. Zato sta mi pripravila krožnik, da sem ga odnesel domov. Medtem ko sta jedla, sem ostal prežet z Duhom. Ljudje so jedli v kuhinji, jaz pa sem bil v dnevni sobi, kjer je bila prižgana luč. Čez nekaj časa sem opazil, da se na drugem koncu sobe nekaj dogaja. Slabo sem videl obris osebe. Začela se je približevati. Ko je bila oddaljena približno šest metrov, sem videl in tudi čutil, da je to Jezus! Približal se mi je in mi začel prerokovati, kako me bo v prihodnosti uporabil v služanju z znamenji, čudeži in nenavadnimi, posebnimi čudeži ... tudi udje bodo rasli. Nato mi je povedal nenavadno besedno zvezo. Rekel je, da me bo poslal v »dežele peska«. Lahko le ugibam, kje je to, vendar poznam splošno območje in sem pripravljen iti, kamor koli me bo vodil!

Houston, Texas 2023

Moj dobri prijatelj Lloyd Selby me je povabil, da služim domači skupini v Houstonu, Teksas. Srečanja smo začeli v sredo, 25. oktobra 2023. Lloydova žena Mariel je delala v lokalni trgovini in je sodelavce vedno povabila na srečanja. Imela je takšno maziljenje, da je lahko zbrala ljudi! Med njihovim slavljenjem in češčenjem sva z Lloydom v duhu molila za srečanje. Gospoda sem prosil, naj mi pokaže, o čem naj pridigam, v upanju, da bom slišal zaporedje svetopisemskih odlomkov. Vse, kar sem dobil, je bilo Luka 4,18-19, čeprav so to moje najljubše vrstice, sem se spraševal, kako naj nadaljujem. To je bilo vse, kar sem slišal. Zato sem začel govoriti besedo in maziljenje je postajalo vse močnejše. V času služenja sem prosil mlado damo po imenu Carmen, naj pride k meni po molitev. Imela je triletnega dečka, ki

je počival na njenem ramenu, in vedel sem, da bi morda rada šla zgodaj domov, da ga pravočasno spravi v posteljo. Tako je prišla k meni po molitev. Povedala mi je, da je triletni deček od rojstva gluhi in ne more ne slišati ne govoriti. Kadar je kaj potreboval, je samo kričal. Zato sva molila in maziljenje je teklo! Nič dramatičnega, samo prošnja, da se gluha ušesa odprejo in ozdravijo v Jezusovem imenu. Dečka je položila na kavč in nato je molitev prejela še ona. Ko je steklo maziljenje, se je začela opotekati naokoli. Začel sem iskati »lovilce«, a nikogar ni bilo v bližini. Nazadnje je padla naprej, zato sem jo lahko ujel in jo nežno položil na tla. Bila je popolnoma odsotna v duhu. Imela je zaprte oči, nato pa so se ji začele tresti še roke. Po pol ure molitve za druge ljudi se je ponovno zavedla okolice in pomagali smo ji vstati. Dolgo je sedela na kavču, nato pa odšla domov, še vedno s tresočimi se rokami.

Popoldne je Mariela v Lloydovi hiši prejela telefonski klic. Ko je odšla v drugo sobo, je začela vpiti. Prišla je nazaj in nam povedala, da se je zgodil čudež! Carmen, mama gluhega dečka, je pred nekaj meseci za danes naročila termin pri zdravniku specialistu za sluh. Razmišljali so, da bi dečka vpisali v tečaj znakovnega jezika. Na pregledu sta zdravnik in medicinska sestra poklicala mamo v ordinacijo. Carmen sta vprašala: »Kaj ste naredili s sinom?« Ona je odgovorila: »Kaj mislite?« Zdravnik je rekel: »No, preizkusili smo ga s slikami živali in predmetov ter s tem, da pokaže na tiste, ki smo jih navedli. On je besede slišal in na vse pokazal brez napake.« Nato je zdravnik začel govoriti z njim in mu zastavljati vprašanja, fant pa je na vsa odgovoril brez napake! Zdravnik je rekel, da fant govori na ravni 9–10 letnika! Prej ni mogel slišati, nikoli ni izgovoril besede, zdaj pa je odgovarjal s celimi stavki! To je bil čudež! Pravzaprav dva čudeža. Prvi, da so se njegova ušesa pozdravila, in drugi, da je poznal, razumel in govoril jezik, ki ga prej ni nikoli slišal!! Jezus je tako dober!!

Zaključek

Z vami, dragi bralec, bi lahko delil še veliko več, vendar se bom ustavil pri teh pričevanjih o čudežih, ki so le majhen del tega, kar nam je bilo dano videti, da je storil Bog. Pri vseh teh pričevanjih slavimo Boga za vse, kar je storil. Mi smo le orodje v Njegovi roki. Kot sinovi, hčere in služabniki v Njegovi vojski poskušamo zgolj v celoti ubogati Njegovo vodstvo in klic v našem življenju. Ko oznanjamo Kristusa, se dogajajo znamenja in čudeži, kakor je napovedal Jezus v Marku 16,20.

Ko se vsakega posameznika dotakne Sveti Duh, bodisi z odrešitvijo, ozdravitvijo ali osvoboditvijo, smo ponižni in počaščeni, da nas Gospod uporablja na tak način. Ko smo poslušni, da gremo, kamor On želi, da govorimo, kar On želi, in delamo, kar On želi, potem Gospod prejme slavo, Njegovo kraljestvo se širi in sovražnik je poražen!

Spodbujam vse nas, da z vsem srcem pritisnemo še bolj v Božje kraljestvo. Kjerkoli služim, mi je všeč, da pastorki/voditelji služijo skupaj z menoj. To imenujem skupinsko služenje. Služenje ne sme biti »predstava enega človeka«. Ko služimo skupaj, se ljudje usposablajo, opremljajo in vsak od nas se od drugih uči, kako učinkoviteje delovati v Svetem Duhu.

Vsak od nas mora z veliko vztrajnostjo iskati ter se oprijeti svojih darov in poklicev, ki jih je Gospod dal vsakomur od nas. Jezusova smrt in vstajenje nista bila namenjena le našemu odrešenju, ampak tudi temu, da nas je opolnomočil s Svetim Duhom, da bi izpolnili Njegovo voljo na tej zemlji, dokler smo živi.

Ko se naše življenje konča, ne smemo obžalovati, kaj bi morali storiti z življenjem, ki nam ga je dal Gospod. Bodimo voljni in poslušni služabniki Najvišjega ter imejmo enak odgovor na vprašanje, kakor ga je imel Izaija: »Slišal sem tudi glas od Gospoda, rekoč: »Koga naj pošljem in kdo bo šel za nas?« Potem sem rekel: »Tukaj sem, pošlji mene.« (Izaija 6,8).

13. poglavje

KRISTUSOVO TELO, VSTANI!

V Svetem pismu, zlasti v Novi zavezi in evangelijih, je veliko zapovedi, ki so nam kot vernikom dane, da posnemamo in oznanjamo Božjo moč, ki prebiva v nas, potem ko smo se ponovno rodili (Jn 3,3). Na več mestih lahko beremo, da je Jezus vernikom dal posebno poslanstvo za delo v služanju. Tako kakor jaz na začetku, pogosto spregledamo globino tega poslanstva za nas kot posameznike, zaradi česar to poslanstvo mnogi prezrejo ali napačno razumejo. Njegov resnični pomen. Žal nismo bili poučeni, usposobljeni ali opremljeni za te temeljne resnice, zato Kristusovo telo večinoma ostaja šibko in neučinkovito. To se mora spremeniti.

Na kratko, Jezus je dvanajsterim učencem v 9. poglavju Lukovega evangelija naročil: »Potem je sklical skupaj svoje dvanajstere učence in jim dal moč in oblast nad vsemi hudiči in za ozdravljanje bolezni. In poslal jih je, da oznanjajo Božje kraljestvo in da ozdravljajo bolne. In odpravili so se in šli skozi mesta in oznanjali evangelij in povsod ozdravljali.« (Lk 9,1.2.6).

Jezus jih je v 10. poglavju Lukovega evangelija poslal še sedemdeset: »Po teh besedah je Gospod določil tudi drugih sedemdeset in jih poslal po dva in dva pred svojim obrazom v vsako mesto in kraj, kamor bi sam prišel. Zato jim je rekel: ›Žetev je resnično velika, toda delavcev je malo. Prosite torej Gospoda žetve, da bi poslal delavce na svojo žetev ... Ozdravljajte bolne, ki so v njem, in govorite jim: ›Božje kraljestvo je prišlo blizu k vam.« ... In sedemdeset se

jih je ponovno vrnilo z radostjo, rekoč: »Gospod, celó hudiči so nam pokorni v tvojem imenu.« ... In rekel jim je: »Gledal sem Satana kakor blisk pasti z neba. Glejte, dajem vam oblast, da stopate na kače in škorpijone in čez vso sovražnikovo oblast in nič vam ne bo na kakršenkoli način škodilo. Vendar se ne veselite tega, da so vam duhovi podrejeni, temveč se raje veselite, ker so vaša imena zapisana v nebesih« (Lk 10,1-2.9.17-20). V 28. poglavju Matejevega evangelija in 16. poglavju Markovega evangelija je Jezus takratnim in prihodnjim učencem (tebi in meni!) izročil poslanstvo. Njim in nam je dal nalogo, ki jo moramo izpolniti: »In Jezus je pristopil in jim spregovoril, rekoč: »Meni je dana vsa oblast, v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode, krščujoč jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha, učeč jih obeleževati vse besede, katerekoli sem vam zapovedal. In glejte, jaz sem z vami vedno, celó do konca svetá. Amen.« (Mt 28,18-20).

In rekel jim je: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsakemu ustvarjenemu bitju. Kdor veruje in je krščen, bo rešen; toda kdor ne veruje, bo obsojen. In ta znamenja bodo spremljala tiste, ki verujejo: »V mojem imenu bodo izganjali hudiče, govorili bodo z novimi jeziki, dvigali bodo kače, in če popijejo kakršnokoli smrtonosno stvar, jim ta ne bo škodila; polagali bodo roke na bolne in ti bodo ozdraveli.« Tako je bil potem, ko jim je Gospod govoril, sprejet gor v nebo in je sédel na Božjo desnico. Oni pa so šli naprej ter povsod oznanjali in Gospod je delal z njimi in besedo potrjeval s spremljajočimi znamenji. Amen.« (Mr 16,15-20).

Nato jim v 26. poglavju Lukovega evangelija naroči, naj počakajo v Jeruzalemu, da prejmejo moč od Svetega Duha. V 2. poglavju Apostolskih del vidimo, da je se Sveti Duh spustil na zbrane učence z močjo, ki je prišla nanje, ko so bili napolnjeni s Svetim Duhom, kar se je pokazalo z darom govorjenja v jezikih.

Opremljeni za nalogo

Ali vidite napredek od poslanstva in nato opremljanja z močjo? Eno ne more delovati in biti učinkovito brez drugega. Potrebujete oboje, da izpolnite poslanstvo, dano vsakemu verniku! V mnogih današnjih cerkvah se ne oznanja sporočilo o »ponovnem rojstvu«, ampak se namesto tega uči oblika in moda religije – večinoma človeška pravila, predpisi in doktrine, ki so včasih v nasprotju z Božjo besedo.

2. pismo Timoteju 3,5 in 7 se nanaša na to: » ... imajo podobo pobožnosti, toda zanikajo njeno moč. Od takšnih se odvrni proč ... ki se vedno učè in nikoli niso zmožni priti do spoznanja resnice.«

Drugi del cerkva oznanja novo rojstvo, vendar moči napolnitve s Svetim Duhom ne poučujejo in jo redko omenjajo. To povzroča, da telo vernikov živi v Njem, vendar nikoli niso usposobljeni ali opremljeni z Njegovo močjo, da bi lahko nastopili zoper sovražnikovo temo, da bi razširili Njegovo kraljestvo na tej zemlji! Da bomo lahko učinkovite in zmagovite priče v teh poslednjih dneh, moramo imeti sporočilo o odkupitveni krvi Jezusa Kristusa, pa tudi napolnjenost z močjo Svetega Duha. Božja cerkev, voditelji Kristusovega telesa, vstanite in prevzemite Gospodovo poslanstvo, kajti dnevi velike žetve so pred nami!

Apostolska dela se nadaljujejo ...

Knjiga Apostolska dela pripoveduje dejansko zgodovinsko zgodbo o učencih, apostolih, prerokih in novih vernikih zgodnje Cerkve. Lahko bi rekli, da se v življenju vsakega vernika knjiga Apostolska dela še danes piše. Če bi vsak od nas napisal svojo avtobiografijo, bi v njej videli Gospodovo roko, manifestacije Boga, ki deluje v nas in skozi nas, da bi ga slavili. Kakor smo prej brali, smo kot ponovno rojeni verniki v Kristusu dobili poslanstvo, da gremo po zemlji, da izpolnimo dela Jezusa Kristusa. Naša naloga je razglašati Božje sporočilo: dobro novico, da je Jezus Kristus umrl za naše grehe ter da smo bili odkupljeni in umiti z Jagnjetovo krvjo! Vse, kar je potrebno za odrešitev, je verjeti, da je Jezus Božji Sin, da je umrl in vstal od

mrtvih kot plačilo za naše grehe (Rim 10,9–10), in nato živeti svoje življenje tako, da mu ugajamo (Jn 5,19.30).

Ko oznanjamo Njegovo besedo, je Jezus obljubil, da bo šel z nami in potrdil besedo z znamenji, ki bodo sledila (Mr 16,20)! Paziti moramo, da oznanjamo Njegovo besedo, celosten evangelij, ne le naše besede ali doktrine drugih ljudi, ki morda dobro zvenijo, vendar nimajo svetopisemskega temelja. Druga udobna ali lahka pot je, da oznanjamo le polovico ali del evangelija in izpustimo vse sporne teme, kakršne so ozdravljenje, osvobojenje, govorjenje v jezikih ali celo resnica, da moramo biti »ponovno rojeni« in da nas ne reši le obiskovanje cerkve ali krst dojenčkov. Ko gremo, moramo oznanjati tako, kakor je to delal Jezus. Božje maziljenje je nad nami, da prinese svobodo tistim, ki so zvezani, da osvobajamo ujetnike, ozdravljamo bolnike, izganjamo demone, obujamo mrtve in še veliko več! Vem, da se to zdi nemogoče, vendar nam je Gospod rekel, da z Njim ni nič nemogoče (Mr 9,23; 10,27). Poleg tega Sveto pismo pravi, da bomo kot verniki delali Jezusova dela in še več, ker je Jezus šel k Očetu in posreduje za nas (Jn 14,12; Rim 8,26.34).

Veliko poslanstvo

Jezusove zadnje besede, besede vstalega Kristusa njegovim učencem, se pogosto imenujejo Veliko poslanstvo. V Mateju 28,18–20 je zapisano, da je rekel: »Meni je dana vsa oblast, v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode, krščujoč jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha, učeč jih obeleževati vse besede, katerekoli sem vam zapovedal. In glejte, jaz sem z vami vedno, celó do konca svetá. Amen.«

Prva beseda, ki jo je Jezus izrekel svojim učencem po potrditvi svoje oblasti, je bila »Pojdite«, kar je poziv, naj naredijo učence, tako da jih učijo in krščujejo v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha. To ni le navodilo, da se preselimo z enega mesta na drugo. S tem Božjim naročilom, da »gremo« z evangelijem, je povezana tudi Njegova obljuba, ki pravi: » ...

glejte, jaz sem z vami vedno.« Beseda »z vami« je v množinski obliki, kar kaže na Njegovo večno obljubo, da bo vedno z vami, z mano in z vsakim od svojih otrok. Ta večna navodila Jezusa Kristusa so namenjena vsakemu Kristusovemu sledilcu. Če se imate za Kristusovega sledilca, se morate nemudoma odzvati na to!

Ne pozabite, prijatelj, Jezus vas je poklical, vam dal nalogo in vas zdaj pošilja naprej, da izpolnite veliko poslanstvo (Lk 9,10; Mr 16 in Mt 28)! Zdaj pojdite v Njegovem imenu, z Njegovo oblastjo, za Njegovo slavo in širite Njegovo kraljestvo!

O avtorju

Jim je julija 1975 posvetil svoje življenje Gospodu, da bi opravljal Njegovo delo in izpolnjeval Njegovo voljo z močjo Svetega Duha. Obiskoval je Rhema Bible Training Center v Oklahomi in šestnajst let deloval kot pastor v Minnesoti, Južni Dakoti in Koloradu. Leta 1996 se je ženo in hčerkama preselil v Denver, Kolorado, da bi soustanovil pridruženi kampus Vision Christian Bible College. Na univerzi je bil študentski dekan ter je rad poučeval in opremljal študente z Božjo besedo in darovi Njegovega služenja.

Z več kot 40 leti izkušenj pri služenju ima Jim edinstveno kombinacijo preroškega daru in Jezusovega sočutja do Kristusovega telesa. Kombinacija teh darov s praktičnim poučevanjem zagotavlja svetim spodbudo in nujno potrebna navodila za posredovanje njihovih, od Boga danih darov, da lahko izpolnijo svojo usodo v Kristusu.

Jim je deloval po ZDA, Kanadi, Mehiki, Franciji, Braziliji, Vietnamu, Kitajski, Sloveniji, Hrvaški, Avstriji, Veliki Britaniji, Keniji, Peruju in Kostariki in vsakič je videl, kako je Bog potrdil svojo besedo z »znamenji in čudeži« (Mr 16,20).

Bil je blagoslovljen, da je osebno videl čudežno moč Boga, ki se je pokazala v njegovem lastnem življenju in tudi v življenju tistih, za katere je molil. Poleg čudeža novega rojstva v prejšnjih evangelizacijskih kampanjah in bogoslužjih je Bog tudi slepim vrnil vid, gluhim odprl ušesa, izginili so rak, žolčni kamni, siva mrena in tumorji!

Jim je osebno izkusil Božji ozdravitveni dotik in verjame, da je Božja popolna volja, da ste ozdravljeni, osvobojeni in rešeni vseh vezi in napadov sovražnika v skladu z Njegovo besedo v Luka 4,18 in Apostolska dela 10,38.

Bog danes izliva svojo slavo na zemljo z vedno večjimi znamenji, čudeži in čudežnimi dogodki kakor še nikoli poprej! Jim trenutno živi v Cambridgeu v Minnesoti, kjer pomaga pastorjema Vernu in Mary Peltz v Word of Life Ministries. Ustanovil je spletno biblijsko šolo z imenom: ACTS – Apostolski center za treniranje v nadnaravnem (Supernatural). Njegova prva dva tečaja sta Devet darov Svetega Duha in Peterni darovi služenja / Služenje pomoči. Oba sta 14-urna video tečaja, ki sta na voljo na njegovi spletni strani.

Verjemimo, da bo Božja čudežna slava prišla v vašo okolico!

Glede srečanja za ozdravljenje in prebujenje pošljite e-pošto J imu na: jim@jimisaksonministries.com

*Oglejte si tudi njegovo spletno stran:
www.jimisaksonministries.com*

Serija poučevanj (video ali PDF)

DEVET DAROV SVETEGA DUHA – Čeprav so mnogi člani Kristusovega telesa seznanjeni z devetimi darovi Svetega Duha, le majhno število med njimi v celoti izkorišča svoje darove.

- To je 14-urni tečaj, ki je zasnovan tako, da študente uči in opremi za učinkovito delovanje pri nadnaravni in praktični uporabi njihovih duhovnih darov.
- Podrobno poučevanje, primeri iz Svetega pisma, praktična uporaba in aktiviranje v videih s pouka.
- 65-stranski priročnik v formatu PDF, ki ga je mogoče natisniti.

Peterno služenje in služenje pomoči

- Ta služenja so: apostol, prerok, pastor, evangelist in učitelj.
- Tečaj GHS-Peterno služenje je zasnovan tako, da opredeli in opiše vsako služenje, s čimer pomaga študentom prepoznati, katera je njihova glavna poklicanost in katere so drugotne.
- Pogosto vam bo poznavanje, katerega od devetih darov Duha najbolj izražate, pomagalo ugotoviti, katera od peterih služb je vaše poslanstvo.
- GHS – 3. del se bo osredotočil na služenje pomoči.
- 68-stranski priročnik, format PDF za tiskanje.

Prijava, stroški in dostopnost

- Oba 14-urna tečaja sta na voljo v naši video knjižnici na našem YouTube kanalu.
- Prijavnina za vsak tečaj znaša 140 USD na osebo in se plača s kreditno/debetno kartico.
- Prijava vključuje:
 - Dostop do videoteke je na voljo 24/7.
 - Priročnik v formatu PDF, ki ga je mogoče natisniti.
 - Globalna registracija je mogoča po spletni knjižnici ACTS.
 - Po plačilu prejmete edinstveno geslo za vsak tečaj. Zdaj se prijavite kot »obstoječi študent«.

Več informacij na Jimovi strani:

<https://jimisaksonministries.com>

Naslednje serije so na voljo v MP3 avdioformatu in PDF-priročniku

MAZILJENJE – Božja moč nad človekom, da opravi delo! Obravnavanje definicije, maziljenje Jezusa, povečanje maziljenja, sovražniki maziljenja, različne ravni in sproščanje maziljenja.

PRIBLIŽEVANJE BOGU – Resnični iskalci Boga imajo neugasljivo lakoto in žejo po več Boga. Vprašanje je: Kako priti »tja«? Pregledali bomo nekaj pomembnih korakov, ki nas bodo pripeljali na novo raven doživljanja Gospodove prisotnosti v duhu in resnici (Janez 4,24; Pismo Hebrejcem 10,22.38).

VPRAŠANJA SRCA – Kako pomembno je srce za naše duhovno življenje? Kako otrdimo svoja srca ali jih omeščamo, da vstopimo v Njegovo prisotnost? Želite, da se vaše srce spremeni in razširi, da boste prejeli več od Boga? Potem je to za vas!

OZDRAVLJENJE ZA DANES – Kot kristjani skoraj vsak teden srečujemo ljudi, ki potrebujejo ozdravljenje. Ta tečaj raziskuje praktične, svetopisemske vidike Božje volje, Jezusove metode in delovanje Svetega Duha v zvezi z ozdravljenjem danes.

OSVOBAJANJE UJETNIKOV – 1. del – Ozdravljenje od Satanovih ran: z Lukom 4,18 kot temeljno vrstico bomo preučili, kako Satan rani in ujame ljudi, kako se osvoboditi in vlogo Svetega Duha pri svetovanju za popolno ozdravljenje duha, duše in telesa. To je odličen tečaj za usposabljanje svetovalcev in za ozdravljenje ranjenih svetih.

OSVOBAJANJE UJETNIKOV – 2. del – Korenina zavračanja: 5 osnovnih potreb človeka; Viri; Rezultati; Vpliv; Osvoboditev. Korenina ponosa: Podoba; Dejavniki; Osvoboditev. Korenina upora in generacijska prekletstva: Viri; Koraki; Odnos; Narava; Rezultati; Problemi; Osvoboditev.

MOLITEV ZA PREBUJENJE – Naslovi poglavij: Smo že tam? Obljuba prebujenja, Bog, ki odgovarja z ognjem, Očitna prisotnost Boga, Božja vizija ali moj sen, Od obiska do prebivališča.